

OBAVIJESTI VOJNOG ORDINARIJATA
Službeno glasilo Vojnog ordinarijata u Republici Hrvatskoj

Izdavač:

Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj
Zagreb, Ksaverska cesta, tel: 01/46 70 660, 46 70 659, (37 84 489-MORH)
faks: 01/46 70 662
www.vojni-ordinarijat.hr
e-pošta: vojni.ordinarijat@morh.hr

Odgovara:

Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij

Uredio:

Mladen Čobanović

USKRSNA PORUKA VOJNOG ORDINARIJA	5
SVETA STOLICA	7
Društvene mreže: vrata istine i vjere; novi prostori evangelizacije	7
Vjera u ljubav rađa ljubav - "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16)	9
Biografija pape Benedikta XVI.	11
Apostolsko pismo o izmijenjenim propisima za izbor pape	13
Biografija pape Franje	14
Prvi blagoslov "Urbi et orbi" pape Franje	15
HRVATSKA BISKUPSKA KONFERENCIJA	16
Vjera bez djela je mrtva (Jak 2, 25)	16
Pismo zadarskoga nadbiskupa Želimira Puljića, predsjednika HBK, svećenicima i vjernicima uz odreknuće službe pape Benedikta XVI.	17
Pismo predsjednika HBK mons. Želimira Puljića papi Benediktu XVI.	18
Predsjednik HBK: Izbor ovog pape je drago iznenađenje	19
VOJNA BISKUPIJA	20
DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU	20
IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI	20
Međunarodna konferencija zapovjednika vojnih i policijskih kapelana	20
Misa zahvalnica za pontifikat Benedikta XVI.	22
Sveta misa povodom ispraćaja 21. HRVKON-a u ISAF.	23
Križni put Hrvatske vojske i policije	24
LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA	25
PROPOVIJEDI VOJNOG ORDINARIJA	35

Kršćanski svijet, Crkva, radujući se, slavi kalendarski spomen na temeljni događaj povijesti spasenja. Toj se radosti, ovih dana pridružuje i činjenica da je izabran novi poglavar Katoličke crkve, sveti otac Franjo. No svjesni smo, i dok slavimo, da nam valja uložiti mnogo truda i odgovoriti na Kristov poziv širenja Radosne vijesti kako uskršno slavlje ne bi ostalo samo datost uskog kruga ljudi, i to najčešće samo kao kalendarska proslava blagdana, nego se pretočilo u trajno stanje duha i duše, ne samo nas koji već pripadamo zajednici Kristovih učenika, nego i svakog čovjeka.

Ponukani apostolskim pismom Benedikta XVI. *Porta fidei (Vrata vjere)*, pitamo se: **zašto i za što živimo?** Prvo je pitanje u polazištu, a drugo u konačnici ozbiljnog promišljanja o čovjeku, o sebi, o nama. Odgovori na njih u bitnome određuju životni smjer ljudi kroz cijelu povijest. Tako je i danas. Postavljena pitanja nedjeljivo su vezana uz druga sudbinska pitanja kao što su: tko smo, odakle dolazimo i kamo idemo?

Pa zašto živimo? Čini se da kršćaninu nije teško odgovoriti. Ali možda upravo ta lakoća odgovora poziva na oprez. Previše smo stvari naučili napamet pa ih onako rutinski ponavljamo i ne mareći o njegovu pravom značenju i sadržaju. Zašto živimo? Živimo jer nas je milosrdni i dobri Bog stvoritelj darujući nam najljepši i najvredniji dar, pozvao u život, a s dahom života darovao nam je i dio sebe. Stoga i jesmo, stoga i postojimo. I kako nas uči vjera, život počinje u vremenu i nema kraja. Mijenja se ali se ne oduzima. A kakav će biti i što nam je „budućnost“? Što drugo ako ne zajedništvo s Bogom koji nam je darovao „od svoga“ duha.

To je vjera Crkve. Tu vjeru Crkva svjedoči i naučava. Tu vjeru njeni članovi prihvaćaju i od nje žive. Tako bi trebalo biti u stvarnom životu, ako ne svakog čovjeka, a ono bar u životu kršćana. Tako jest na formalnoj razini. Ali u stvarnosti, veliki dio vjernika, možda i jest kadar izrecitirati ovaj sadržaj; no valja priznati da mnogi nisu baš duboko uronili u njegovo poznavanje, pa se slijedom toga sadržaji vjere nisu ni mogli pretočiti u čvrste životne stavove temeljem kojih se potom djeluje, tj. živi, čineći svijet u kojem se živi Božjim svijetom.

Kada se osvrnemo na stvarno stanje u svijetu, odasvud vrišti praznina, besmisao, nesigurnost. „Križa“ je danas najprisutnija riječ u govoru svih izvješća. Mediji bruje, ljudi ponavljaju govor o krizi: socijalnoj, gospodarskoj, financijskoj... Mogli bismo nabrojati sva područja ljudskoga života i čovjekova djelovanja i naišli bismo gotovo uvijek na isto stanje. Tako je i s duhovnošću. Sveti otac Benedikt XVI., u apostolskom pismu *Porta fidei* prigodom otvaranja Godine vjere o tome jasno progovara, usmjeravajući na pravi odgovor glede oba pitanja postavljena na početku.

Poziva vjernike da polazeći od „žedi za Bogom, posljednjim smislom života“ tako vidljivom u suvremenom svijetu, vlastiti život žive poput hodočasnika koji vode brigu o onome što je bitno. Tom je prigodom papa naglasio želju Crkve još od vremena Koncila da se mora ponovno uroniti u Kristovo otajstvo, da bi ga se moglo, kao odgovor na sudbinska pitanja, iznova djelotvorno ponuditi suvremenom čovjeku. Valja učiniti sve kako bi i u našem dobu vjera zablistala u svojoj istini i ljepoti, a da se pri tom ne žrtvuje sadašnjost, niti je se drži vezanom za prošlost. U vjeri odjekuje vječno prisutni Bog, koji nadilazi vrijeme, a nama ga je moguće prihvatiti samo u našem neponovljivom danas. Papa Benedikt XVI. smatra najvažnijim: „u čitavoj Crkvi oživjeti pozitivnu napetost, težnju ponovno navijestiti Krista suvremenom čovjeku.“

U desetljećima koja su prošla, nastavlja papa, uzelo je maha duhovno opustošenje. Što bi značio život, svijet bez Boga, u doba Koncila moglo se znati iz nekih tragičnih stranica povijesti, ali danas to nažalost vidimo svakoga dana oko nas. Praznina se raširila posvuda. Ali polazeći upravo od iskustva pustinje, od te praznine možemo iznova otkriti radost vjerovanja, njezinu bitnu važnost za nas. U pustinji se iznova otkriva vrijednost onoga što je bitno za život. Tako u suvremenom svijetu postoje nebrojeni znaci, često izraženi na implicitan ili negativna način, žedi za Bogom, posljednjim smislom života.

A u pustinji postoji potreba prije svega za ljudima vjere koji sami svojim životom pokazuju put prema Obećanoj zemlji i tako odražavaju budnom nadu. Življena vjera otvara srce Božjoj milosti koja oslobađa od pesimizma. „Danas više no ikada, evangelizirati znači svjedočiti jedan novi, od Boga preobražen život i tako pokazati put“, rekao je papa, predstavivši slikovito Godinu vjere kao putovanje u pustinjama suvremenog svijeta na koje treba ponijeti samo ono osnovno:

ni štapa, ni torbe, ni kruha, ni novca, ni dvije haljine – kao što kaže Gospodin apostolima šaljući ih u misiju – već Evanđelje i vjeru Crkve, koje su dokumenti Dugog vatikanskog koncila svijetli izraz, jednako kao što je to i Katekizam Katoličke Crkve, objavljen prije dvadeset godina.

Imat ćemo priliku ispovijedati vjeru u Uskrslog Gospodina u našim katedralama i u crkvama u cijelom svijetu; u našim kućama i u našim obiteljima, tako da svatko uzmogne osjetiti snažnu potrebu bolje upoznati i budućim naraštajima prenositi neprolaznu vjeru. Redovničke i župne zajednice, kao i sve stare i nove crkvene stvarnosti, zacijelo će, u ovoj Godini, znati iznaći način da javno ispovjeda Vjerovanje (Porta fidei, br. 8).

Istodobno, želimo da svjedočanstvo života vjernika bude sve vjerodostojnije. Ponovno otkriti sadržaje vjere koju se ispovijeda, slavi, živi i moli, te razmišljati o samom činu vjere, je zadaća koju svaki vjernik mora osobno ispuniti, osobito u ovoj Godini (Porta fidei, br. 9).

Vjerom su, tijekom stoljeća, muškarci i žene svih životnih dobi, čija su imena upisana u Knjigu života (usp. Otk 7, 9; 13, 8), ispovijedali ljepotu nasljedovanja Isusa Krista gdje god su bili pozvani dati svjedočanstvo svojeg kršćanstva: u obitelji, u svom zvanju, u javnom životu, u vršenju karizmi i službi na koje su bili pozvani. Po vjeri živimo i mi: svakodnevnim priznavanjem Gospodina Isusa, prisutna u našem životu i povijesti (Porta fidei, br. 13).

Mi sa čvrstim pouzdanjem vjerujemo da je Gospodin Isus pobijedio zlo i smrt. Istim se tim pouzdanjem povjeravamo njemu: On, prisutan među nama, pobjeđuje moć zla (usp. Lk 11, 20) a Crkva, vidljiva zajednica njegova milosrđa, ostaje u njemu kao znak konačnog pomirenja s Ocem (Porta fidei, br. 15).

Kršćanin je čovjek velike uskrsne nade. Stoga slavi Uskrs kao Kristov i svoj vlastiti blagdan. Kršćanin je čovjek, dakle smrtnik. No on je i uskrsnik. Smrt nije posljednja riječ čovjekova života. Kršćanin za vrijeme ovozemnog života čvrsto stoji na zemlji ali s pogledom uprtim u nebo.

Sretan Uskrs!

mons. Juraj Jezerinac,
vojni ordinarij

Društvene mreže: vrata istine i vjere; novi prostori evangelizacije

Poruka pape Benedikta XVI. za Svjetski dan sredstava društvene komunikacije 2013.

Draga braćo i sestre, kako se približava proslava Svjetskog dana sredstava društvene komunikacije 2013. želim vam predložiti nekoliko razmišljanja o jednoj sve važnijoj stvarnosti koja se odnosi na način na koji danas ljudi međusobno komuniciraju. Zadržat ću se na promatranju razvoja digitalnih društvenih mreža koja pridonose nastanku nove "agore", javnog i otvorenog prostora u kojem osobe razmjenjuju ideje, informacije, mišljenja i gdje, usto, mogu zaživjeti novi odnosi i oblici zajedništva.

Kada se koriste na dobar i uravnotežen način, ti prostori pridonose jačanju oblika dijaloga i rasprave koji, pod uvjetom da se u njima poštuje i uvažava tuđu privatnost te postupaju odgovorno i istinoljubivo, mogu učvrstiti sveze zajedništva među osobama i djelotvorno promicati sklad ljudske obitelji. Razmjena informacija može postati prava komunikacija, poveznice mogu prerasti u prijateljstvo, međusobne povezanosti olakšati zajedništvo. Ako su mreže (network) pozvane ostvariti tu veliku mogućnost, osobe koje u njima sudjeluju moraju nastojati biti autentične, jer na tim prostorima ne dijelimo s drugima samo ideje i informacije, nego u konačnici same sebe.

Razvoj društvenih mreža zahtijeva zauzetost: na njima ljudi produbljuju odnose i sklapanju prijateljstva, traže odgovore na pitanja koja ih muče, ona im služe za zabavu, ali također za intelektualnu izgradnju i dijeljenje vještina i znanja. Te mreže postaju tako, sve više, dio samoga tkiva društva jer zblizavaju osobe na temelju tih temeljnih potreba. Društvene su mreže dakle nadahnute težnjama ukorijenjenim u čovjekovu srcu.

Kultura društvenih mreža (social network) i promjene oblika i načina komunikacije, postavljaju zahtjevne izazove onima koji žele govoriti o istini i vrijednostima. Često se stječe dojam, a to vrijedi također za ostala sredstva društvene komunikacije, da su značenje i djelotvornost raznih oblika izražavanja uvjetovani više njihovom popularnošću no njihovom intrinzičnom važnošću i vrijednošću. Popularnost je usto često povezana s poznatošću ili strategijama uvjeravanja više no s logikama argumentacije. Ponekad blagi glas razuma može zaglušiti buka

silnog mnoštva informacija te ne uspijeva privući pažnju, koju se, naprotiv, priklanja onima koji se izražavaju na zavodljiviji način. Društveni mediji (social media) trebaju zato zauzetost svih onih koji su svjesni vrijednosti dijaloga, razumske rasprave, logičke argumentacije; osoba koje se trude njegovati oblike razgovora i izražavanja koji apeliraju na najplemenitije težnje onih koji sudjeluju u komunikacijskom procesu. Dijalog i rasprava mogu cvjetati i rasti i kada se razgovara i uzima zaozbiljno one čije se ideje razlikuju od naših: "S obzirom na stvarnost kulturne raznolikosti, ljudi trebaju ne samo prihvatiti postojanje kulture drugoga, već također težiti da se njome obogate i ponude joj sve ono dobro, istinito i lijepo što posjeduju" (Govor na susretu s predstavnicima svijeta kulture, Belém, Lisabon, 12. svibnja 2010.).

Izazov s kojim se društvene mreže moraju uhvatiti u koštac je takav da moraju biti doista inkluzivne: tada će one imati koristi od punog sudjelovanje vjernika koji žele s drugima dijeliti Isusovu poruku i vrijednosti ljudskog dostojanstva, koje njegovo učenje promiče. Vjernici su, naime, sve više svjesni toga da ako se Radosnu vijest ne pronosi također digitalnim svijetom, ona može biti odsutna u iskustvu mnogih kojima je taj egzistencijalni prostor važan. Digitalni prostor nije paralelni ili čisto virtualni svijet, već je dio svakodnevnosti stvarnosti mnogih ljudi, napore mladih. Društvene mreže su plod ljudske interakcije, ali one, sa svoje strane, preoblikuju dinamiku komunikacije koja izgrađuje odnose: temeljito razumijevanje toga okruženja je dakle preduvjet za značajnu prisutnost u njemu.

Sposobnost korištenja novih jezika zahtijeva se ne toliko zato da budemo ukorak s vremenom, već upravo zato da omogućimo beskrajnom bogatstvu evanđelja da pronade oblike izražavanja koji će moći doprijeti do duhova i srca svih ljudi. U digitalnom svijetu pisana je riječ često praćena slikama i zvukovima. Jedna djelotvorna komunikacija, kao što su Isusove prisposode, mora zaokupiti maštu i afektivnost onih koje želimo pozvati na susret s otajstvom Božje ljubavi. Poznato nam je, uostalom, da je kršćanska tradicija odvajkada bogata znakovima i simbolima: tu mislim, primjerice, na križ,

ikone, slike Djevice Marije, jaslice, vitraje i slike u crkvama. Značajan dio umjetničke baštine čovječanstva stvorili su umjetnici i glazbenici koji su nastojali izraziti istine vjere.

U društvenim mrežama vjernici pokazuju svoju autentičnost dijeljenjem s drugim ljudima dubokog izvora njihove nade i radosti: vjere u Boga bogatog milosrđem i ljubavlju koji je objavio u Isusu Kristu. To se dijeljenje sastoji ne samo u izričitom izražavanju njihove vjere, nego i u njihovu svjedočenju, to jest u načinu na koji prenose "opredjeljenja, prioriteta, prosudbe koji su duboko povezani s evanđeljem, i onda kada se o njemu ne govori na izričit način" (Poruka za Svjetski dan sredstava društvene komunikacije 2011.). Posebno značajan način pružanja svjedočanstva bit će spremnost darovati samoga sebe drugima na način da se strpljivo i s poštivanjem zanimamo za njihova pitanja i sumnje s kojima se susreću na svom putu traženja istine i smisla ljudskog postojanja. Sama činjenica da se na društvenim mrežama vodi dijalog o vjeri i vjerovanju potvrđuje važnost i istaknuto mjesto religije u javnoj i društvenoj debati.

Za one koji su otvorena srca prihvatili dar vjere, najdublji odgovor na čovjekova pitanja o ljubavi, istini i smislu života – koja su itekako prisutna na društvenim mrežama – nalazi se u osobi Isusa Krista. Naravno da onaj koji vjeruje želi, s poštivanjem i obazrivo, svoju vjeru dijeliti s onima koje susreće u digitalnom svijetu. U konačnici, međutim, ako naši napor da s drugima dijelimo evanđelja urode dobrim plodovima, to se uvijek može prije zahvaliti snazi Božje riječi da dotakne srca, no našim naporima. Naše pozdanje u moć Božjeg djelovanja mora uvijek biti veće od svakog povjerenja koje stavljamo u ljudska sredstva. I u digitalnom svijetu, gdje lako planu žustre rasprave i dolazi do razdora i gdje postoji opasnost da prevlada senzacionalizam, pozvani smo na pažljivo razlučivanje. Imajmo, u vezi s tim, na umu da je Ilija prepoznao Božji glas ne u silnom vihoru, ni u potresu ili ognju, već u "šapatu laganog i blagog lahora" (1 Kr 19, 11-12). Moramo vjerovati da temeljne čovjekove želje da ljubi i da bude ljubljen, da pronađe smisao i istinu – koje je sam Bog stavio u čovjekovo srce – naše suvremenike uvijek i

posvuda drže otvorenima za ono što je kardinal Newman nazivao "blagim svjetlom" vjere.

Osim što su sredstvo evangelizacije, društvene mreže mogu biti činilac ljudskog razvoja. Na primjer, u nekim zemljopisnim i kulturnim sredinama gdje se kršćani osjećaju izoliranima, društvene mreže mogu u njima ojačati osjećaj stvarnog zajedništva sa svekolikom vjerničkom zajednicom. Mreže olakšavaju dijeljenje duhovnih i liturgijskih bogatstava, pomažući ljudima da mole sa snažnijim osjećajem bliskosti s onima koji ispovijedaju istu vjeru. Istinska i interaktivna zaokupljenost pitanjima i sumnjama onih koji su daleko od vjere mora u nama probuditi osjećaj potrebe da svoju vjeru u Božju prisutnost kao i našu djelatnu ljubav jačamo molitvom i razmišljanjem: "Kad bih sve jezike ljudske govorio i anđeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči" (1 Kor 13, 1).

Postoje društvene mreže koje u digitalnom svijetu pružaju današnjem čovjeku prigodu za molitvu, meditaciju ili dijeljenje Božje riječi. Ali te mreže mogu također otvoriti vrata drugim vidicima vjere. Mnogi ljudi, naime, otkrivaju, upravo zahvaljujući kontaktu koji je otpočeo „on line“, važnost izravnog susreta, iskustva zajedništva ili također hodočašća, tih sastavnica koje uvijek imaju važnu ulogu na putu vjere. Nastojeći uprisutniti evanđelje u digitalnom svijetu, možemo pozvati ljude na molitvene susrete ili liturgijska slavlja na određenim mjestima kao što su crkve ili kapele. Ne smije izostati dosljednosti ili jedinstvo u izražavanju naše vjere i našeg svjedočenja evanđelja u stvarnosti u kojoj smo pozvani živjeti, bila ona fizička ili pak digitalna. Kada smo, na bilo koji način, u društvu s drugim ljudima pozvani smo pronositi i razglašavati Božju ljubav sve do n kraj zemlje.

Molim da vas Duh Sveti uvijek prati i prosvjetljuje te od srca sve blagoslivljam da uzmožete doista biti glasnici i svjedoci evanđelja. "Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju" (Mk 16, 15). ■

*Iz Vatikana, 24. siječnja 2013., na blagdan svetog Franje Saleškog
Papa Benedikt XVI.*

Vjera u ljubav rađa ljubav - "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16)

Poruka pape Benedikta XVI. za korizmu 2013.

Draga braćo i sestre, proslava korizme, u kontekstu Godine vjere, pruža nam dragocjenu prigodu za razmišljanje o odnosu između vjere i ljubavi, odnosno između vjere u Boga Isusa Krista i ljubavi, koja je plod djelovanja Duha Svetoga i koja nas vodi na put bespridržajnog posvećivanja Bogu i drugima.

1. Vjera kao odgovor na Božju ljubav

Već u svojoj prvoj enciklici ponudio sam neke elemente koji pomažu shvatiti usku povezanost između tih dviju teologalnih kreposti: vjere i ljubavi. Polazeći od temeljne tvrdnje apostola Ivana: "I mi smo upoznali ljubav koju Bog ima prema nama i povjerovali joj" (1 Iv 4, 16) podsjetio sam da "biti kršćanin nije rezultat neke etičke odluke ili neke velike ideje, već je to susret s događajem, s Osobom koja životu daje novi obzor i time konačni smjer... Budući da je Bog prvo ljubio nas (usp. 1 Iv 4, 10), ljubav sada nije samo 'zapovijed', već je odgovor na dar ljubavi kojom nam Bog dolazi ususret" (Deus caritas est [Bog je ljubav], 1). Vjera predstavlja onaj osobni pristanak – koji uključuje sve naše sposobnosti – uz objavu besplatne i "strastvene" ljubavi koju Bog ima prema nama i koja se u punini očituje u Isusu Kristu. Susret s Bogom ljubavi zahvaća ne samo srce, već također um: "Upoznavanje Božjeg života put je prema ljubavi, a pristanak naše volje uz njegovu sjedinjuje naš razum, volju i osjećaj u sveobuhvatni čin ljubavi. No to nije završen proces, ljubav nije nikada 'završen' i gotov čin" (isto, 17). Zato je svim kršćanima i na osobit način onima koji se bave karitativnim radom potrebna vjera, ono "iskustvo susreta s Bogom u Kristu koje će u njima pobuditi ljubav i njihovo srce otvoriti za drugoga. Tako zapovijed ljubavi prema bližnjemu za njih neće više biti zapovijed koja im je naložena, da tako kažemo, izvana, već će biti posljedica njihove vjere koja se odjelotvoruje kroz ljubav" (isto, 31a). Kršćanin je čovjek koji je osvojen Kristovom ljubavi i stoga, nošen tom ljubavlju – "caritas Christi urget nos" (2 Kor 5, 14) – duboko i stvarno otvoren ljubavi prema bližnjemu (usp. isto, 33). Taj stav rađa se prije svega iz svijesti da smo ljubljeni, da nam je udijeljeno oprostjenje, štoviše da nam Gospodin služi, onaj Gospodin koji se priginje da opere noge apostolima i prinosi samoga sebe na križu

da privuče čovjeka u Božju ljubav.

"Vjera nam pokazuje da je Bog dao svoga Sina za nas i daje nam pobjedonosnu sigurnost da je zaista istina: Bog je ljubav! Vjera, koja promatra Božju ljubav koja se objavila u probodonom Isusovu srcu na križu, rađa ljubav. Ljubav je svjetlo – u konačnici jedino svjetlo – koje uvijek iznova rasvjetljuje svijet obavijen tamom i daje nam hrabrosti potrebne za život i djelovanje" (isto, 39). Sve nam to pomaže shvatiti kako je glavni prepoznatljivi stav kršćana upravo "ljubav utemeljena na vjeri i njome oblikovana" (isto, 7).

2. Ljubav kao život u vjeri

Čitav je kršćanski život odgovaranje na Božju ljubav. Prvi je odgovor upravo vjera kao prihvaćanje s divljenjem i zahvalnošću čudesne Božje inicijative koja nam prethodi i koja nas potiče. A taj pristanak s vjerom označava početak jedne svjetlom obasjane povijesti prijateljstva s Bogom, koja ispunja i daje puni smisao čitavoj našoj egzistenciji. Bog se, međutim, ne zadovoljava time da mi prihvatimo njegovu besplatnu ljubav. On se ne ograničava samo na to da nas ljubi, već nas želi privući sebi, preobraziti nas na tako dubok način da možemo zajedno sa svetim Pavlom reći: ne živim više ja, već Krist živi u meni (usp. Gal 2, 20).

Kada ostavimo prostor Božjoj ljubavi, postajemo njemu slični, dionici njegove ljubavi. Otvoriti se njegovoj ljubavi znači pustiti da on živi u nama i dovede nas do toga da ljubimo s njim, u njemu i poput njega; samo tada naša vjera postaje doista "ljubavlju djelotvorna" (Gal 5, 6) i on se nastanjuje u nama (usp. 1 Iv 4, 12).

Vjera je spoznanje istine i pristajanje uz istinu (usp. 1 Tim 2, 4); vjera je "hod" u istini (usp. Ef 4, 15). Vjerom se ulazi u prijateljstvo s Gospodinom; ljubavlju se živi i njeguje to prijateljstvo (usp. Iv 15, 14 sl.). Vjera nam pomaže prihvatiti Gospodinovu i Učiteljevu zapovijed; vjera nam daje blaženstvo da je provodimo u djelo (usp. Iv 13, 13-17). U vjeri smo rođeni kao djeca Božja (usp. Iv 1, 12 sl.); ljubav nam pomaže konkretno ustrajati u božanskom posinstvu, donoseći plod Duha Svetoga (usp. Gal 5, 22). Vjera nam pomaže prepoznati darove koje nam dobri i velikodušni Bog povjerava; po ljubavi oni donose plod (usp. Mt 25, 14-30).

3. Neraskidiva isprepletenost između vjere i ljubavi

U svjetlu do sada rečenog, jasno je da ne možemo nikada razdvajati ili, čak, suprotstavljati vjeru i ljubav. Te su dvije teologalne kreposti duboko povezane i pogrešno je vidjeti među njima kontrast ili "dijalektiku". S jedne strane, naime, nedvojbeno je ograničen stav onih koji stavljaju tako snažan naglasak na prioritet i presudnost vjere da podcjenjuju i gotovo preziru konkretna djela ljubavi i ovu svode na neku općenitu humanitarnost. S druge strane, međutim, isto je tako ograničavajuće zastupati stav o nekoj pretjeranoj premoći ljubavi i njezine djelotvornosti i smatrati kako djela zamjenjuju vjeru. Za zdravi duhovni život nužno je kloniti se bilo fideizma bilo moralističkog aktivizma.

Kršćanski se život sastoji u stalnom usponu na "brdo" susreta s Bogom a zatim silaženju među ljude, noseći ljubav i snagu koje nam taj susret daje, tako da svojoj braći i sestrama služimo istom onom ljubavlju kojom Bog ljubi. U Svetom pismu vidimo kako je revnovanje apostola za naviještanje evanđelja koje rađa vjeru usko vezano uz karitativnu brigu za služenje siromašnima (usp. Dj 6, 1-4). U Crkvi, kontemplacija i djelovanje, koje na stanoviti način simboliziraju sestre Marija i Marta iz Evanđelja, moraju istodobno postojati i međusobno se upotpunjavati (usp. Lk 10, 38-42). Prioritet uvijek pripada odnosu s Bogom, a pravo evanđeosko dijeljenje mora biti ukorijenjeno u vjeri (usp. Kateheza na općoj audijenciji od 25. travnja 2012.). Ponekad se, naime, nastoji ograničiti izraz "ljubav" na solidarnost ili jednostavno pružanje humanitarne pomoći. Važno je, naprotiv, podsjetiti da je najveće djelo ljubavi upravo evangelizacija, odnosno "posluživanje Riječi". Nema većeg dobročinstva, pa tako ni čina milosrđa, koji se može iskazati bližnjemu od lomljenja kruha Božje riječi, od toga da ga se učini dionikom Radosne vijesti evanđelja, da ga se uvede u odnos s Bogom: evangelizacija je najviša i najcjelovitija promocija osobe. Kao što piše sluga Božji papa Pavao VI. u enciklici *Populorum progressio*, naviještanje Krista je prvi i glavni činilac razvoja (usp. br. 16). Iskonska istina da nas Bog ljubi – koju se živi i naviješta – čini nas otvorenima za prihvaćanje te ljubavi u vlastitom životu i omogućuje cjeloviti razvoj čovječanstva i svakog čovjeka (usp. enc. *Caritas in veritate*).

U suštini, sve polazi od Ljubavi i stremi k Ljubavi. Božja besplatna ljubav očitovala se naviještanjem evanđelja. Ako je prihvatimo s vjerom, tada primamo onaj prvi i nezaobilazni dodir s božanskim koji nam omogućuje "uzljubiti Ljubav",

da bismo zatim prebivali i rasli u toj Ljubavi i s radošću je prenosili drugima.

Kada je riječ o odnosu između vjere i djela ljubavi, riječi iz Poslanice svetoga Pavla Efežanima možda na najbolji način sažimaju njihov odnos: "Ta milošću ste spašeni po vjeri! I to ne po sebi! Božji je to dar! Ne po djelima, da se ne bi tko hvastao. Njegovo smo djelo, stvoreni u Kristu Isusu za dobra djela, koja Bog unaprijed pripravi da u njima živimo" (2, 8-10). Ovdje se opaža da čitava inicijativa usmjerena čovjekovu spasenju dolazi od Boga, od njegove milosti, od njegova oprostjenja prihvaćenog u vjeri; ali ta inicijativa ne samo da ne ograničava našu slobodu i našu suodgovornost, nego ih naprotiv čini autentičnima i usmjerava ih prema djelima ljubavi. Ova potonja nisu u prvom redu plod čovjekova truda i napora, nešto čime bi se on hvastao, nego se rađaju iz same vjere, izviru iz milosti koju Bog daje u obilju. Vjera bez djela je poput stabla bez plodova: te se dvije kreposti uzajamno podrazumijevaju. Tradicionalnim smjernicama za kršćanski život, korizma nas poziva upravo da jačamo svoju vjeru pomnijim i dužim slušanjem Božje riječi i sudjelovanjem u sakramentima i, istodobno, da rastemo u ljubavi, u ljubavi prema Bogu i prema bližnjemu, također preko konkretnih smjernica vezanih uz post, pokoru i milostinju.

4. Prioritet vjere, primat ljubavi

Kao i svaki Božji dar, vjera i ljubav potvrđuju djelovanje jednog jedinog Duha Svetoga (usp. 1 Kor 13), onoga Duha koji u nama kliče: "Abba! Oče!" (Gal 4, 6) i u kojem možemo reći: "Isus je Gospodin!" (1 Kor 12, 3) i "Marana tha!" (1 Kor 16, 22; Otk 22, 20).

Vjera, dar i odgovor, pomaže nam spoznati istinu o Kristu kao utjelovljenu i raspetu ljubav, puno i savršeno prijanjanje uz Očevu volju i beskrajno Božje milosrđe prema bližnjemu; vjera usađuje u srce i um čvrsto uvjerenje da je upravo ta ljubav jedina stvarnost koja je odnijela pobjedu nad zlom i smrću. Vjera nas poziva da gledamo u budućnost s krepošću nade, u pouzdanom iščekivanju da će pobjeda Kristove ljubavi prispjeti svojoj punini. Ljubav nas, pak, uvodi u Božju ljubav očitovanu u Kristu, omogućuje nam na osoban i egzistencijalan način prigrliti potpuno i bespridržno Isusovo predanje Ocu i braći. Ulijevajući u nas ljubav, Duh Sveti čini nas dionicima Isusova predanja: sinovskog predanja Bogu i bratskog svakom čovjeku (usp. Rim 5, 5).

Odnos između te dvije kreposti nalik je odnosu između dvaju temeljnih sakramenata Crkve: krštenja i euharistije. Krštenje (*sacramentum fidei*) prethodi euharistiji (*sacramentum*

caritatis), ali je usmjereno na nju, koja predstavlja puninu kršćanskog puta. Slično tome, vjera prethodi ljubavi, ali se pokazuje istinskom samo ako je njome okrunjena. Sve kreće od poniznog prihvaćanja vjere ("znati da me Bog ljubi"), ali to mora dovesti do istine ljubavi ("znati ljubiti Boga i bližnjega"), koja ostaje zauvijek, kao ispunjenje svih kreposti (usp. 1 Kor 13, 13).

Predraga braćo i sestre, u korizmi u kojoj se pripravljamo za proslavu događaja križa i uskrsnuća u kojem je Božja ljubav otkupila svi-

jet i svojim svjetlom obasjala povijest, želim vam svima da u tom dragocjenom vremenu oživite svoju vjeru u Isusa Krista, da bismo ušli u isti njegov optok ljubavi prema Ocu i prema svakom bratu i sestri koje susrećemo u svom životu. Za to uzdižem svoju molitvu Bogu, dok zazivam Gospodnji blagoslov na svakog od vas i na sve zajednice! ■

Iz Vatikana, 15. listopada 2012.

Papa Benedikt XVI.

Biografija pape Benedikta XVI.

Kardinal Joseph Ratzinger, papa Benedikt XVI., rođen je na Veliku subotu, 16. travnja 1927., u Marktlu na Innu, u biskupiji Passau u Njemačkoj, a istoga je dana i kršten. Njegov otac, zapovjednik žandarmerijske postaje, potjecao je iz stare donjobavarske seljačke obitelji skromnijeg ekonomskog položaja. Majka je bila kći obrtnika iz Rimstinga na jezeru Chiemsee, a prije vjenčanja radila je kao kuharica u raznim hotelima. Joseph Ratzinger proveo je djetinjstvo i mladost u Traunsteinu, gradiću na granici s Austrijom, 30 km udaljenom od Salzburga. U takvu okruženju, koje je on sam označio kao "mozartovsko", primio je kršćanski, ljudski i kulturalni odgoj. Razdoblje njegove mladosti nije bilo lagano.

Vjera i obiteljski odgoj pripremili su ga na suočavanje s teškim iskustvom tih vremena, kad je nacistički režim održavao ozračje snažnoga neprijateljstva prema Katoličkoj crkvi. Mladi Joseph vidio je kako su nacisti pretukli župnika prije nego što je išao slaviti misu. Upravo je u takvoj teškoj situaciji morao otkriti ljepotu i istinu

vjere i Krista, pri čemu je temeljnu ulogu odigralo držanje njegove obitelji koja je uvijek davala jasno svjedočanstvo dobrote i nade, ukorijenjeno u svjesnom pripadanju Crkvi.

Posljednjih mjeseci II. svjetskog rata bio je unovačen u pomoćnu protuzračnu službu. Od 1946. do 1951. godine studirao je filozofiju i teologiju na Filozofsko-teološkoj visokoj školi u Freisingu i na Münchenskom sveučilištu u Bavarskoj. Za svećenika je zaređen 29. lipnja 1951. Godinu dana kasnije započeo je s poučavanjem na Visokoj školi u Freisingu.

Godine 1953. postigao je doktorat iz teologije na temu "Narod i Božji dom u Augustinovu nauku o Crkvi". Četiri godine kasnije, pod vodstvom poznatoga profesora fundamentalne teologije Gottlieba Söhnghena obranio je habilitacijski rad na temu "Teologija povijesti svetoga Bonaventure". Nakon što je poučavao dogmatiku i fundamentalnu teologiju na Filozofsko-teološkoj visokoj školi u Freisingu, nastavio je s poučavanjem na različitim sveučilištima: od

1959. do 1963. u Bonnu, od 1963. do 1966. u Münsteru, te od 1966. do 1969. u Tübingenu. U toj posljednjoj godini pozvan je za profesora dogmatike i povijesti dogme na Sveučilište u Regensburgu, gdje je odmah preuzeo službu potpredsjednika Sveučilišta. Od 1962. do 1965. godine dao je značajan doprinos, kao "ekspert" na Drugom vatikanskom saboru, u svojstvu teološkog savjetnika nadbiskupa Kölna kardinala Josepha Fringsa. Intenzivna znanstvena djelatnost pribavila mu je značajne zadatke u službi Njemačke biskupske konferencije i u Međunarodnoj teološkoj komisiji.

Godine 1972., zajedno s Hans Urs von Balthasarom, Henrijem de Lubacom i drugim velikim teolozima utemeljio je teološki časopis *Communio*.

Papa Pavao VI. imenovao ga je 25. ožujka 1977. nadbiskupom Münchena i Freisinga, a 28. svibnja primio je biskupski red. Nakon 80 godina bio je prvi dijecezanski svećenik koji je preuzeo pastoralno vođenje te velike bavarske nadbiskupije. Izabrao je biskupsko geslo "Suradnik istine", te ga je sam i protumačio: "S jedne strane, činilo mi se da je takav bio odnos između moga prethodnoga zadatka da budem profesor i novoga poslanja. Premda na različite načine, ono što je bilo ostaje u igri, bilo je traženje istine, služenje istini. S druge strane, izabrao sam ovo geslo jer je u današnjem svijetu tema istine gotovo sasvim prešućena; čini se doista kao da bi bila nešto preveliko za čovjeka, unatoč tome što se sve raspada nedostaje li istine".

Na Konzistoriju od 27. lipnja iste godine, Pavao VI. kreirao ga je kardinalom prezbiterom s naslovnom crkvom Santa Maria Consolatrice al Tiburtino. Godine 1978. kardinal Ratzinger sudjelovao je na konklavi koja se održala 25. i 26. kolovoza, na kojoj je izabran Ivan Pavao I. koji ga je imenovao svojim posebnim izaslanikom na III. međunarodnom mariološkom kongresu koji je proslavljen u Guayaquilu u Ekvadoru, od 16. do 24. rujna. U listopadu iste godine sudjelovao je na konklavi na kojoj je izabran Ivan Pavao II.

Bio je predavač na V. redovnoj općoj skupštini Sinode biskupa 1980. godine o Poslanju kršćanske obitelji u suvremenom svijetu te delegirani Predsjednik VI. redovne opće skupštine 1983. godine o Pomirenju i pokori u poslanju Crkve. Ivan Pavao II. imenovao ga je 25. studenoga 1981. godine Prefektom Kongregacije za nauk vjere i Predsjednikom Papinske biblijske komisije te Međunarodne teološke komisije. Odrekao se pastoralnoga upravljanja Nadbiskupijom Münchena i Freisinga 15. veljače 1982. Papa ga je 5. travnja 1993. uzdigao u kardinalski red biskupa te mu je dodijeljen su-

burbikarni naslov Velletri - Segni.

Bio je predsjednik Komisije za pripremu Katekizma Katoličke Crkve, a nakon šest godina rada (1986. - 1992.) predstavio je Svetom Ocu novi Katekizam. Ivan Pavao II. odobrio je 6. studenoga 1998. njegovo uzdizanje u službu vicedekana Kardinalskoga zbora od strane kardinala biskupskoga reda, a 30. studenoga 2002. godine u službu dekana, čemu je slijedilo i dodjeljivanje suburbikarnoga naslova Ostije. Na proslavi XII. stoljeća uspostave biskupije u Paderbornu u Njemačkoj 3. siječnja 1999. bio je papin posebni izaslanik. Od 13. studenoga 2000. godine bio je počasni akademik Papinske akademije znanosti.

U Rimskoj kuriji bio je član Vijeća Državnog tajništva za odnose s državama, Kongregacija za istočne Crkve, za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, za biskupe, za evangelizaciju naroda, za katolički odgoj, za kler i za kauze svetih; potom Papinskih vijeća za promicanje jedinstva kršćana i za kulturu; Vrhovnoga suda Apostolske signature; te Papinskih komisija za Latinsku Ameriku, "Ecclesia Dei", za autentično tumačenje Zakonika kanonskog prava i za reviziju Zakonika istočnoga kanonskog prava.

Među njegovim brojnim izdanjima posebno mjesto zauzima knjiga "Uvod u kršćanstvo", zbirka sveučilišnih predavanja o apostolskoj ispovijesti vjere, objavljena 1968. godine; "Dogma i propovijedanje" (1973.), antologija eseja, homilija i razmišljanja posvećenih pastoralu. Velik je odjek polučio njegov govor održan na Bavarskoj akademiji na temu "Zašto sam još uvijek u Crkvi", u kojem je, na uobičajeno jasan način, izjavio: "Samo je u Crkvi moguće biti kršćanin, a ne na rubovima Crkve".

Niz njegovih izdanja obilno je nastavljen tijekom godina, te je predstavljao smjerokaz brojnim osobama, posebno onima koji su htjeli dublje proučiti teologiju. Godine 1985. objavio je knjigu-intervju "Izvještaj o vjeri", a 1996. "Sol zemlje". Prigodom svoga sedamdesetoga rođendana izdana je knjiga "U školi istine", u kojoj različiti autori oslikavaju razne vidike njegove osobnosti i djela.

Brojni su doktorati honoris causa koje je primio od sljedećih institucija: College of St. Thomas in St. Paul (Minnesota, SAD) 1984.; Katoličko sveučilište u Limi 1986.; Katoličko sveučilište u Eichstättu 1987.; Katoličko sveučilište u Lublinu 1988.; Sveučilište u Navarri (Pamplona, Španjolska) 1998.; Slobodno sveučilište Maria Santissima Assunta (LUMSA) u Rimu 1999.; Teološki fakultet Sveučilišta u Breslavu (Poljska) 2000.

Kardinal Joseph Ratzinger izabran je za nasljednika pape Ivana Pavla II. na konklavi 19. travnja 2005. godine. Papinsku inauguracijsku

misu slavio je 24. travnja, kada mu je predan palij i Ribarev prsten. U posjed svoje katedralne crkve velike bazilike Sv. Ivana Lateranskog stupio je 7. svibnja. Za svoje papinske službe imao je 24 inozemna putovanja. Prvo je bilo u Koeln u Njemačkoj za Svjetski dan mladih u kolovozu 2005. Posljednje putovanje bilo je u Libanon u rujnu 2012. Hrvatsku je pohodio u lipnju 2011. u prigodi Prvoga nacionalnog dana katoličkih obitelji. Osim europskih zemalja, posjetio je i Latinsku Ameriku, Afriku, Bliski istok, SAD i gostovao u Ujedinjenim narodima. Također je trideset puta pastoralno putovao unutar Italije.

Prvu encikliku "Deus caritas est" objavio je na Božić 2005., a drugu "Spe salvi" 2. studenoga

2007. Treću "Caritas in veritate" 29. lipnja 2009. U studenome 2012. završio je svoju trilogiju o životu i učenju Isusa Krista "Isus iz Nazareta".

Papa Benedikt XVI. napisao je 4 postsinodske apostolske pobudnice "Sacramentum Caritatis", o euharistiji, izvoru i vrhuncu života i poslanju Crkve, u veljači 2007.; "Verbum Domini", o Riječi Božjoj u životu i poslanju Crkve, u rujnu 2010; "Africae Munus" o Crkvi u Africi u studenome 2011. te "Ecclesia in Medio Oriente" o Crkvi na Bliskom istoku u rujnu 2012.

Na Svjetski dan bolesnika 11. veljače 2013. Benedikt XVI. kardinalima okupljenima na konzistoriju u Vatikanu objavio je odreknuće od papinske službe. ■

Apostolsko pismo o izmijenjenim propisima za izbor pape

U ponedjeljak 25. veljače u Vatikanu je objavljeno apostolsko pismo pape Benedikta XVI. u obliku motu propria o nekim izmjenama propisa o izboru pape. U dokumentu, papa Benedikt XVI. mijenja neke prethodne odredbe da jamči bolje obavljanje izbora Rimskog prvosvećenika, i posebice vjerodostojnije tumačenje i provedbu nekih propisa.

Ni jedan se kardinal izbornik – tvrdi Sveti Otac – ni s kojeg razloga ne može isključiti iz pasivnoga i aktivnoga izbora, poštujući odredbe članaka 40 i 75 konstitucije Universi Dominici gregis.

Osim toga, određeno je da se od trenutka zakonski upražnjene Apostolske stolice, čeka odsutne petnaest cijelih dana prije početka konklave. Papa Kardinalskom zboru ostavlja mogućnost da konklavu počne prije ako utvrdi prisutnost svih kardinala izbornika, također i mogućnost odgode za nekoliko dana početka izbora ako postoje teški razlozi, ali ne više od dvadeset dana od početka sedisvakancije, tada su svi kardinali izbornici dužni započeti biranje.

U dokumentu su objašnjeni propisi o tajnosti konklave. Cjelokupni teritorij Grada Vatikana kao i redovita aktivnost ureda koji imaju sjedište u Vatikanu imaju se urediti tako da se u tom razdoblju jamči tajnost i slobodno odvijanje svih radnji povezanih s izborom Prvosvećenika. Posebno se ima paziti, također i uslugom sobnih prelata klerika, da se nitko kardinalima izbornicima ne približava tijekom vožnje od prebivališta 'Kuće Svete Marte' do Vatikanske Apostolske palače.

Sve osobe, koje bi iz bilo kojeg razloga i u bilo koje vrijeme od bilo koga saznale nešto što se izravno ili neizravno odnosi na izbor i, posebice,

što se odnosi na obavljeno prebrojavanje glasova pri biranju, dužne su čuvati tajnu s bilo kojom osobom izvan kolegija kardinala izbornika. U tu svrhu, prije početka biranja, moraju položiti prisegu prema točno određenim načinima pri svijesti da odavanje tajne uključuje izravno izopćenje pridržano Svetoj Stolici.

Ukinut je način biranja aklamacijom ili nadahnućem ili nagodbom, od sada će se Rimski prvosvećenik birati jedino glasanjem. Papa određuje da je za valjan izbor Rimskoga prvosvećenika potrebna dvotrećinska većina glasova, prisutnih i izbornika glasača.

Ako se glasanjima o kojima se govori u člancima 72, 73 i 74 konstitucije Universi Dominici gregis ne izabere Papa, onda se jedan dan ima posvetiti molitvi, promišljanju i dijalogu; na sljedećim glasanjima mogu se birati dva imena koja su u prethodnom prebrojavanju dobila najveći broj glasova, i u ovim glasanjima je na snazi odredba da je za valjanost izbora nužna dvotrećinska većina prisutnih kardinala izbornika glasača. U ovom slučaju nemaju pravo birati kardinali za koje se glasa.

Po kanonski obavljenom izboru, posljednji kardinal đakon poziva u izbornu dvoranu tajnika Zbora kardinala, ravnatelja Papinskih liturgijskih slavlja i dva obrednika, potom se kardinal dekan, ili najstariji kardinal, u ime cijelog Zbora izbornika izabranom obraća riječima: Prihvaćaš li kanonski izbor za Vrhovnog svećenika? Ako izabrani prihvaća, pita ga: Koje ime želiš uzeti? Tada učitelj za Papinska liturgijska slavlja kao bilježnik s dvojicom obrednika svjedoka sastavlja zapis o prihvaćanju novoga Vrhovnoga svećenika i o odabranom imenu. ■

Biografija pape Franje

Novi, 266. papa, isusovac je, Argentinac, Jorge Mario Bergoglio, sedamdesetšestogodišnji dosadašnji nadbiskup Buenos Airesa. Novi papa izabrao je ime Franjo. To je prvi puta u povijesti Crkve da je jedan rimski biskup uzeo to ime, a i prvi puta da je jedan isusovac izabran za papu, te da papa dolazi iz Latinske Amerike.

Jorge Mario Bergoglio rođen je 17. prosinca 1936. u Buenos Airesu, u obitelji s petero djece, a otac mu je bio talijanski imigrant, te novi papa ima i argentinsko i talijansko državljanstvo. Diplomirao je kemijsku tehnologiju, no poslije se odlučio za svećenički poziv te stupio u bogosloviju. U novicijat Družbe Isusove stupio je 11. ožujka 1958. godine. Humanističke studije završio je u Čileu, a 1963., po povratku u Buenos Aires, završio je filozofiju na Filozofskom fakultetu kolegija "San Jose" u San Miguelu.

Sljedeće dvije godine predavao je književnost i psihologiju na kolegiju "Immacolata" u Santa Feu, a 1966. predavao je iste predmete na kolegiju "Salvatore" u Buenos Airesu.

Od 1967. do 1970. studirao je teologiju na Teološkom fakultetu kolegija "San Jose" u San Miguelu.

Za svećenika je zaređen 13. prosinca 1969. godine, a unutar Družbe Isusove proveo je svoj treći probandat 1970. - 1971. u Alcali de Henares u Španjolskoj, te je 22. travnja 1973. položio doži-

votne zavjete.

Bio je magister novaka u Villa Barilari u San Miguelu (1972. - 1973.), profesor na Teološkom fakultetu, konzultor u svojoj Provinciji te rektor kolegija. Za provincijala Argentine izabran je 31. srpnja 1973. i tu je službu obnašao šest godina.

Između 1980. i 1986. godine bio je rektor kolegija i Filozofskog i teološkog fakulteta u istoj kući, te župnik u biskupiji San Miguel.

U ožujku 1986. pošao je u Njemačku kako bi ondje dovršio rad na svojoj doktorskoj disertaciji, nakon čega su ga poglavari smjestili u kolegij "Salvatore" odakle je premješten u crkvu Družbe Isusove u gradu Cordobi, gdje je obnašao službu duhovnika i ispovjednika.

Blaženi Ivan Pavao II. imenovao ga je 20. svibnja 1992. pomoćnim biskupom Buenos Airesa, a 27. lipnja iste godine primio je u katedrali u Buenos Airesu biskupski red po rukama kardinala Antonija Quarracina. Suzaređitelji su bili apostolski nuncij Ubaldo Calabresi i biskup Mercedes-Lujana Emilio Ognjenović.

Nadbiskupom koadjutorom Buenos Airesa imenovan je 3. lipnja 1997., a 28. veljače 1998., nakon smrti kardinala Quarracina, naslijedio ga je u nadbiskupskoj službi.

Kao nadbiskup putovao je javnim prijevoznim sredstvima, a umjesto biskupske palače, stanovao je u iznajmljenom stanu, te si je zaslužio nadimak "kardinal siromašnih".

Govori španjolski, talijanski, a služi se i njemačkim jezikom. Poznat je i kao dobar kuhar, ljubitelj opere, prijatelj grčke klasike, Shakespearea i Dostojevskog te kao dobar plivač, premda od djetinjstva ima poteškoća s plućima.

Napisao je knjige: "Meditationes para religiosos" (Razmatranja za redovnike) 1982., "Reflexiones sobre la vida apostolica" (Razmišljanja o apostolskom životu) 1986., i "Reflexiones de esperanza" (Razmišljanja o nadi) 1992.

Bio je ordinarij i za vjernike istočnoga obreda koji prebivaju u Argentini, a nemaju ordinarija vlastitoga obreda. Usto je bio i Veliki kancelar

Argentinskog katoličkog sveučilišta.

Na 10. redovitoj općoj skupštini Sinode biskupa u listopadu 2001. bio je generalni relator.

Od studenoga 2005. do studenoga 2011. bio je predsjednik Argentinske biskupske konferencije.

Blaženi Ivan Pavao II. imenovao ga je kardinalom na konzistoriju 21. veljače 2001., a naslovna mu je crkva bila crkva Sv. Roberta Bellarina. Bio je član Komisije za Latinsku Ameriku, Vijeća za obitelj, Kongregacije za bogoštovlje i disciplinu sakramenata, te Kongregacije za ustanove posvećenog života. ■

Prvi blagoslov "Urbi et orbi" pape Franje

Braćo i sestre, dobra večer! Poznato vam je da je dužnost konklava bila Rimu dati biskupa. Izgleda da su ga moja braća kardinali išla potražiti gotovo na kraj svijeta..., ali evo tu smo. Hvala vam na dočeku. Biskupijska zajednica Rima ima svog biskupa: hvala! I prije svega, želim se pomoliti za našeg biskupa u miru, Benedikta XVI. Molimo svi zajedno za njega, da ga Gospodin blagoslovi i da ga Majka Božja čuva.

[Papa moli s vjernicima na Trgu sv. Petra Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu]

A sada započinjemo taj put: biskup i narod. Taj put rimske Crkve koja predsjedava u ljubavi svim Crkvama. Put je to bratstva, ljubavi i povjerenja među nama. Molimo uvijek za nas: jedan za drugoga. Molimo za čitav svijet da vlada veliko bratstvo. Želim da vam ovaj put Crkve koji danas

započinjemo i u kojem će mi pomagati moj kardinal vikar, koji je ovdje prisutan, bude plodonosan za evangelizaciju ovog tako lijepog grada!

Sada ću podijeliti blagoslov, ali prije toga vas molim za jednu uslugu: prije no što biskup blagoslovi narod, molim vas da vi zamolite Gospodina da blagoslovi mene: bit će to molitva naroda koji moli blagoslov za svog biskupa. U tišini molite za mene.

Sada ću udijeliti blagoslov vama i čitavom svijetu, svim muškarcima i ženama dobre volje.

[Blagoslov]

Braćo i sestre, sada vas ostavljam. Velika vam hvala na prihvaćanju. Molite za mene i vidimo se uskoro. Do skorog viđenja: sutra ću se poći pomoliti Majci Božjoj, da čuva cijeli Rim. Laku noć i ugodan odmor! ■

Vjera bez djela je mrtva (Jak 2, 25)

Poslanica uz Tjedan solidarnosti i zajedništva s Crkvom i ljudima u Bosni i Hercegovini, 25. veljače do 3. ožujka 2013.

Dragi vjernici! Svi biskupi, članovi Hrvatske biskupske konferencije i Biskupske konferencije Bosne i Hercegovine, svake se godine redovito sastaju, razgovaraju i stvaraju planove za vjernike koji žive u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini ili su raseljeni diljem svijeta. Na taj način biskupi očituju svoje jedinstvo, zajedništvo i nepodijeljenu ljubav prema svojem hrvatskom narodu, ali i prema svakom čovjeku.

Ove godine posebno se sjećamo prvog sarajevskog nadbiskupa Josipa Stadlera koji se prije sto osamdeset godina rodio u Slavonskom Brodu, studirao u Rimu, kao profesor radio u Zagrebu, ali je cijeloga sebe dao za Hrvate u Bosni kamo ga je Božja providnost poslala. Njegovo životno svjedočanstvo neka nam bude primjer ljubavi prema Katoličkoj crkvi i svom hrvatskom narodu gdje god živi.

To isto zajedništvo želimo prenijeti na naše svećenike, redovnike, redovnice, na sve vjernike laike ali i sve ljude dobre volje. Stoga već po sedmi put organiziramo Tjedan solidarnosti između druge i treće korizmene nedjelje u kojem na različite načine: molitvom, slavljenjem Euharistije, organiziranjem susreta na župama, želimo pridonijeti većem povezivanju i upoznavanju vjernika iz Bosne i Hercegovine i Hrvatske.

Upravo kroz te susrete učimo vrednovati kulturu i običaje, stječemo nove prijatelje, otvaramo svoja srca, razvijamo svijest za prepoznavanje teškoća u kojima žive naša braća i sestre u vjeri, prepoznamo i vrednujemo napore koje Katolička crkva u Bosni i Hercegovini poduzima za očuvanje života Hrvata katolika u njihovoj domovini. Na taj način svjedočimo da prepoznamo znakove vremena koji im narušavaju dostojanstvo života, volju, motive i snove za bolju budućnost njihove djece.

Našoj braći i sestrama želimo reći: "Nisi sam!" i "U ovome smo zajedno!". Tim riječima razumijevanja, prihvaćanja i podrške želimo izraziti zahvalnost za brojne darove kojima Hrvati iz Bosne i Hercegovine obogaćuju nas u Hrvatskoj: za dar brojnih svećeničkih i redovničkih zvanja, za obogaćivanje svakodnevnim primjerima svjedočanstva žive vjere, koji pomažu da i naša vjera živi, za očuvanje katoličke vjere u Bosni i Hercegovini, za brojne obitelji koje pomlađuju hrvatsko nacionalno

biće, za doprinos kulturi, znanosti, gospodarstvu.

Kako bismo na konkretan i djelotvoran način pokazali da razumijemo i prepoznamo probleme s kojima se svakodnevno susreću, da nam je iskreno stalo i da smo spremni pružiti ruku pomoćnicu, sedmu godinu zaredom, molitvom i novčanim darom, već prema mogućnostima, na treću korizmenu nedjelju pokazujemo da živimo ono što vjerujemo. A što to vjerujemo? Ovo si pitanje na poseban način postavljamo u Godini vjere. Vjerujemo da su pred nama buduća dobra – nadamo im se, vjerujemo u ljubav koja se svjedoči konkretnim djelima, vjerujemo da nema zajednice vjernika bez bratskog zajedništva kojeg otkrivamo po braći i sestrama na našem životnom putu, vjerujemo da smo kao vjernici laici, po svojoj krsnoj milosti, sudionici proročke, svećeničke i kraljevske službe Isusa Krista, i da na izazove svakodnevnog života trebamo odgovarati pošteno, ponizno i hrabro. Na taj način „Crkva – koja u vlastitom krilu obuhvaća grješnike te je u isti mah sveta i potrebna čišćenja – neprestano kroči putem pokore i obnove... okrijepljena snagom uskrsnuloša Gospodina kako bi strpljivošću i ljubavlju savladala svoje unutrašnje i vanjske žalosti i teškoće te u svijetu vjerno, iako zasjenjeno, otkrivala njegovo otajstvo, sve dok se na kraju ne bude očitivalo u punom svjetlu” (usp. Porta fidei 6).

U ovom vremenu pripreme na Uskrs, koje obilježavaju brojne društvene nepravde i krize, preispitajmo braćo svoj cjelokupni život i djela koja činimo. Neka nam to bude prilika da vratimo povjerenje jedni u druge kako bismo u svijet mogli unositi neprolazne vrijednosti: zalaganje za dostojanstvo života, za pravdu, istinu i poštenje, za pomaganje bližnjima u potrebi – jednom riječju za caritas: djelotvornu kršćansku ljubav. To je naše životno poslanje koje nadahnjuje sve one koje traže dobro svojih bližnjih. Neka nas u tim nastojanjima očuvanja jedinstva Katoličke crkve i hrvatskog naroda, u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, prati zagovor Marije, Majke Crkve. Ona neka ishodi bogatstvo blagoslova i milosti za naše pastire i cijelu Crkvu Božju koja živi u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. ■

*Josip Mrzljak,
predsjednik Hrvatskog Caritasa*

Pismo zadarskoga nadbiskupa Želimira Puljića, predsjednika HBK, svećenicima i vjernicima uz odreknuće službe pape Benedikta XVI.

Draga braćo svećenici, redovnice i redovnici, braćo i sestre u Kristu!

1. Iako se događaji smjenjuju munjevitom brzinom i potiru u zaborav brojna zbivanja, neke događaja ipak dulje pamtimo. Siguran sam da ćemo kao vjernici dugo pamtiti nešto što nije odavno zabilježeno u povijesti Crkve. Naime, 11. veljače 2013. papa Benedikt XVI. je na koncu redovitog konzistorija s kardinalima, na tečnom latinskom jeziku, objavio kako ih je sazvaio 'ne samo zbog triju kanonizacija, već i zato da im priopći jednu važnu odluku za život Crkve'. Nimalo se ne treba čuditi da su nazočni kardinali bili šokirani tom viješću. A ona je glasila: 'Nakon što sam se više put preispitao pred Bogom, došao sam do uvjerenja da mi moje snage, zbog poodmakle dobi, više ne dopuštaju vršiti na prikladan način moju papinsku službu... Zbog toga, duboko svjestan težine ovoga čina, u punoj slobodi, izjavljujem da se odričem službe Rimskog biskupa, nasljednika svetog Petra, koju su mi 19. travnja 2005. povjerili kardinali, tako da će od 28. veljače 2013., u 20 sati, stolica svetog Petra biti upražnjena i morat će se sazvati konklave za izbor novoga pape. Što se mene osobno tiče, želim i ubuduće služiti svim srcem, čitavim životom posvećenim molitvi, svetu Crkvu Božju', kazao je papa u izjavi kojom je najavio odreknuće papinske službe.

U nedavnom pismu koje sam u ime hrvatskog episkopata uputio papi, napisao sam kako njegovu odluku prihvaćamo s poštovanjem i respektom. A u tom njegovu činu otkrivamo veliku ljubav prema Crkvi Božjoj koju je Benedikt XVI. pokazao tijekom briljantnih osam godina svoga pontifikata. I dodao sam kako smo mu kao vjernici sada u molitvenom zajedništvu bliži nego ikada.

2. Zbog toga sam u nedavnom dopisu župnicima dao neke upute i odredbe gledom na ovu izvanrednu situaciju. Učinilo mi se prikladnim na dan 28. veljače, kada će Sveta Stolica u 20 sati biti upražnjena, da se tijekom dana upriliči kakav liturgijski susret u župama kako bismo misom, klanjanjem, krunicom ili bdijenjem zahvalili Bogu za dar Benedikta XVI. Naumio sam zato u našoj prvostolnici u Zadru, toga dana uvečer, u 19,30 sati, imati konferenciju o papi Benediktu XVI. koju ćemo završiti euharistijskim klanjanjem.

Gledom pak na stanje 'sede vacante' do iz-

bora novoga pape pozvao sam sve u našoj nadbiskupiji neka se uključe u molitvu za novoga papu. Tijekom vremena konklava molit će se molitva za izbor pape. Teško nam je zbog Benediktovog odreknuća, jer smo u njemu kao papi imali dragog prijatelja, oca i poglavara. To smo osobito osjetili kad nas je u lipnju 2011. posjetio u Zagrebu i nazvao 'ljubljenom Crkvom u Hrvata'. Istu je naklonost i ljubav očitovao i u prigodi susreta u Rimu na našem zahvalnom hodočašću početkom studenog prošle 2012. godine. Iako nas je papina odluka o odreknuću pomalo ožalostila, zatekla nespremnima i iznenadila, mi tu njegovu tešku odluku prihvaćamo očima vjere i zahvaljujemo Bogu za njegovo dosadašnje vjerno i odano služenje. Posebice mu zahvaljujemo za dane njegovoga daljnjega života za koje je odredio da će 'biti posvećeni molitvi za svetu Crkvu Božju'.

3. Čitajući ovih dana izjave biskupa i kardinala, državnika i javnih djelatnika čuje se uglavnom iznenađenje zbog toga čina, te riječi tuge zbog njegovog odreknuća. Gledajući pak njegov osmogodišnji pontifikat, moglo bi se reći kako je u tom razdoblju bilo dosta iznenađenja. Počevši već od njegova pojavka na lođi bazilike svetoga Petra i objave da je izabrao ime oca zapadnog monaštva, Benedikta. Time je zapravo očitovao aktualnost njegova pravila života prema načelu da se ništa ne smije pretpostaviti Kristu. U tom svjetlu gledamo i na njegovo predstavljanje da su kardinali izabrali 'poniznog slugu u vinogradu Gospodnjem'.

Dobro je i ugodno iznenađenje bilo i njegovo mirno i staloženo upravljanje Petrovom lađom, usprkos teškim trenutcima kojih nije nedostajalo tijekom osam godina njegova plodnog pontifikata. Osjećalo se da se ne plaši ići protiv struje jer je bio svjestan da Crkvu vodi Duh Sveti. A i odreknuće, koje se zbilo u Godini vjere, znak je vremena koje je on iščitao za dobro Crkve. Budući da mu je k srcu prirasla budućnost kršćanske vjere na zemlji, čini se kako je smatrao potrebnim učiniti taj korak koji će promijeniti puno toga. I vratiti nas temeljima vjere naše koju je osobito sustavno tumačio kroz tri velike crkvene teme, tijekom 'godine sv. Pavla' i 'godine svećenika', te trenutno tijekom ove 'Godine vjere' kojom nas vraća na izvore učiteljskih tekstova Drugoga vatikanskoga sabora. I posebice objavom trilogije vlastite vjere i znanja o Gospodinu Isusu Kristu iz Nazareta koje je objavio tijekom zadnjih pet godina (2007., 2011. i 2012.).

4. A sada, kada je zbog poodmakle dobi, kako veli, u punoj svijesti i odgovornosti odlučio prepustiti vodstvo Crkve svojem nasljedniku, osjećamo obvezu i dužnost zahvaliti Bogu za dar njega koji nas je umnošću svoje ljubavi i žarom istine, učio kako vjerovati i Crkvu voljeti; kako se za nju boriti i s njom supatiti. Uvijek uvjerljivo i beskompromisno čitavim umom i srcem svojim. U tom duhu prihvaćamo i čin odreknuća na što ga je potakla njegova duboka ljubav prema Bogu i prema Crkvi. U tom činu otkrivamo čistoću duha i čvrstinu vjere skupa s obilježjem poniznosti i velike hrabrosti koji su obilježili korake 'poniznog slugu u vinogradu Gospodnjem', u službi vrijednoga Petrovoga 265. nasljednika.

Kad je prije nekoliko dana imao susret s bogoslovima Rimske biskupije, papa je imao divan nagovor u kojem je istakao da kao kršćani znamo i vjerujemo da budućnost pripada Bogu, i da se stablo Crkve uvijek iznova rađa, obnavlja i raste. I zaključio je kako nam valja služiti Crkvi

s čvrstom sviješću da ona nije naša, nego Božja, da nismo mi ti koji je gradimo, nego je ona njegovo djelo. Naše je samo ponavljati evanđeoske riječi: "Sluge smo beskorisne! Učinismo što smo bili dužni učiniti!" (Lk 17, 10). Ovo je, braćo i sestre, jednostavna, ali velika pouka koju na kraju svoga pontifikata ostavlja veliki Benedikt XVI. Ne samo nama koje je Gospodin pozvao da naviještamo Riječ Božju i dijelimo svete tajne, nego čitavom Božjem narodu. Zbog toga iz dubine našeg srca i duše, s velikom ljubavlju i ganućem kličemo našem dragom papi: Hvala! Hvala, Sveti Oče, što ste nam pružili sjajan primjer jednostavnog i poniznog radnika u Gospodnjem vinogradu. I posebice što ste nas kao njegov vrijedan radnik trajno učili i upućivali na ono bitno i najvažnije: Kako današnjem čovjeku donijeti Božju poruku spasenja, te kako ljude dovesti Bogu! ■

Želimir Puljić, nadbiskup

Pismo predsjednika HBK mons. Želimira Puljića papi Benediktu XVI.

Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zadarski nadbiskup Želimir Puljić, uputio je u ime svih hrvatskih biskupa pismo svetom ocu Bendiktu XVI. povodom njegova odreknuća od papinske službe.

"Slušajući glasove suosjećanja ljudi zbog Vašeg hrabrog čina, ispunjeni smo utjehom. Vaša odluka otkriva čistoću duše, snažnu i nepokolebljivu vjeru, snagu poniznosti i blagosti te veliku hrabrost kojom se zapravo odlikovao svaki korak Vašeg uzornog pontifikata. Zahvalni smo Božjoj providnosti što smo mogli pratiti Vaš nauk tijekom osam godina Vašeg bogatog služenja. Osobito smo zahvalni na načinu kako ste vršili Petrovu službu: s velikim dostojanstvom, vizijom i hrabrošću. Isto tako, svojim naučavanjem i pisanjem Vi ste se znali suočiti s velikim izazovima i pitanjima današnjeg svijeta, kreativnim i bogatim teološkim razmišljanjem" piše nadbiskup Puljić. Iako je ta najava sve ražalostila, biskupi su papino očitovanje prihvatili i prenijeli vjernicima - da je upravo duboka ljubav koju Njegova Svetost nosi za Boga i Crkvu razlogom koji ga je potaknuo na tako važnu odluku za život Crkve. "Dok nas u ovim trenucima pogađa

ta vijest, osjećamo začuđenost i udivljenje. Zbog toga, Vaša Svetosti, odluku koju ste donijeli smatramo činom Vaše osobne hrabrosti i poniznosti. Hvala Vam, Sveti Oče, na tom divnom primjeru. Želimo Vam, s velikom ljubavlju, ganućem i udivljenjem, iz dubina naših srdaca izreći naše 'Hvala'. Kada su Vas prije osam godina kardinali izabrali za Petrovu službu, pojavili ste se na balkonu sv. Petra i predstavili kao 'ponizni radnik u vinogradu Gospodnjem'. Neizmjereno smo Vam zahvalni što ste nam pružili svijetli primjer jednostavnog i poniznog radnika u Gospodnjem vinogradu. Na poseban način smo zahvalni jer ste u tom vinogradu znali u svakom trenutku ostvariti ono što je najvažnije: donositi Boga ljudima i dovesti ljude k Bogu. Obećavamo Vam, Svetosti, naše ponizne molitve. Kao Vaši suradnici u Crkvi u Hrvata, dozvolite mi, Sveti Oče, reći: hrvatski biskupi i njihovi vjernici bliži su Vam nego ikada", piše mons. Puljić. Moleći papin blagoslov biskupima, svećenicima, đakonima, redovnicima i redovnicama, sjemeništarcima i vjernicima laicima u Hrvatskoj i diljem svijeta, nadbiskup Puljić je papi Benediktu XVI. poželio dobar početak svetog korizmenog vremena. ■

Predsjednik HBK: Izbor ovog pape je drago iznenađenje

Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije zadarski nadbiskup Želimir Puljić, na konferenciji za novinare u četvrtak 14. ožujka povodom izbora pape Franje, zahvalio je medijima na praćenju tog velikog događaja. Kao kardinala Jorgea Marija Bergoglija, mons. Puljić ga je susreo i slušao njegove intervjue na Sinodi biskupa 2001. g. na kojoj se raspravljalo o biskupskoj službi, a kardinal Buenos Airesa bio je glavni predavač. "Izbor je uistinu mističan, otajstven, ali i javan. Osim medijskog događaja, osjetili smo da ima nešto izvan toga. Dok se iščekivao bijeli dim, galeb se popeo na dimnjak i tu se zadržao, ponašao se bezbrižno. I to mi je bio govor, kao da je nestrpljivom narodu htio reći 'Stvar je gotova. Samo se malo strpite i ne brinite. Papa je tu'. Čini mi se da je i to govor prirode, umrežen u ovaj važan događaj za Crkvu i cijeli svijet. Sikstinska kapela je bila zatvorena za javnost, ali otvorena nebu i Duhu Svetome. Radosni smo da smo doživjeli plod tog intimnog, mističnog i važnog događaja za Crkvu i svijet. Zahvaljujemo Bogu i brojnim moliteljima koji su od odlaska Benedikta XVI. do izbora pape Franje žarko i uporno molili", rekao je mons. Puljić. To što papa nije iz Europe premda je talijanskih korijena, smatra velikim pomakom. "U Crkvi nema stranaca. U Crkvi nema kontinenata. To je pozitivan korak i iznenađenje. I prvi je papa isusovac. Čitam u tome veliki znak. Isusovci koji su osobito vezani uz službu apostola Petra ovime su nagrađeni. Jedan od isusovaca preuzima službu apostola Petra". O postupcima pape Franje koji su nepredviđeni uobičajenim protokolom mons. Puljić je rekao: "To je dobro. Nije to loše, gdje nešto ne mora biti baš tako. Oduševljen sam njegovim stavom i stilom, pogotovo što dolazi s drugog kontinenta. Donosi sa sobom iznenađenja i mislim da to donosi novost i u samoj Crkvi. Promijenio je mjesto, ime, ali nije promijenio sebe. Ostat će i dalje pastir kojem je stalo najviše do ljudi, radi čega je i postao pastir i papa". Nadbiskup je citirao jednog argentinskog novinara koji papu Franju poznaje te je rekao: "Jorge Mario je mijenjao crkvena odijela. Najprije je imao isusovačko, pa biskupsko. Mijenjao je i solideo. Kao biskup, kardinal, sad kao papa. Ali Jorge sebe ne mijenja. On ostaje u svom uhodanom pastirskom stilu. Bio je i ostat će pastir siromaha, glas onih koji glasa nemaju, lice onih koji su ostali bez lica. Kao nadbiskup se vozio gradskim prijevozom, uvijek je bio na raspolaganju siromasima, rado je ispovijedao u katedrali, obilazio svoj kler, svećenike te nije

imao strah podići glas i usprotiviti se institucijama kad je bilo ugroženo ljudsko dostojanstvo. Istovremeno, davao je svjedočanstvo evanđeoske jednostavnosti i poniznosti s kojom je ušao u konklave".

Nadbiskup je upitan komentirati kvalifikacije medija da papa ima konzervativne stavove o posvajanju djece od strane homoseksualaca, pobačaju. "Riječ konzervativan je negativno intonirana, znači natražno, no to je pozitivno. Ima nešto što Crkva ne može mijenjati. U Crkvi konzervativan znači biti pravovjeran. Ne može se reći 'Isus je bio običan čovjek'. To je dogma. Isus je Bog. Tu nema promjena, ni konzervativan ni napredan. Cijenim tu papinu načelnost. Tako su dočekali Benedikta XVI., s kojim sve naslovima. Crkva ne može odstupiti od svojih načela. Papa Franjo je kao kardinal pokazao svojom jednostavnošću da ne bježi od ljudi, ne bježi od problema. Oboljelima od AIDS-a je ljubio noge. Hoće reći 'S vama sam. Vi niste otpisani jer ste tako oboljeli. Vi ste Božja stvorenja. Isus je za vas krv prolio, ja vam ljubim noge'. Ne plašim se njegovog načelnog stava. Bilo bi mi krivo ako bi se u medijima prikazivao negativno zbog toga što brani načela Katoličke crkve", rekao je mons. Puljić. Pozitivno je zatečen papinom pojavom na prozoru crkve Sv. Petra kad je nekim gestama sve iznenadio: "Zamolio je svijet 'Molim vas, pomozite mi'. Tu pomoć je zatražio na vrlo dirljiv način. Nagnuo je glavu očekujući blagoslov nazočnog puka. 'Prije nego ja vas blagoslovim, vi mene blagoslovite i poduprite me u mojoj službi'. I ljudi na Trgu sv. Petra su pognuli glave. Dirljivo je bilo gledati, kao da su molili 'Da, Oče sveti, mi se klanjamo toj Božjoj odluci i molimo Božji blagoslov za Vašu službu'. Time je dirnuo ljude". Upitan je i koliko je izbor pape znak za južnoamerički kontinent; u svekolikoj ekspanziji tog kontinenta, dolazi papa iz Argentine, kao što je u vrijeme komunističke Europe poslan papa iz Poljske. "To je znak čije sve dimenzije ne možemo sada dokučiti. Ali možemo s vjerom. U Crkvi nema stranaca, kontinenata ni rasa. Izbor ovog pape je drago iznenađenje koje, siguran sam, donosi sa sobom neke stvari koje ćemo možda za deset godina moći očitati. Ovo je djelo Duha Svetoga. Ovo je uistinu ugodno duhovno iznenađenje, plod i rad kardinala koji su brzo reagirali, jedan od kraćih izbora. Nadamo se ugodnim iznenađenjima koje sad još ne možemo vidjeti. Poruka je velika", zaključio je predsjednik HBK nadbiskup Puljić. ■

DEKRETI I IMENOVANJA U VOJNOM ORDINARIJATU

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata o imenovanjima i razrješenjima u Vojnom ordinarijatu

Don **Josipa Stanića**, biskupskog vikara za pastoral, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac imenovao je članom **Ekonomskog vijeća** Vojnog ordinarijata.

Policijski službenik - samostalni policijski inspektor **Branko Mustapić**, pomoćnik policijskog kapelana u Policijskoj kapelaniji "Sv. Vid", 28. veljače razriješen je službe zbog odlaska u mirovinu.

Obavijest iz Ureda Vojnog ordinarijata

• Vojnim kapelanom u mirovnoj misiji ISAF u Afganistanu od 1. ožujka 2013. godine imenovan je fra **Marko Medo**. Prema planiranoj rotaciji iz misije se vraća vlč. **Ante Mihaljević**.

Novoimenovanim svećenicima - vojnim i policijskim kapelanima, kao i njihovim pomoćnicima - želimo uspjeh u radu na dobrobit povjerenih im duša, a svim kapelanima koji su s nama surađivali zahvaljujemo za pastoralno djelovanje te uspjeh u drugim, povjerenim im službama.

IZVJEŠĆA I DOGAĐAJI

Međunarodna konferencija zapovjednika vojnih i policijskih kapelana

U glavnom gradu Kraljevine Švedske od 4. do 8. veljače održana je dvadeset i četvrta Konferencija zapovjednika vojnih i policijskih kapelana. Prvi od ovih susreta održan je 1990. u njemačkom gradu Stuttgartu. Ideja vodilja i pokretač susreta bila je omogućiti dijalog kapelana koji pripadaju različitim nacionalnim kontingentima s ciljem poticanja i osnaživanja njihove suradnje za vrijeme sudjelovanja u NATO misijama.

Već su sudionici druge konferencije, godinu dana kasnije, u Lubbeckeu, donijeli odluku o proširenju i uključivanju kapelana iz država koje su pripadale bivšem Varšavskom paktu: Mađarske, Rumunjske, Češke, Slovačke i Poljske. Tom je prilikom promijenjeno i ime skupa u Sjevernoameričko/europska konferencija zapovjednika vojnih kapelana.

Godine 1992. konferencija se održala u Rimu i bila je prva izvan Njemačke. Susponzorirana je od Ministarstva obrane Republike Italije. Time je uveden, sada već uobičajen model da uz glavnog sponzora (SAD-zapovjedniš-

tvo za Europu), susponzor bude i ministarstvo obrane zemlje domaćina. Naslov rimskog susreta Međunarodna konferencija zapovjednika vojnih kapelana za ove skupove ostao je do danas. Uslijedili su susreti u Budimpešti, Stockholmu, Varšavi, Oslu, Pragu..., a prošle godine u Sarajevu s temom: Religious leaders as Peace builders - Vjerske vođe, graditelji mira.

Generalni naslov pod kojim se održava-

la ovogodišnja stockhomska konferencija bio je: „Hope for Life & Peace“ – „Nada za život i mir“. Konferenciju je otvorio zapovjednik švedskih vojnih kapelana Sten Elmberg, a moderirao katedralni dekan Johan Dalman. Uslijedili su pozdravna riječ sudionicima skupa ministrice obrane Karin Enstrom, te po programu predviđeni predavači i teme njihova izlaganja: gen puk Anders Silwer: „Švedske oružane snage“, pomoćnik generalnog tajnika Ujedinjenih naroda Julian Harston: „Švedska, snaga za mir“, Susanne Axmacher: „Spolovi u vojnim operacijama“, kontraadmiral Jan Tornqvist: „Zapovijedanje u Adenu“, dekan vojnih kapelana u Švedskoj Sten Elmberg: „Dušobrižništvo u švedskim oružanim snagama“, gen bojnik Anders Brannstrom: „Perspektive vojnog dušobrižništva“, pastorica Mona Vesterlund-Lindberg: „Pastoralna iskustva kapelanica“, biskup Lennart Koskinen: „Crkvena promišljanja o oružanim snagama“, pastorica Birgitta Winberg: „Poziv na vjerski dijalog“.

Onima koji su sudjelovali bar na jednoj od ovih Konferencija, jasno je da nije moguće bilo kakvo doktrinalno izlaganje, ili zauzimanje zajedničkih doktrinalnih stavova koji bi obvezivali sve sudionike skupa – naime, sudionici su kršćani svih denominacija: katolici, pravoslavci, protestanti, anglikanci..., a bila su i dvojica muftija (iz BiH-a i Nizozemske), te budist iz Koreje. Jedan od sudionika čak se nije izjasnio kojoj vjerskoj skupini pripada, tj. u njegovoj rubrici za oznaku vjerske pripadnosti upisana je „nula“ što će reći da je u najmanju ruku agnostik ako ne i ateist. Stoga i nije moguće ići dalje od početne ideje, one iz 1990. godine: omogućiti susret, dijalog i prijateljsku suradnju, uz međusobno uvažavanje.

Izmjena praktičnih pastoralnih iskustava u dušobrižničkom radu može biti zanimljiva i korisna, a koji put izazovna i izazivajuća. Upoznati druge, prihvatiti ih u njihovim datostima i graditi nepatvoreno prijateljstvo, ne dirajući u doktrinalne stvari svake pojedine vjerske skupine – eto tome služe ovi i ovakvi susreti. Naučiti se biti zajedno unatoč različitosti – činiti dobro svakome iako nismo isti – to je dovoljno dobar cilj koji okuplja one koji bi takav stav trebali prenijeti na one koje predvode u dušobrižničkom poslanju. Prijateljsko se ozračje gradi, ne samo izlaganjem određenih tema koje vode boljem međusobnom razumijevanju, nego i kroz sve druge sastavnice konferencije: rad u grupama, upoznavanja s kulturnom baštinom naroda domaćina, neformalni razgovori u slobodno vrijeme, trenutci uz kavu...

Sudionicima ovogodišnje konferencije pružena je prilika susresti se s baštinom sačuvanom u novoj i staroj švedskoj prijestolnici, Stockhol-

mu i Uppsali. U Stockholmu je posebno upečatljiv bio posjet Vasa muzeju, izgrađenom kako bi čuvao i prezentirao ostavštinu iz 16. st, brod izvučen s morskoga dna. Dao ga je izgraditi kralj Vasa. Sačuvan je gotovo u cijelosti. Posjet Uppsali, sada sveučilišnom gradu, njegovoj katedrali u kojem se među mnogim drugim znamenitostima čuva zlatni sarkofag s ostatcima kralja svetog Erika; potom muzeju, kući prijateljstva; pa i samo polaganje vijenca na grob Daga Hammarskjolda, generalnog tajnika Ujedinjenih naroda (1953.-1961.), kojim se domaćini jako ponose, dalo je svoj doprinos ljepoti ovoga susreta.

Sudjelovalo je stotinjak predstavnika iz dvadeset i osam država. Svoj su udio u konferenciji uzeli ne samo predstavnici SAD-a i europskih zemalja nego i onih dalekih poput Australije, Kanade, Koreje, Novog Zelanda. Među sudionicima su bila i dvojica predstavnika iz Hrvatske: don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral i Josip Zagorščak, voditelj MUP-ove Samostalne službe za suradnju s Vojnim ordinarijatom. Na ovim bi se konferencijama, kako je zamišljeno, uglavnom trebale okupiti odgovorne osobe za organizaciju dušobrižništva na nacionalnoj razini, ili njihovi zamjenici. U slučaju Vojnog ordinarijata u RH bio bi to prije svega Vojni ordinarij, ili jedan od njegovih vikara, a u slučaju njihove spriječenosti netko od dekana.

A što je s duhovnošću dušobrižnika za vrijeme konferencije? Istina, konferencija je, nakon okupljanja u hotelu Clarion Stockholm, započela u crkvi Hedvig Eleonora – koncertom vojnog orkestra. Bez molitve. I večerom u vojnom muzeju, koji je vezan uz crkvu koja je očito vezana uz dušobrižništvo švedskih oružanih snaga. Zanimljivo je da su tijekom cijele konferencije, tek usput iskočila samo dva kratka zajednička molitvena trenutka. Jedan na početku, kad je voditelj Sten Elmberg pozvao na molitvu za jednog sudionika kojemu je prošle godine pozlilo u Sarajevu, te je nekoliko dana potom umro, nakon što je hitno prebačen u domovinu. I drugi na završnici – kao zahvala Svevišnjemu za darovanu priliku i sve lijepo što smo u njoj dobili.

No treba istaknuti da su organizatori omogućili pripadnicima svake vjerske skupine da se okupe u prostoru koji pripada dotičnoj zajednici na mjesnoj razini i organiziraju duhovne sadržaje. Mi katolici svakodnevno smo u jutarnjim satima slavili svetu misu u katoličkoj katedrali koja se nalazi udaljena tek desetak minuta hoda od mjesta održavanja konferencije, tj. hotela u kojem smo bili smješteni.

I na kraju što drugo nego proslijediti informaciju o 25IMCCC – koja će svakako biti 2014. u Francuskoj, gotovo sigurno u Parizu. ■

Misa zahvalnica za pontifikat Benedikta XVI.

Zadnjega dana mjeseca veljače, danom stupanja na snagu odluke svetog oca Benedikta XVI. o odreknuću od papinske službe, i na njegov poziv da ga vjernici molitvom prate, kao i izbor njegova nasljednika, u sjedištu Vojnog ordinarijata, predvođeni vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, vojni kapelani, njihovi pomoćnici i djelatnici Vojnog ordinarijata, slavili su svetu misu zahvaljujući za dar koji je dobri Bog udijelio Crkvi u i po Benediktu XVI.

“Možda kao nijedan papa do sada, on je ušao u misterij Isusa Krista i njegove Crkve. Stoga je i napisao brojne knjige upravo o Isusu Kristu i njegovoj Crkvi.

Sadašnja situacija u svijetu potakla ga je da ovu godinu proglasi Godinom vjere, kako bismo što bolje upoznali osobu Isusa Krista i njegovo evanđelje.

U apostolskom pismu ‘Porta fidei’ - ‘Vrata vjere’ piše: ‘Nerijetko se događa da se vjernici više brinu za društvene, kulturne i političke posljedice svoga zauzimanja, dok na vjeru i dalje gledaju kao na nešto što se samo po sebi podrazumijeva. Zato je potrebno ponovno evangelizirati i nekad kršćanske, a danas više ili manje raskršćanjene sredine’. Papa je pozvao na novu evangelizaciju koja mora i treba biti nova u svom žaru, metodama i izrazu. Nova evangelizacija treba probuditi najprije biskupe, svećenike i sav Božji narod, kako bi evanđelje došlo do svakog čovjeka. ‘Vjera nije samo sustav znanja i poruka, nego je u biti prije svega susret s Isusom Kristom’, kaže papa Benedikt XVI. A to je najvažniji susret. U susretu s Isusom Kristom javlja se svjetlo u dušama ljudi, koje nam pomaže da shvatimo Boga, čovjeka i svijet oko sebe, kazao je biskup u propovijedi. ■

Izjava Svetog Oca o odreknuću od papinske službe, 11. veljače 2013.

“Draga braćo, sazvao sam vas na ovaj konzistorij ne samo zbog triju kanonizacija, već i zato da vam priopćim jednu veoma važnu odluku za život Crkve. Nakon što sam se više put preispitao pred Bogom, došao sam do uvjerenja da mi moje snage, zbog poodmakle dobi, više ne dopuštaju vršiti na prikladan način moju papinsku službu. Veoma sam svjestan da se tu službu, zbog njezine duhovne naravi, mora obnašati ne samo djelima i riječima, već ništa manje patnjom i molitvom. No, u današnjem svijetu, izloženom brzim promjenama i potresanom veoma važnim pitanjima za život vjere, za upravljanje lađom svetog Petra i naviještanje evanđelja potrebni su također tjelesna i duševna snaga, koja se, posljednjih mjeseci, kod mene smanjila tako da moram priznati da nisam više sposoban dobro vršiti povjerenu mi službu. Zbog toga, duboko svjestan težine ovoga čina, u punoj slobodi, izjavljujem da se odričem službe Rimskog biskupa, nasljednika svetog Petra, koju su mi 19. travnja 2005. povjerili kardinali, tako da će od 28. veljače 2013., u 20 sati, stolica Svetog Petra biti upražnjena i morat će se sazvati - od strane onih kojima je to zadaća - konklave za izbor novog pape. Draga braćo, zahvaljujem vam od sveg srca za svu ljubav i rad kojima ste sa mnom nosili teret moje službe i molim oprostjenje za sve moje pogreške. Povjerimo, sada, svetu Crkvu brizi Vrhovnog Pastira, Našega Gospodina Isusa Krista i zazovimo svetu Majku Mariju da svojom majčinskom dobrotom bude na pomoć ocima kardinalima u izboru novog pape. Što se mene osobno tiče, želim i ubuduće služiti svim srcem, čitavim životom posvećenim molitvi, svetu Crkvu Božju“.

Sveta misa povodom ispraćaja 21. HRVKON-a u ISAF.

U utorak 5. ožujka u vojarni 91. zrakoplovne baze "Pukovnik Marko Živković" slavljena je sveta misa za Božji blagoslov i sretan put 21. kontingenta OS RH u misiju ISAF u Afganistan. Svetu misu je predvodio vojni kapelan HRZ-a i PZO-a p. Viktor Grbeša u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom koji odlazi u ISAF-ovu mirovnu misiju. Velikom broju vjernika vojnika, okupljenih na svetoj misi, pročitano je i pismo potpore i ohrabrenja vojnog ordinarija mons. Jurja Jezerinaca.

"Dragi pripadnici 21. hrvatskog kontingenta, poštovane i drage obitelji, rodbino i prijatelji!

Danas ispraćamo 21. kontingent Hrvatske vojske za misiju ISAF u Afganistanu. Ispraćamo sinove i kćeri, muževe i supruge, majke i očeve. Dragi naši vojnici, dočasnici i časnici, vi odlazite na veoma plemenitu važnu zadaću: donijeti mir tamo gdje mira nema, vratiti nadu gdje je nada izgubljena. A svaki narod je vrijedan mira i nade.

Ova misija zahtijeva puno hrabrosti, puno izdržljivosti i puno mudrosti. Bit će to za vas još jedno novo i bogato iskustvo. Da biste ostali na visini kao ljudi i vjernici, imajte uvijek pred

očima tko ste i što ste. Niste samo sastavnica Hrvatske vojske, nego i sinovi i kćeri našega naroda te članovi Crkve. Ta spoznaja i svijest bit će dodatni poticaj da se sačuvate u svome dostojanstvu.

Mi koji smo vjernici razmišljamo ovom prigodom o Gospodinovu obećanju: 'Blago mirotvorcima oni će se sinovima Božjim zvati' (Mt 5, 9). Stoga vas Crkva svojom vjerom prati na vašem odgovornom zadatku. Šalje vam svećenika koji s vama proživljava sve tegobe i opasnosti ove misije da vam bude duhovna pomoć u tako velikim životnim izazovima. Crkva moli za vas da se živi i zdravi, nepovrijeđena tijela i duha, vratite svojim obiteljima. Neka ne zavlada nemir u vama, u vašem braku, u vašim obiteljima. Svi vi koji s vjerom u Boga odlazite na ovaj zadatak ne zaboravite da je Gospodin najsnažnija obrana vašega duhovnog mira.

Drage obitelji, dragi roditelji, djeco i supružnici, budite ponosni na ove hrabre ljude. Oni zaslužuju vašu vjernost i vašu odanost. Ustrajte u vjernosti i molite za sretni dan njihova povratka. Kao vaš biskup mislit ću na vas i svaki dan molitvom pratiti vaše korake. Dobri Bog neka vas prati i zagovor Majke Marije!" ■

Križni put Hrvatske vojske i policije

Križni put Hrvatske vojske i policije na IV. korizmu nedjelju 10. ožujka na Ksaverskom perivoju u Zagrebu predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Biskup, vikar za pastoral don Josip Stanić, vojni i policijski kapelani, te pripadnici Počasno-zaštitne bojne, vojnici, policajci i vatrogasci, kadeti Hrvatske vojske i polaznici Policijske akademije u koloni iza križa i zastava stigli su od zgrade Vojnog ordinarijata do perivoja, gdje su im se na križnom putu pridružili zagrebački vjernici i ksaverski župnik fra Nikola Barun, TOR.

Po završetku kalvarijskog hoda mons. Jezerinac propovijedao je okupljenom mnoštvu. Glavni naglasak njegove propovijedi je govor o "putu", o evanđelju koje apostol Luka jednostavno zove "put" te o Isusovoj tvrdnji da je on Put, Istina i Život te što ta tvrdnja znači nama.

„Isus ne govori da će nam pokazati put do Boga. On veli: 'Ja sam put i nitko ne dolazi k Ocu osim po meni'. Drugim riječima: on za sebe tvrdi da je jedini put do osobnog susreta s Bogom kao ocem. 'I nema ni u kom drugog spasenja: jer nema pod nebom drugog imena danog ljudima po kojem nam se treba spasiti' (Dj 4,12).

'Ja sam istina' (Iv 14, 6), veli Isus. Veoma je važno znati istinu o sebi. Kardinal Kuharić je

često tumačio glavne istine vjere, posebno istinu o čovjeku. Prva istina: Bog je stvorio čovjeka. Dolazimo iz ljubavi Božje preko roditelja, a ne iz ništavila. Druga istina: čovjek je sagriješio, dao se zavesti od Sotone, 'ubojice čovjeka od početka' (Iv 8, 44), kako ga naziva Isus. Treće istina: Bog je poslao Sina svoga da nas spasi i oslobodi od Sotone i zla da čovjek može postati dijete Božje. Četvrta istina: čovjek za razliku od životinje razlikuje dobro od zla. Peta istina: čovjek je besmrtnan. Započeo je život u vremenu i nastavlja ga živjeti u vječnosti. Zato Isus veli: 'Tko vjeruje u mene, živjet će ako i umre'.

'Ja sam život' (Iv 14, 6), poručuje Isus. Život se sastoji u našem sudjelovanju u božanskom životu preko molitve, sakramenata, posebno euharistije. Ako je Isus Put, Istina i Život, onda zaslužuje da mu se potpuno predamo i da ga slijedimo.

Braćo i sestre! Današnji križni put Hrvatske vojske i policije jest memorija na Isusov križni put, njegovu spremnost da prihvati smrt, ali i odluka da želimo ostati vjerni Bogu Isusu Kristu i njegovoj majci Mariji. Današnji križni put Hrvatske vojske i policije je memorija i na naš križni put kojeg su naši branitelji prihvatili s ljubavlju, ali i poticaj da se ta ljubav ne zaboravi", naglasio je. ■

LJETOPIS VOJNOG ORDINARIJATA

29. 01. 2013.

Vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac predvodio je obred blagoslova u centralnoj zgradi Policijske uprave zagrebačke u Matičinoj ulici. Uz načelnika PU zagrebačke Gorana Burušića i njegova zamjenika Dubravka Teura, blagoslovu su nazočili načelnici sektora, voditelji službi, kao i djelatnici koji svoje radne zadaće obavljaju u ustrojstvenim jedinicama ove uprave na području Matičine i Petrinjske ulice. Na početku godine primili su blagoslov u svom radnom prostoru, a obilje Božjeg mira poželio im je biskup zajedno s policijskim kapelanom don Marinom Dragom Kozićem.

U prigodnom obraćanju i molitvi biskup je istaknuo vrijednosti koje bi trebale biti na prvom mjestu u životu svakoga kršćanina, a posebno vrijednosti koje krase policijski poziv kao što je briga za bližnjega, koja može dovesti do potpune požrtvornosti i velikodušnosti. Posebno se to očituje u pomoći bližnjemu koji je u nevolji. Božja pomoć i blagoslov neka nas prati u svakom našem nastojanju kako bi bili bolji ljudi, poželio je. Završen je blagoslov djelatnika i prostorija u ostalim ustrojstvenim jedinicama PU zagrebačke koje su dislocirane, poglavito u policijskim postajama. Blagoslov je udijelio policijski kapelan don Marin. Na taj način ostvario je susret s načelnicima i djelatnicima.

Istoga dana: Vojni i policijski kapelan vlč. Željko Volarić sa svojim pomoćnikom stn Antunom Mandićem blagoslovio je djelatnike i prostorije PU požeško-slavonske. Načelnik PU Dario Dasović uputio je riječi dobrodošlice i zahvalio na blagoslovu.

04. 02. 2013.

O blagdanu sv. Blaža po crkvama se dijeli blagoslov grla. Svećenik s dvjema svijećama pristupi i moli: „Po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika, oslobodio te Bog bolesti grla i svakog drugog zla! Taj se blagoslov temelji na predaji po kojoj je sv. Blaž svojim blagoslovom spasio dječaka kome je u grlu zapela riblja kost. „Svjedočanstvo sv. Blaža je poruka i svakome od nas da svjedočimo svoju vjeru, da svojim načinom života svjedočimo to i drugima oko nas“, naglasio je okupljenim vojnicima policijski kapelan vlč. Ivan Blaževac. Na kraju svete mise kapelan Blaževac je pojedinačno blagoslovio grla okupljenim vojnicima.

07. 02. 2013.

U sklopu mjesečnih tribina koje u vojarni "Pukovnik Marko Živković" organizira Vojna kapelanija „Sv. Petar i Pavao“ HRZ i PZO-a održano

je predavanje o temi: „Zlo koje nas okružuje - ovisnost o kockanju“. Predavanje je održao Jura Grlić.

Iznijevši svoje potresno iskustvo o tome kako je kockanje umalo uništilo njega i njegovu obitelj odvevši ga u kriminal, najavio je osnivanje udruge za borbu protiv ovisnosti o kocki jer svojim primjerom želi pokazati da se čak i kada čovjek padne na dno, može vratiti normalnom životu. Sudionicima predavanja Grlić je posvijestio i upozorio ih na masovnost postojanja ovoga zla u društvu. U Hrvatskoj je trenutačno 200.000 ovisnika o kocki, a sustavne pomoći nema. Kocka je pošast broj jedan u Hrvatskoj ali nitko o tome ne vodi brigu, kaže Jure Grlić. Ističe da se izvukao iz pakla kocke zahvaljujući Bogu, supruzi i djeci i vlastitoj snažnoj volji.

08. 02. 2013.

U glavnom gradu Kraljevine Švedske od 4. do 8. veljače održana je dvadeset i četvrta Konferencija zapovjednika vojnih i policijskih kapelana. Generalni naslov pod kojim se održavala bio je: „Hope for Life & Peace“ – „Nada za život i mir“. Konferenciju je otvorio zapovjednik švedskih vojnih kapelana Sten Elmberg.

Istoga dana: U župnoj crkvi Srca Isusova u Karlovcu misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Tim slavljem vojna kapelanija Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske proslavila je svoga nebeskog zaštitnika. U koncelebraciji su bili svećenici karlovačkih župa predvođeni karlovačkim dekanom preč. Norbertom Ivanom Koprivcom i mons. Ferdinandom Vražićem i vojni kapelani Karlovačkoga vojnog dekanata iz Delnica, Gospića, Kamenskog, Petrinje, Ogulina i Velike Bune predvođeni vojnim dekanom preč. Andrijom Markačem.

U misnom slavlju sudjelovali su pripadnici Zapovjedništva HKoV-a, Pukovnije vojne policije, Pukovnije veze. Inženjerijske pukovnije i Doma zapovjedništva HKoV predvođeni svojim zapovjednicima i general bojnikom Dragutinom Repincem, zapovjednikom HKoV-a i načelnicima svih odjela Zapovjedništva. Nazočili su i pripadnici Policijske uprave karlovačke sa zamjenikom načelnika PU Ivicom Porubićem i najbližim suradnicima, zatim predstavnici županijske i gradske vlasti, zamjenici župana i predsjednik Županijske skupštine, gradonačelnik Damir Jelić sa zamjenicima, general pukovnik Marijan Mareković, članovi obitelji poginulih branitelja, njihovi suborci i predstavnici udruga proizašlih iz Domovinskog rata s područja Karlovca. Misu je

pjevala klapa HRM-a „Sveti Juraj“.

Istoga dana: U rodnoj župi blaženog kardinala Stepinca u Krašiću svečano je obilježena 53. godišnjica od njegove smrti. Uz brojne domaće vjernike, udruge, hodočasnike i goste, štovatelje lika i djela blagopokojnog kardinala dostojno je obilježen njegov spomendan. U sklopu proslave Dana karlovačke vojne kapelanije koja nosi blaženikovo ime vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac sudjelovao je s Krašićanima na križnom putu uz pjesmu klape HRM-a „Sv. Juraj“ koja je predvodila pjevanje.

Istoga dana: Knjiga „Propovijedi o Deset zapovijedi Božjih“ bl. Alojzija Stepinca predstavljena je u dvorani „Vijenac“ Nadbiskupijskog pastoralnog instituta u Zagrebu. Predstavljajući knjige, koju je o ovogodišnjem Stepinčevu objavila Postulatura bl. Alojzija Stepinca, nazočili su i pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić, vojni biskup Juraj Jezerinac, križevački vladika Nikola Kekić i generalni vikar Varaždinske biskupije Ivan Godina, kao i blaženikova rodbina.

Dr. Nikola Hohnjec dao je osvrt na knjigu u svjetlu biblijskih ukorijenjenosti propovijedi bl. Alojzija Stepinca o „Deset zapovijedi Božjih“. U propovijedi o Deset zapovijedi Božjih bl. Alojzije je opširan i detaljan, vjeran starom izvještaju, a izložen suvremenoj potrebi Crkve. U svom je izlaganju iznio jasno, potrebno i vječno korisno kršćansko pravovjerje i čudoređe dokazujući s jedne strane gorka negativna iskustva iz povijesti čovječanstva i Katoličke crkve, a s druge strane potaknut je i nadahnut starozavjetnom objavom, istaknuo je dr. Hohnjec. Blaženik je znao da se propovijed veže uz svetopisamska čitanja i tumači, „propovijed je sastavni organski dio mise, nastavak pročitane Božje riječi“.

Govoreći o važnosti propovijedi, dr. Hohnjec je naglasio kako homilija daje život tekstu, a poruka se po nasljedovanju pretvara u djelo. Za mnoge katolike propovijed jest i ostaje jedini govor o vjeri, usprkos katoličkom tisku i svim hvalevrijednim ponudama u javnosti, posebno na radiju i televiziji. Zato je propovijed najsnažnije i najdjelotvornije pastoralno zalaganje i ona zahvaća u ljudski život i čovjeka usmjeruje prema Bogu, tumači vjerska načela, te potiče i uvodi moralno vladanje. Evandjelje blaženik uspoređuje s navještajem Riječi Božje, tj. sa sijanjem sjemena i povezuje ga s urodom. Znao je bl. Alojzije da je propovijedanje sinonim za svećenikovo djelovanje. Prema onom što kažu apostoli da su pozvani na molitvu i propovijedanje, osnovni je zadatak svakog svećenika diakonia, služenje Božjoj riječi, a u pitanju učinka propovijedi vrijedi činjenica da su i propovjednik i slušatelj odgovorni za uspjeh, rekao je na kraju dr. Hohnjec.

Osobni doživljaj propovijedi i sadržaj knjige predstavio je biskup Jezerinac. Biskup je istaknuo da je kardinal Stepinac, premda zatočen vršio biskupsku – učiteljsku službu. Kao dječak biskup Jezerinac je slušao blaženikove propovijedi, a riječi kojima je istine vjere tumačio malom stadi krašićkih vjernika, ovom knjigom postaju dostupne Crkvi raširenoj diljem svijeta i svim ljudima dobre volje. Govoreći o sadržaju, istaknuo je kako u dijelu susrećemo bl. Stepinca kao vjeroučitelja koji istine vjere tumači na jednostavan način, razumljiv svakom čovjeku i s jasnom porukom: da mladi i odrasli upoznaju smisao života, radost i ponos života po načelima katoličke vjere i da kao slobodna djeca Božja izgrađuju svijet mira, međusobnog uvažavanja i kršćanske ljubavi.

Naš je blaženik vršeći službu pastira često govorio o potrebi prenošenja istina vjere razumljivim načinom, u školi i u crkvi, ali i u katehetskim propovijedima. U propovijedima svatko može ne samo upoznati sadržaj Deset zapovijedi Božjih, nego i odlučiti još ozbiljnije i vjerodostojnije živjeti u skladu božanskih istina koje su u njima sadržane, a koje je blaženi Stepinac vjerodostojno živio, poučavao i za njih dao život.

Nadalje, govoreći o drugom dijelu biskup Jezerinac je pojasnio kako se propovijedi temelje na Knjizi Izlaska, dok u trećem dijelu susrećemo aktualizaciju Deset zapovijedi Božjih sa zapovijedima koje je osmislio čovjek, zaveden bezbožnom ideologijom i u želji da iskorijeni svako poimanje i priziv na pravoga Boga. U tom nastojanju je materijalizmom i bezboštvo zavedeni čovjek stvorio sustav u kojem su vršitelji Božjih zapovijedi ostali bez građanskih prava, ponižavani, osuđivani i bacani na rub društva, a nerijetko i u smrt. Blaženik to govori snagom proživljene vjere, istinoljubiv za povijesne okolnosti u kojima je zastupajući Božji zakon bez povoda uhićen, sramotno osumnjičen i nepravedno osuđen. Ovaj prikaz blaženikovih propovijedi osvješćuje nas, ne toliko za njegovu hrabrost kojom je zastupao ljudska prava i poslanje Crkve, koliko za naše dobro, da mi po njegovom primjeru budemo vršitelji zapovijedi Božjih i da vjerodostojnošću života obznanjujemo svijetu Božju savršenost, svetost i ljubav. To što je Stepinac govorio, učio i živio, bila je ljubav ne samo prema svojim vjernicima, nego i prema svim ljudima, rekao je biskup Jezerinac. Postulator Juraj Batelja koji je propovijedi pripremio za tisak, popratio bilješkama i kazalom istaknuo je tri misli koje su dominantne u propovijedima i presudne za našu Crkvu. Prva je snažna vjera u Boga, druga vjernost savjesti i službi, te naposljetku kršćanski odgoj i sadržaj vjere. Uz ovu posljednju napomenuo je kako je bl. Alojzije zapisao „u predmet vjere računamo mi i uzgoj

mladeži prema načelima te vjere”.

U ovoj prigodi kratko je izložio i put kanonskog postupka. Naglasio je kako je Dekret pape Ivana Pavla II. za proglašenje blaženim sačinjen na temelju šest svezaka od kojih su dva još uvijek pod “sub secreto pontificio”. Tako svezak “Informacija” sažima druge sveske na 865 stranica i 12 stranica slikovnih priloga. Izjave svjedoke na crkvenom sudištu o krepostima kardinala Stepinca predstavljene su u svesku na 1165 stranica, te o mučeništvu na 217 stranica. Slijedi životopis na 1582 stranica, te prosudbe o spisima kardinala Stepinca na 1139 stranica. Tu je i svezak pod pečatom papinske tajne koji sadrži dokumente iz arhiva Svete Stolice, te nositelja državnih i javnih vlasti i pojedinaca koji nisu željeli da se objave njihovi podaci. Svezak sadrži 512 stranica, te na posljetku tu je i svezak “Glasovanje đavolovih odvjetnika”.

13. 02. 2013.

U vojarni Zemunik u organizaciji Vojne kapelanije „Sv. Gabrijel Arkandeo“ obredom pepeljenja započelo je korizmeno vrijeme. Svetu misu za vjernike pripadnike Oružanih snaga RH u kapelici vojarne predvodio je dekan i vojni kapelan p. Ivo Topalović.

Korizma je vrijeme odricanja, intenzivnijeg promišljanja vjere, potvrda naše ljubavi prema Bogu koji je uvijek uz nas, opominje nas i savjetuje da budemo još ljepše lice Božjeg djeteta, naglasio je p. Topalović, te potaknuo na činjenje dobrih djela po kojima ćemo radosnije doći do Uskrsa.

“Starozavjetna čitanja nas upoznaju kako su Židovi u traženju Boga htjeli to izreći na izvanjski način. Danas Isus od nas traži da to radimo u tišini i skrovitosti svoga srca i doma. Ta relacija Bog-ja ako je iskrena izrodit će dobrim djelima i biti nagrađena. Obredom pepeljenja priznajemo našu skrušenost, nesavršenost i prolaznost, ali i upućenost na Boga koji nas vodi onome što je trajno i vječno”, poručio je kapelan.

Istoga dana: Djelatnici PU zagrebačke i vjernici Policijske kapelanije “Majka Božja Kamenitih vrata” započeli su misom i obredom pepeljenja svoj korizmeni hod duhovne pripreve za proslavu Uskrsa. Misu je služio kapelan zagrebačke policije don Marin Drago Kozić. Na početku misnog slavlja, umjesto pokorničkog čina, don Marin je kratkim obredom blagoslovio pepeo, a nakon toga upriličen je obred pepeljenja. Obredu su pristupili svi okupljeni.

Pepeljenje je znak ozbiljne želje za pokorom i obraćenjem. Svakom se vjerniku posipa nekoliko trunaka pepela po glavi uz poziv: “Obratite se i vjerujte Evanđelju!” ili “Spomeni se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti!”

Kapelan je u propovijedi podsjetio prisutne kako je Čista srijeda početak korizme i da je to vrijeme posebnog vjerničkog djelovanja. Ono se posebno ističe u naglašenoj vjerničkoj milostinji, molitvi i postu. Činjenje tih djela mora biti odraz nutarnjeg stanja osobne povezanosti s Bogom. Policijski kapelan je poželio svima plodonosno vrijeme korizme, kako bi s Božjom pomoću ozbiljnije promišljali i spoznali dostojanstvo o sebi i o svome bližnjemu. Neka nam u činjenju dobrih djela mjerilo vrijednosti bude samo Bog koji plaća u tajnosti, pozvao je don Marin.

Istoga dana: U karlovačkoj župi Presvetog Srca Isusova svetom misom i pepeljenjem obilježen je početak korizmenog vremena. Misu je predvodio mons. Ferdinand Vražić u koncelebraciji s karlovačkim dekanom preč. Norbertom Ivanom Koprivcem i vojnim dekanom preč. Andrijom Markačem. Mons. Vražić pozvao je okupljene vjernike na ozbiljnost u ovome vremenu pripreve za Uskrs, da se posvetimo temeljnim vrijednostima vjere: molitvi, postu i pokori i time mijenjamo sebe odbacivši ono što nas priječi da budemo pomireni s Bogom.

Crkvu su ispunili vjernici Vojne kapelanije „Blaženi Alojzije Stepinac“ iz Zapovjedništva Hrvatske kopnene vojske, Pukovnije vojne policije i Pukovnije veze i Doma Zapovjedništva HKoV predvođeni svojim zapovjednicima i zapovjednikom HKoV- a general bojnikom Dragutinom Repincem i načelnikom stožera HKoV- a, djelatnici PU karlovačke s načelnikom Tomislavom Kotićem i suradnicima i načelnicima policijskih postaja iz županije, djelatnici Karlovačke županije i Grada Karlovca sa županom Ivanom Vučićem i gradonačelnikom Damirom Jelićem i njihovim zamjenicima i predsjednikom županijske skupštine te predstavnici Udruga, umirovljeni djelatnici ZHKoV-a i ostali vjernici. Svetu misu pjevanjem je pratio zbor župe „Presvetog Srca Isusova“. Preč. Markač prije završnog blagoslova zahvalio je svima na dolasku i naglasio važnost ovakvog zajedništva svih struktura grada koje se drugdje rijetko može vidjeti.

Istoga dana: Početak korizme u kapelaniji svetog Mihaela Arkandela, MUP – Sjedište i Ravnateljstvo policije, proslavljen je na Pepelnicu svetom misom i obredom pepeljenja. Svetu misu služio je o. Stjepan Harjač, DI, policijski kapelan.

U svojoj propovijedi o. Stjepan pozvao je na preispitivanje o temi: “jesam li samo katolik ili sam vjernik?” Kriterij za određivanje je redovitost u sakramentalnom životu i molitva. Današnje vrijeme stavljanja u sumnju vrednota je milosno vrijeme preispitivanja kako za Crkvu tako i za svakoga vjernika.

Istoga dana: Početak korizme za djelatnike Voj-

no administrativnog sjedišta "Croatia" započelo su slavljenjem svete mise u vojnoj kapeli. Misno slavlje predvodio je vojni kapelan vlč. Željko Savić.

U prigodnoj propovjedi vlč. Savić je naglasio važnost korizme te pozvao sve sudionike misnog slavlja da učine barem jedan korak ka boljem življenju vjere.

„I kršćanski život traži uvijek nove povratke ka Gospodinu. Ovaj povratak pak, sa svoje strane, zahtijeva dublje poznavanje samoga sebe. Gdje se nalazim ovog časa s obzirom na Boga, je li moj život okrenut prema njemu ili nije? To je ono temeljno pitanje, na koje moramo dati odgovor za vrijeme korizme. Pokora, prema tome znači ovo: postati osjetljiviji za vlastitu situaciju. Moramo upoznati sebe i vidjeti gdje se od nas traži obraćenje.

Ponuda čitavog svijeta za malo idolopoklonstvo. Mogli bismo je nazvati napašću da se posjeduje Bog. To je jedna tipična napast nas kršćana od djetinjstva. Mislimo da imamo prava na nebo, na Boga. Ponašamo se kao da činimo Bogu silne usluge time što smo njegovi, kao da smo njegova počasna garda. A kad nam da na znanje da je ipak on gospodar u kući, gospodar života i smrti, onda se bunimo. Pa zašto ovo, pa zašto ono, čime sam ja to zaslužio, – ispravan stav jest: radosno prihvaćanje velikog izabranja, što smijemo biti Božji. Za vrijeme korizme, ako ne činimo drugo, nego samo ponavljamo iz dana u dan: "Hvala ti, Gospodine, za dar vjere", već smo učinili silan preokret u našem životu.

Dakle, želimo li sada, nakon ovih nekoliko misli odgovoriti na postavljeno pitanje što Crkva namjerava s pokorom, odgovor je najljepše izrečen u liturgijskoj molitvi: 'Rasti u poznavanju Isusove tajne i o tome svjedočiti dostojnim životom'".

Istoga dana: U požeškoj vojarni 123. brigade HV u kapelici sv. Ivana Krstitelja slavljeno je euharistijsko slavlje Čiste srijede ili Pepelnice s obredom pepeljenja. Predvodio ga je vojni kapelan Vojne kapelanije "Sveti Ivan Krstitelj" vlč. Željko Volarić.

Obično se uzima pepeo spaljenih palmi i maslinovih grančica od prethodne Cvjetnice. Pepeo u kršćanskoj simbolici znak je pokore i obraćenja, otvaranja teških, dugih zabavljenih vrata prema drugima. Pepeo poziva na iskrenost i razgovor te dotiče dušu čisteći je od nakupljenog taloga zla, prkosa i oholosti. Čovjeka, koji vjeruje u uskrsnuće, pepeo podsjeća na prolaznost života. To je ujedno i poziv na obraćenje k pravim i istinskim vrijednostima.

Istoga dana: "Slavimo Pepelnicu – Čistu srijedu, dan kojim započinjemo korizmu, koja je vrijeme odricanja i vrijeme bratske ljubavi. Vrijeme je da

skinemo maske sa svojih lica, da vidimo gdje smo, da vidimo vodi li nas naš put ispravnom cilju ili smo negdje na raskrižjima životnog puta pogrešno skrenuli. Zato je korizma vrijeme preispitivanja, gdje smo, što smo i kamo želimo", tim riječima je don Milenko Majić, petrinjski vojni kapelan, u kapelici svetoga Ilije proroka započeo misno slavlje i obred pepeljenja.

Kapelica u vojarni „Pukovnik Predrag Matanović“ bila je ispunjena mnoštvom vjernika Vojne kapelanije „Sveti Ilija prorok“ – pripadnika postrojba OS RH na službi u petrinjskim vojarnama, a koji su željeli simbolikom pepeljenja započeti sveto vrijeme korizme, te pokazati spremnost na odricanje i promjene u svome životu.

Istoga dana: U vojarni "Pukovnik Marko Živković" na Plesu proslavljena je sveta misa povodom početka korizmenog vremena. Svetu misno slavlje i obred pepeljenja predvodio je vojni kapelan o. Viktor Grbeša.

Istoga dana: Na tipični lički zimski dan p. Mirko Vukoja posjetio je padobransku satniju u Udbini. Nakon blagoslova i razgovora u vojarni uputili su se prema župnoj crvi, simbolu hrvatskog mučeništva. Slavili su svete misne žrtve u crkvi Hrvatskih mučenika.

U homiliji p. Mirko je pojasnio smisao liturgijskog razdoblja koje slijedi: svjesno i odgovorno nositi svoj ljudski i kršćanski teret življenja te pomoći i drugima oko sebe u njihovim teškoćama, a ne izmišljati odricanja i trapljenja bježeći i zanemarujući ujedno svakodnevnu odgovornost koju nam život sam po sebi nanese. Poslije mise sudjelovali su u poniznom pokorničkom obredu pepeljenja što je znakovit ulazak u korizmeno vrijeme priprave za blagdan Uskrs.

Drugi dan slavili su svetu misu i obavili obred pepeljanja u Delnicama, za sve pripadnike Bojne za specijalna djelovanja.

Istoga dana: U kapelici sv. Mihovila u Policijskoj akademiji svetom misom i obredom pepeljenja katolici Policijske akademije započeli su svoj korizmeni hod duhovne priprave za proslavu Uskrsa. Sv. misu i obred pepeljenja predvodio je policijski kapelan fra Frano Musić. U prigodnoj propovjedi pozvao je mlade policajce na pokoru i na istinsko obraćenje Evanđelju.

Pepelnica je početak korizmenog vremena. Liturgija nam korizmu predstavlja kao vrijeme milosti i spasenja. "Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa!" (2 Kor 6, 2). Na blagdan pepelnice, svećenik posipa vjernike pepelom uz riječi: "Obratite se i vjerujte Evanđelju!" Crkva nam upućuje poziv da ozbiljno razmislimo o svom životu te da se osobno i zajednički nastojimo istinski obratiti. "Sjeti se čovječe da si prah i da ćeš se u prah pretvoriti". Znak pepela, koji

u biblijskoj tradiciji nosi značenje pokore i tugovanja, u kontekstu kršćanske liturgije zadobiva značenje životne obnove koja se otkriva u životu pokore i obraćenja, a također podsjeća da je Bog velikodušan i milosrdan onima koji mu se obraćaju pokorna srca.

14. 02. 2013.

U vojarni Počasno zaštitne bojne na Tuškancu misno slavlje predvodio je vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac. U koncelebraciji su bili kapelani Zagrebačkog vojnog dekanata: vlč. Slavko Rajič, o. Zoran Vujičić, vlč. Željko Savić, fra Marko Medo i o. Viktor Grbeša. Misnom slavlju nazočili su brojni vojnici, dočasnici, časnici i službenici Počasno zaštitne bojne, te pomoćnici vojnih kapelana.

Na kraju sv. mise o. Zdravko Barić zahvalio se prisutnima na velikom odazivu, te ih pozvao da dan iskoriste za obnovu bračnih zavjeta. Zahvalio je i svima koji su na bilo koji način pridonijeli održavanju svetkovine zaštitnika kapelanije sv. Valentina. Svakom djelatniku uručen je simbol sv. Valentina - licitarsko hrvatsko srce. P. Zdravko je tu gestu popratio riječima: "Imajmo srce jedni prema drugima kao što Bog ima srca prema svakome od nas."

Na misnom slavlju pjevale su časne sestre Slavica i Mirjam iz reda Marijinih sestara.

15. 02. 2013.

U kapelici Vojne kapelanije „Sv. Gabrijel Arkanđeo“ u vojarni Zemunik svetom misom zahvalnicom obilježena je 15. obljetnica osnutka i djelovanja kapelanije. U nazočnosti pripadnika postrojbi Oružanih snaga RH smještenih u vojarni Zemunik misu je slavio dekan Splitskog vojnog dekanata i kapelan zemuničke kapelanije o. Ivo Topalović.

Podsjetivši na povjesnicu i hod od utemeljenja Vojnog dušobrižništva u Hrvatskoj vojsci do danas o. Topalović je kazao kako su u skladu s Ugovorom između Svete Stolice i Republike Hrvatske o dušobrižništvu katoličkih vjernika pripadnika oružanih snaga i redarstvenih službi RH uspostavljene vojne kapelanije u svim sastavnicama Hrvatske vojske i policije koje pružaju duhovnu skrb i prate hrvatske vojnike, dočasnike i časnike u domovini i mirovnim misijama u svijetu. Na zadarskom prostoru i prije službene uspostave kapelanije više svećenika tijekom Domovinskog rata bilo je uz hrvatske branitelje (don Srećko Petrov, fra Andrija Bilokapić, fra Joakim Gregov, don Tomislav Baričević).

Povjesnica kapelanije bilježi kako je utemeljena na obljetnicu smrti blaženog Alojzija Stepinca 10. veljače 1998. kada je za prvog kapelana imenovan

don Tomislav Baričević. Don Tomislav je bio začetnik mnogih projekata unutar kapelanije, uređenja prostora i stvaranja programa po kojima kapelanija i danas živi i radi. Od 1. rujna 2004. na mjesto kapelana imenovan je sadašnji vojni kapelan o. Ivo Topalović, član Družbe Božje Riječi. Otac Topalović je kao posebnost ove kapelanije istaknuo njezinu otvorenost i zauzetost za potrebe pripadnika Hrvatske vojske kroz niz sadržaja i programa duhovne skrbi, a da je ova kapelanija doista živa svjedoče i brojke od 48 krštenja, 29 krizmi i 17 vjenčanja koji su se organizirali u kapelici vojarne Zemunik.

„Bog je nadahnuće i izvor naše radosti. On nas želi voditi radosnim ovim svijetom unatoč svim poteškoćama današnjice i zato s povjerenjem usmjerimo naša srca i misli našem Spasitelju“, poručio je vojni kapelan Topalović.

17. 02. 2013.

U spomen i na čast zapovjedniku „Tigrova“ Damiru Tomljanoviću Gavranu Udruga ratnih veterana 1. gardijske brigade „Tigrovi“ i Udruga pripadnika Središta gardijskog za specijalističku obuku dočasnika „Damir Tomljanović – Gavran“ upriličile su komemorativni skup u Krivom Putu nedaleko Senja, u njegovom rodnom mjestu i mjestu pokopa. Na komemoraciji, polaganju vijenaca i paljenju svijeća uz obitelj Damira Tomljanovića sudjelovale su institucije vlasti, zapovjednik i pripadnici 1. mehanizirane bojne „Tigrovi“ Gardijske motorizirane brigade, mnoge braniteljske i civilne udruge te građani. Svetu misu u župnoj crkvi BDM Snježne predvodio je vojni kapelan „Tigrova“ i „Gromova“ iz Petrinje don Milenko Majić, uz suslavitelje vojnog kapelana Bojne za specijalna djelovanja iz Delnica p. Mirka Vukoju i župnika Senja i Krivog Puta vlč. Richarda Pavlića.

U propovijedi je kapelan Majić istaknuo kako evanđelje iz misnog čitanja nudi pustinju, odricanje, kušnje i izazove, i tko želi spašavati ljude mora te izazove prihvatiti kako bi u samoći i tišini mogao čuti Božji glas i pripremiti se za zadaće koje će pred njega biti stavljene. Mladim ljudima kraja 20. i početka 21. stoljeća, zaokupljenima naprednom tehnologijom i nekim drugim vrijednostima čini se teško govoriti o pustinji i samoći, odnosno spremnosti na žrtvu. No unatoč tim modernim izazovima postoje mladi ljudi spremni otići u samoću i pustinju priručnih vojnih kampova i tamo se pripremiti za velike izazove. Takav je bio i Damir Tomljanović, a i mnogi branitelji koji su se povukli od ljudi u priručni kamp Rakitje i ondje se spremali za zadaću darovanja slobode tim istim ljudima. Domovina se rađala i trebala je mlade i odlučne mladiće i djevojke koji

su svojim životom bili spremni braniti njenu neovisnost. „U najljepšim godinama napuštaju svoju obitelj, svoj mladenački život, svoje mladenačke ali i životne planove i stavljaju se na raspolaganje mladoj Domovini. Umjesto bezbrižnog uživanja u ljepoti mladenačkog života oni izabiru neizvjesnu budućnost“, naglasio je vojni kapelan.

Dalje je kazao kako su mnogi govorili da je nemoguće izboriti slobodu, jer to nisu uspjele mnoge generacije, i kako je lakše pokloniti se okupatoru, živjeti u ropstvu i možda ostvariti osobni prosperitet. Potom je istaknuo kako su branitelji prošli kroz mnoge kušnje i izazove na putu ostvarenja zadaće koje je Domovina pred njih stavila, i da je ta generacija svome narodu donijela slobodu. „Zato i mi danas stojimo ovdje da počastimo život i smrt Damira Tomljanovića – Gavrana, te da mu zahvalimo za njegovu žrtvu, kao i za sve žrtve mnogih njegovih suboraca. Mi smo danas ovdje kako bismo mladim generacijama osobito ovdje prisutnim mladim „Tigrovima“ pokazali na ljude koji se nisu borili za svoje interese, nego su svoje interese podredili interesima domovine i naroda. Zato danas, dok odajemo počast Damiru Tomljanoviću – Gavranu molimo Gospodina da i mi u svom životu možemo svladati sve kušnje na koje nailazimo, te svome narodu, a time i samima sebi izgradimo bolju budućnost“, zaključio je don Milenko.

18. 02. 2013.

Kapelan VK „Sv. Sebastijan“ p. Drago Majić pratio je vojnike koji se pripremaju za misiju ISAF u njihovu posjetu Islamskom centru i džamiji u Zagrebu. U posjetu je sudjelovao i fra Marko Medo koji s njima ide u misiju.

U ime Ministarstva obrane pred centrom je skupinu pozdravio Mirko Ćosić, te imam džamije Mirza Bešić.

U dvosatnom susretu imam je govorio o islamskim zemljama, Kuranu, šerijatu, sunitima i šiitima, o odnosu prema ženama u islamu i o svemu onome što povezuje islam i kršćanstvo kao vjeru u jednoga Boga, o Abrahamu, praocu vjere, te o Isusu i Mariji koje muslimani poštuju kao ljude ali im odriču božanske atribute.

19. 02. 2013.

Kapelaniju „Sveti Mauro“ u Istri pohodio je general Mladen Markač. U Valbandonu se susreo s veteranima specijalne policijske postrojbe BAK čiji su članovi od srpnja 1991. sudjelovali na ratištima diljem domovine. Uz nazočnost dvjestotinjak pripadnika, pozdravnu je riječ uputio bivši zapovjednik postrojbe Mladen Blašković. Poslije objeda general Markač se, u pratnji kapelana don Ive Borića, povukao na molitvu u kapelu Ivana Pavla II.

Kasnije don Ivo se u pratnji zapovjednika 2. satnije kapetana korvete Zdenka Ružića uputio u pohod postaji obalnog motrenja u Mali Lošinj. Dočekali su ih časnici i dočasnici s kapelanom fra Mirkom Vukojom. Blagoslovljeni su prostori a djelatnicima i njihovim obiteljima kapelani zaželiše puno milosti Božje.

Istoga dana: Završen je blagoslov postaja, ispostava i graničnih prijelaza koji spadaju u odgovornost PU primorsko-goranske. Uz molitvu blagoslova p. Mirko Vukoja potaknuo je nazočne na život u vjeri. „Ove Godine vjere tema je krepost vjere sa svim svojim dimenzijama. Povjerenje u sebe (samopouzdanje), povjerenje u drugoga i povjerenje u Drugoga (Boga) jedan je čin u tri dimenzije. Uspjeh u jednoj dimenziji pomaže i ostale dvije, a isto tako malaksanje jedne dimenzije utječe na slabljenje i ostale dvije. Vjera je izvorni Božji dar ali ujedno je i odgovor čovjeka koji daruje povjerenje. Današnji čovjek vrlo nekritično i lakovjerno prihvaća svakakve (dez)informacije koje dolaze od vrlo upitnih izvora dok jako teško prihvaća Božju objavu istine o sebi i čovjeku. Vjera je spoznajna moć pa nije nikakvo čudo što se današnji čovjek slabo spoznaje i živi u skućenoj svijesti zatvoren u materijalizam. Pouzdajmo se u Boga te se ničega ne bojmo. On jedini ulijeva utjehu i radost te daje snagu za dostojan život unatoč svim protivštinama i teškoćama“, kazao je.

21. 02. 2013.

U pastoralnom posjetu p. Drago Majić pohodio je Dočasničku školu u Požegi za koju skrbi vlč. Željko Volarić sa svojim pomoćnikom st Antunom Mandićem proslavivši u zajedništvu s njima i vojskom sv. misu.

26. 02. 2013.

Prošlo je 20 godina od vojno-redarstvene akcije kojom je ponovno uspostavljen teritorijalni kontinuitet RH na Jadranu. U oslobađanju tog dijela domovine, velik je doprinos dala i borbena postrojba koja je djelovala u okviru Hrvatske ratne mornarice, u Pomorskom zapovjedništvu za Sjeverni Jadran, sa sjedištem u Puli. Pod kodnim nazivom „Vange“, satnija je prošla mnoga bojišta od Dubrovnika, Posavine i Maslenice. Na tom je putu imala mnogo uspješnih akcija, ali nažalost i 11 poginulih.

Veterani satnije „Vangi“ sjetili su se svojih poginulih suboraca i njima u čast postavili spomen-ploču uz zavjetni križ na gradskom groblju u Puli. Uz prigodnu molitvu i poticajne riječi, koje priliče korizmi, don Ivan Borić, duhovnik za vojsku i policiju Istarske županije blagoslovio je spomen-ploču koju je otkrio ministar Predrag Matić.

27. 02. 2013.

U Vojnoj kapelaniji "Sveti Gabrijel Arkandžeo" u 93. zrakoplovnoj bazi HRZ i PZO u vojarni Zemunik služena je misa zahvale za dar pape Benedikta XVI. koju je slavio dekan Splitskog vojnog dekanata i kapelan kapelanije u Zemuniku o. Ivo Topalović.

Time se ova kapelanija uključila u molitvu zahvale Crkve u Hrvata, a uoči dana kada će Sveta Stolica biti upražnjena. "Ovim činom mise zahvale želimo posvjedočiti našu zahvalu i ljubav prema papi Benediktu XVI. To je drugi papa zaredom koji je posjetio našu domovinu, a kroz oba posjeta bilo je uključeno i Hrvatsko ratno zrakoplovstvo na svoj način. Za posjeta pape Ivana Pavla II. Zadru 2003. u organizacijskom smislu jer je sletio na pistu u Zemuniku dok su papu Benedikta XVI. 2011. pratnjom u hrvatskom zračnom prostoru pozdravili piloti MIG-ova", istaknuo je kapelan Topalović, te potaknuo na čitanje knjiga Benedikta XVI. kroz koje progovara o vjeri i ljubavi prema Bogu koji ga uvijek oduševljava. "Bio je čovjek pisane riječi kroz cijelo vrijeme svoga djelovanja ostavivši vidljivi pečat prema Božjoj riječi. Stečena iskustva i osobno življenje vjere znalački je pretakao kroz svoja publicirana djela došavši do trenutka kada poštujući mogućnosti tijela želi da kormilo lađe koja se zove Crkva preuzme novi Petrov nasljednik. Zato uz molitve zahvale dosadašnjem papi upućujemo molitve i za izbor novog pape koji će jednakim žarom, dosljednošću i ustrajnošću voditi Crkvu i znati se othrvati svemu onome što je ugrožava", zaključio je o. Topalović.

Istoga dana: Prigodom redovite ponude predavanja i tribina u 91. zrakoplovnoj bazi Pleso gostovao je don Damir Stojić, studentski kapelan u Zagrebu. Pred pedesetak pripadnika vojske i djelatnika održao je izuzetno zanimljivo i vrijedno predavanje o temi: "Ljudska spolnost – Božji dar". Nakon predavanja uslijedila su pitanja te osobni i stručni odgovori don Stojića.

Istoga dana: Vojni kapelan "Gospe Snježne" fra Marko Medo i vojni kapelan u Vojnoj kapelaniji "Sv. Nikola Tavelić" vlč. Željko Savić, u pratnji djelatnika Samostalne službe za odnose s javnošću mr. Mirka Čosića, posjetili su Mešihat Islamske zajednice u Hrvatskoj. Domaćin susreta bio je muftija dr. Aziz ef. Hasanović i tajnik Mešihata mr. Nermin ef. Botonjić. Povod susreta je odlazak vojnog kapelana fra Mede u Afganistan u svojstvu dušobrižnika 21. HRVCON-a.

Obzirom da je muftija Hasanović sedam godina vodio program priprema naših vojnika za odlazak u mirovnu misiju ISAF u Afganistanu, a u svjetlu njegova nedavnog posjeta našim vojnicima u Kabulu i Mazar e Sharifu u pratnji načel-

nika Glavnog stožera OS RH general pukovnika Drage Lovrića koji je realiziran 16. prosinca 2012. godine, tijekom kojeg su obišli sastavnice 20. hrvatskog kontingenta u operaciji ISAF.

Ovom prigodom muftija je iznio niz korisnih savjeta kapelanu Medi vezanih za trenutnu situaciju u Afganistanu, opisavši svoje impresije prigodom mnogobrojnih susreta s afganistanskim časnicima te osobito u susretu s afganistanskim ajatolahom i njegovim suradnicima tijekom nedavnog posjeta. Na kraju susreta muftija je darovao kapelanu više muslimanskih kalendara s motivima zagrebačke džamije koje će moći poslužiti kao dar prigodom susreta s afganistanskim vjerskim i političkim dostojanstvenicima. Oba kapelana su se zahvalila muftiji na korisnom susretu koji će im itekako pomoći u pripremi i izvršenju zadaća kao vojnih dušobrižnika tijekom boravka u misiji.

Sama inicijativa glede uključivanja Islamske zajednice u Hrvatskoj u pripremi naših vojnika za odlazak u mirovne misije potekla je upravo iz Vojnog ordinarijata. Nakon posjeta bivšeg generalnog vikara mons. Josipa Šantića Afganistanu 2006. godine, on se na licu mjesta uvjerio koliko je značajno naše vojnike upoznati s islamskom plemenskom tradicijom te osnovama šerijata i islama koji vladaju u Afganistanu. Od 2006. godine svi pripadnici naših kontingenata koji se spremaju za misiju ISAF u svojoj redovitoj obuci posjećuju i džamiju gdje imaju sadržajno predavanje.

28. 02. 2013.

U sjedištu Vojnog ordinarijata, predvođeni vojnim biskupom mons. Jurjem Jezerincem, vojni kapelani, njihovi pomoćnici i djelatnici Vojnog ordinarijata, slavili su svetu misu zahvaljujući za dar koji je dobar Bog udijelio Crkvi u i po Benediktu XVI.

02. 03. 2013.

U koncelebraciji s osam svećenika, župnikom Dragutinom Kučanom, jastrebarskim dekanom preč. Stjepanom Rožankovićem i vlč. Marijanom Kosićem, župnikom Luna na Pagu, vojni biskup mons. Juraj Jezerinac predvodio je u župnoj crkvi Presvetog Trojstva u Krašiću svečano euharistijsko slavlje.

Sudjelovalo je više od pet stotina vjernika iz župe te hodočasnika iz okolice, među kojima je bilo mnoštvo mladih. Svi koji su mogli, iz svojih su župa pješice došli u rodnu župu bl. Alojzija Stepinca kao pokornici te su, nakon mise, koju je pjesmom predvodio zbor mladih župe sv. Jurja iz Draganića, sudjelovali u pobožnosti križnoga puta Jastrebarskog dekanata po postajama u prirodi, postavljenima u sklopu svetišta na livadi ispod cr-

kve. Homiliju je biskup najvećim dijelom posvetio značenju i smislu križa u čovjekovu životu s pozivom da se „zagledamo u križ Isusov, koji je i hrvatskom katoličkom puku svetinja nad svetinjama“.

03. 03. 2013.

Pod vodstvom satnika Marka Kadije i čn Mihaela Brinzeja 7. i 8. naraštaj hrvatskih kadeta svih triju grana provode zimski kamp u vojarni Bojne za specijalna djelovanja u Delnicama. U sklopu njihove obuke slavljen je euharistija i upoznavanje s memorijom koju čuvamo o stradanju pripadnika specijalnih postrojbi u spomen-sobi vojarne. P. Mirko Vukoja je u propovijedi progovorio o neplodnoj smokvi koja iscrpljuje zemlju a ne donosi očekivane plodove te o Božjem strpljenju koje nas obvezuje da i mi budemo strpljivi sa sobom i s drugima. Odgovorni smo davati barem onoliko koliko primamo.

Cilj obuke je osposobljavanje kadeta naprednim tehnikama skijanja, te osnovnim vještinama i tehnikama nužnim za uspješno djelovanje i preživljavanje u ekstremnim zimskim uvjetima. Obuku provode pripadnici BSD-a tijekom treće godine studiranja. Posebni naglasak u obuci je stavljen na boravak, kretanje i preživljavanje u ekstremnim planinsko-zimskim uvjetima, a manje na samo borbeno djelovanje zbog nastojanja da se što bolje usvoje znanja i vještine koje su neophodne za dulji boravak u navedenim uvjetima, a samim tim i uspješno izvršavanje borbenih zadaća za koje se kadeti obučavaju kroz napredne oblike usavršavanja.

04. 03. 2013.

Vojni ordinarij u RH mons. Juraj Jezerinac i vojni ordinarij u BiH mons. Tomo Vukšić misnim slavljem u kapeli Vojnog ordinarijata ispratili su vojnog kapelana VK "Gospa Snježna" fra Marka Medu u misiju ISAF. Fra Marko odlazi u svoju prvu misiju prateći 21. hrvatski kontingent. Ispraćaj je upriličen ranije jer su biskupi otputovali na proslavu 10 godina od osnutka Vojnog ordinarijata u Slovačkoj.

Istoga dana: Na prigodnom domjenku u novootvorenim prostorijama Vojne kapelanije "Gospa Snježna" djelatnici MORH-a, GS OS RH te vojni kapelani i pomoćnici kapelana Zagrebačkog dekanata Vojne biskupije ispratili su vojnog kapelana fra Marka Medu u misiju ISAF. Dekan Zagrebačkog dekanata o. Zdravko Barić tom je prigodom rekao da ćemo fra Marka pratiti u našim mislima, molitvama i biti mu duhovna potpora u njegovim novim pastoralnim i osobnim izazovima. Vojni kapelan fra Marko je pozdravio okupljene djelatnike i svog provincijala te im zahvalio na iskazanoj ljubavi i dobroti.

05. 03. 2013.

U vojarni 91. zrakoplovne baze "Pukovnik Marko Živković" slavljen je sveta misa za Božji blagoslov i sretan put 21. kontingenta OS RH u misiju ISAF u Afganistan. Svetu misu je predvodio vojni kapelan HRZ-a i PZO-a p. Viktor Grbeša u koncelebraciji s vojnim kapelanom fra Markom Medom koji odlazi u ISAF-ovu mirovnu misiju.

07. 03. 2013.

U kapeli sv. Sebastijana, u krugu bivše vojarne u Jastrebarskom, upriličena je uskrsna duhovna priprava za djelatnike Policijske postaje Jastrebarsko. Svi koji su željeli imali su mogućnost, prije mise, pristupiti sakramentu ispovijedi i na taj način se pripraviti za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Svetu misu služio je policijski kapelan za PU zagrebačku don Marin Drago Kozić.

U propovijedi je kapelan, osvrćući se na temu Velikog tjedna, kada je Crkva usredotočena na raspetoga Isusa, posebno naglasio da je podnožje njegova križa povlašteno mjesto Božje objave. U podnožju križa svakome je otvoren pristup Bogu. Policijski život uči čovjeka patnji, a iz patnje se razvija odnos prema životu. I biblijsko iskustvo svjedoči da se u vjernosti Bogu kroz patnju otvaraju obzorja vječnosti. Duhovna priprava pred Uskrs neka nam posvijesti značaj križa koji je izvor snage i znak nade. Križ je baklja Božje ljubavi prema čovjeku, a nama vrelo ljubavi prema Bogu i čovjeku, naglasio je don Marin.

08. 03. 2013.

Svake godine pripadnici MORH-a i GS OS RH imaju prigodu sudjelovati na duhovnim vježbama koje organizira Vojni ordinarijat. Tako su od 5. do 8. ožujka iste održane u Splitu, a na kojima je sudjelovalo dvadesetak pripadnika gardijske oklopno-mehanizirane brigade i zapovjedništva za obuku i doktrinu. Duhovne vježbe predvodio je p. Ivo Topalović, vojni kapelan. Duhovne vježbe su susret čovjeka sa samim sobom, svojim bližnjim, svojim Bogom. Ovogodišnje se događaju u Godini vjere, pa je tema istih išla upravo stazom vjere, ljubavi i nade.

U svome razmišljanju p. Ivo Topalović je naglasio da je "vjera nezasluzeni dar Božji" koju Bog svakome od nas daruje. S tim darom živimo, u tom daru sazrijevamo, jer vjera je nasljedovanje Krista. Krist je naš brižni učitelj, ali na putu do angažirane vjere koji put moramo se vratiti i u prošlost, trebamo susretati i one koji su djelima potvrdili svoju vjeru, koji su svojim životom kazali da bez pogovora ustraju u vjeri. Vjera je dar koji traži ambijent gdje će rasti, a to je prije svega obitelj kao prva škola vjere i njoj se često vraćamo vođeni osjećajem lijepog, ugodnog, sigurnog.

Tradicija igra veliku ulogu, ali obitelj i župna zajednica ima ogromnu zadaću da naša vjera bude razumna i angažirana, a naše nasljedovanje Krista ispunjeno ljubavlju, žrtvom i darivanjem kao nekoć kada je Isus od svojih učenika tražio da ga nasljeđuju na način da ne nosaju njegov križ ni tuđi, nego svoj vlastiti. Vjera je i nama danas radosno nošenje vlastitog križa, jer se tako potvrđuje ljubav i živi nada za radost susreta.

U sklopu duhovnih vježbi polaznici su imali mogućnost za osobni razgovor, druženje, obilazak grada Splita, a u nacionalnom svetištu Gospe Lourdske Vepric kraj Makarske održano je pokorničko bogoslužje, sveta ispovijed, slavljena je sveta misa te klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, što je bila odlična priprema za nadolazeći blagdan Uskrsa.

Istoga dana: Na proljetnim duhovnim vježbama u Kuparima sudjelovalo je oko dvadesetak vojnika iz Gospića, Slunja, Ogulina i Karlovca. Prvo-ga dana obrađena su dva duhovna promišljanja o temama: „Kristov vojnik“ i „Vojnička savjest“. Voditelj duhovnih vježbi policijski kapelan vlč. Ivan Blaževac istaknuo je kako je upravo savjesno ponašanje bit svakog djelovanja i rada u Oružanim snagama. Potreba za izgradnjom savjesti približava nas Bogu ali i daje neizbrisiv pečat vojnika – vjernika.

Tijekom popodneva sudionici duhovnih vježbi su obišli Župe Čilipi i Cavtat. Sveta misa slavljena je u zajedništvu sa župljanima župe sv. Nikole u Cavtatu.

Sljedećeg dana razrađene su teme: „Vojnik i obitelj“ i „Oprost grijeha“. Kapelan se posebno dotaknuo problematike ulaska u obiteljski život današnjih vojnika. Odvojeni život te udaljenost od obiteljskog doma predstavljaju izniman problem vojnim djelatnicima.

Nakon popodnevnog obilaska Dubrovnika, slavili su svetu misnu žrtvu u župi sv. Marije Magdalene u Mandaljeni koju je predvodio župnik vlč. Miljenko Babaić.

Zadnjega dana duhovnih vježbi upriličen je križni put i sv. misa u marijanskom svetištu u Vepricu.

10. 03. 2013.

Križni put Hrvatske vojske i policije na IV. korizmenu nedjelju na Ksaverskom perivoju u Zagrebu predvodio je vojni biskup mons. Juraj Jezerinac. Biskup, vikar za pastoral don Josip Stanić, vojni i policijski kapelani, te pripadnici Počasno-zaštitne bojne, vojnici, policajci i vatrogasci, kadeti Hrvatske vojske i polaznici Policijske akademije u koloni iza križa i zastava stigli su od zgrade Vojnog ordinarijata do perivoja, gdje su im se na križnom putu pridružili zagrebački vjernici i ksaverski župnik fra Nikola Barun, TOR.

11. 03. 2013.

Održana je uskrсна duhovna priprema za djelatnike II. postaje prometne policije u Lučkom. Predvođeni svojim načelnikom Milom Klancem djelatnici su se okupili u svom radnom prostoru. Prije mise ponuđena im je mogućnost svete ispovijedi, a ispovijedao je policijski kapelan don Marin Drago Kozić. Nakon sakramenta pomirenja kapelan je služio svetu misu.

U homiliji, osvrćući se na jedan od najpoznatijih evanđeoskih ulomaka, poznat kao evanđelje o izgubljenom sinu, don Marin je uputio poticajne riječi pripreme za najveći kršćanski blagdan Uskrs djelatnicima ove postaje. Naš je život ispričan u ovoj prisposobi: mi poput mlađeg sina neprestano odlazimo od Oca, tražeći užitke života. Mi smo i poput starijeg sina koji misli da je život u karijeri, u što više ostvarenoga... Otac nas stalno iščekuje da mu se vratimo i ide, žuri se, trči nam ususret. Želi da spoznamo temeljnu istinu: „Sve moje, tvoje je“. Spoznati tu istinu znači promijeniti se, popraviti i izliječiti. Pomoći svom kolegi na poslu - bližnjemu da se izliječi, tada mu najprije oprost. Time ga stavljaš u Božje ruke i tada ga Bog liječi, ozdravlja, popravlja i vraća natrag iscijeljenoga. Zlo, mržnju i grijeh se može ubiti samo opraštanjem, istaknuo je don Marin.

12. 03. 2013.

Djelatnici PU zagrebačke koji rade u ustrojstvenim jedinicama PP Velika Gorica i PAP Pleso, sudjelovali su na duhovnoj obnovi kao pripravi za nadolazeći kršćanski blagdan Uskrs u župnoj crkvi blaženog Alojzija Stepinca u Velikoj Gorici. Svi koji su željeli imali su mogućnost za svetu ispovijed koja im je ponuđena prije mise. Uslijedila je sveta misa, a služio ju je policijski kapelan don Marin Drago Kozić.

Kapelan zagrebačke policije je u homiliji govorio na temelju Mt 8, 5-17. u kojem je govor o Isusu koji uslišava molbu rimskog časnika iz Kafarnauma, te mu ozdravlja bolesnog slugu iz daljine, ne ulazeći u kuću i ne dotičući svojom rukom bolesnika kao u drugim čudesnim ozdravljenjima. Satnik je vjerovao da Isus samom riječju može iz daljine ozdraviti. Pravi vjernik ne diktira Bogu kako će postupiti nego sluša Božju riječ i prepušta se Božjem nepredvidivom i slobodnom djelovanju. I mi vjernici moramo se truditi tako vjerovati da Isus ostane zadivljen i našom vjerom kao vjerom onog stranca, te je učenicima i mnoštvu „koje je išlo za njim“ rekao: „Kažem vam ni u Izraelu ne nađoh tolike vjere!“.

Misno slavlje pjevanjem i sviranjem uveličali su članovi mladog zbora župe: Vis „Emanuel“.

13. 03. 2013.

U kući susreta "Tabor" u Samoboru održana je duhovna priprava za djelatnike PU zagrebačke koji rade u Sektoru za granicu, PP Samobor, Postaji granične policije Zagreb i Postaji granične policije Bregana, a povodom nadolazećeg kršćanskog blagdana Uskrsa. Prije svete mise bila je mogućnost za ispovijed, a ispovijedao je kapelan zagrebačke policije don Marin Drago Kozić. Don Marin služio je svetu misu s nakanom da Gospodin ozdravi fra Zvezdana Linića, dosadašnjeg voditelja duhovnih priprava za policiju. Isusove su riječi: "Tvoja te vjera ozdravila, idi u miru". One su žive i pouzdane i mogu se primijeniti i danas. Svi mi ovdje okupljeni uputimo svoje molitve Gospodinu da udijeli zdravlje fra Zvezdanu. U propovijedi je nadalje govorio o molitvi u Bibliji. U Novom zavjetu nalazimo na više mjesta da se Gospodin Isus povlačio u osamu na molitvu. Dok je Isus nekom prigodom molio, učenici su ga zamolili da ih nauči kako da se mole Bogu. Odgovor Gospodina Isusa učenicima nalazimo zapisan u Evanđelju. To je molitva Oče naš, koji ješ na nebesima... On je rekao njima, a i svima drugima, da se mole tajno i s malo riječi, dakle da im molitva bude kratka. Stoga Očenaš nije samo neki molitveni obrazac, već je to Božji poziv da se Kristov stav provodi u djelo, tj. bilo bi premalo da bismo Očenaš tek usnama izgovarali, a ne bismo izgovarali ono što se njime moli i ostvarili to, naglasio je policijski kapelan. Na kraju svete mise kapelan se zahvalio svima na odazivu, Božji blagoslov je zazvao na sve prisutne, a uz poseban blagoslov obitelji, svima je čestitao i blagdan Uskrsa.

14. 03. 2013.

U župnoj crkvi sv. Petra u Vlaškoj ulici u Zagrebu održana je uskrsna duhovna priprava za djelatnike policijskih postaja Medveščak i Maksimir. Predvođeni svojim načelnicima Davorom Vukovićem i Stankom Tomićem, već tradicionalno, djelatnici ove dvije postaje duhovno se pripravljaju u ovoj župi za najveći kršćanski blagdan Uskrs. Duhovnoj pripravi prisustvovao je i djelatnik Samostalne službe za suradnju s VO u RH Mario Dokmanić. Svi koji su to željeli imali su mogućnost, u okviru ove duhovne priprave, pristupiti sakramentu svete ispovijedi. Svetu misu služio je policijski kapelan za PU zagrebačku don Marin Drago Kozić. U propovijedi je kapelan, osvrćući se na temu svijetlo – tama, a vezano uz Ivanovo evanđelje (3, 14- 21) „Svjetlost je došla na svijet, ali ljudi su više ljubili tamu nego svjetlost jer djela im bijahu zla. I svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuze“. Izvan Krista postoji samo tama i grijeh. Tko odbacuje Krista, ostaje bez svjetla i ne zna više kojim putem treba ići. Ostaje izgubljen u najdubljim nutrim svoga bića. Kršćanin koji živi u skladu sa svojom vjerom sol je koja daje okus i čuva od kvarenja. Uspješnost suotkupljenja ovisi također o svakome od nas – razmatraj o tome! Živim li ovu „cjelovitost života“ u svakom trenutku svoje egzistencije – na poslu, na odmoru...? Nastojmo živjeti tako, s Kristom i u Kristu, svaki pojedini trenutak svoga života: na poslu, u obitelji, na ulici, s prijateljima... To je jedinstvo života, naglasio je policijski kapelan. Zajedništvo u međusobnom druženju nastavljeno je i nakon svete mise u župnim prostorijama.

Blaženi Alojzije Stepinac - Dan kapelanije Karlovac, 8. veljače 2013.

Ne ulazeći u djetinjstvo blaženog Alojzija Stepinca, kao i mladenačku dob iz koje bismo mogli puno toga naučiti, a posebno mladi, ova- ga puta osvrnut ću se, ne bez razloga, na vrije- me kada je postao zagrebačkim nadbiskupom koadjutorom s pravom nasljedstva. Naime 29. svibnja 1934. godine stigao je u Zagreb iz Rima brzovav kojim se službeno obznanjuje da je Sveti Otac imenovao dr. Alojzija Stepinca zagrebačkim biskupom koadjutorom. Na tome mu je posebno zahvalio i čestitao apostolski nuncij Pellegrinetti, što je pristao da kao dobri Šimun Cirenac uzme na sebe križ.

U nedjelju 3. lipnja nadbiskup se nakon konventualne sv. mise susreo sa svećenicima Prvostolnog kaptola i Prebendarskog zbora da izraze čestitke svome nadbiskupu koadjutoru. Na čestitke svećenika, koje mu je uputio pomoć- ni zagrebački biskup mons. Franjo Salis Seewis, blaženi kardinal Stepinac je odgovorio: "Moje imenovanje ja za mene težak križ. Križ pak valja nositi prema pravilima kršćanske savršenosti ne

samo strpljivo, nego radosno i sa žarom". A na drugom mjestu ističe: "Moja su nakane i cilj isti: slijediti nauk križa, te bez ikakva straha braniti katoličku istinu".

U tim je riječima sadržan njegov život, a može se reći da su to bile i proročke riječi koje su se na njemu ispunile. Pri kraju života, nakon što je nevin izdržao sva poniženja zatvora, nalazeći se u izolaciji u Krašiću, rekao je: "Da mi netko tumači sto godina muku Isusovu, ne bih toliko shvatio i razumio, kao što sam shvatio i proži- vio kod suđenja". Na samom je suđenju rekao: "Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i poniženje, nego - jer mi je savjest čista, pripravan sam svaki dan umri- jeti". Nije se htio braniti. "Pred sudom koji ima zadaću izvršiti nalog stanovite organizacije, ja se neću braniti. Strijeljajte me... ali odgovoriti vam neću". Bio je spreman svaki čas umrijeti za istinu i pravедnost, za Isusa Krista i njegovo evanđelje.

Kad sam ga u vrijeme zatočeništva posjetio u Krašiću, noseći neko pismo za njega, u jednom

trenutku razgovora je rekao: "Ja sam zagrebački nadbiskup. Meni je onemogućeno upravljati nadbiskupijom. Zastao je i rekao: "Kako je to teško. Neka je hvala Bogu i na tome".

Razmišljao sam kao gimnazijalac često o tim njegovim riječima, pitajući se: Bože moj, kakve je sve muke proživljavao Blaženik u svom srcu? To njegovo stanje najbolje prikazuje slika s križem na ramenima kojega je nosio prigodom pobožnosti križnog puta u Svetoj zemlji. Bilo je to na istom putu kojim je išao Isus Krist, noseći svoj križ. Ta slika s križem, čini mi se, najbolje sažimlje njegov život. To je put poniženja i slave, put umiranja do proslave.

Bio je nalik pšeničnom zrnu o kojem govori današnje evanđelje da ono treba umrijeti prije nego što donese obilat plod. Zato je blaženi papa Ivan Pavao II. prigodom proglašenja kardinala Stepinca blaženim na Mariji Bistrici, uspoređujući kardinala Stepinca sa zrnom pšenice, rekao: "I pade poput zrna pšenice na ovu hrvatsku zemlju". On je umro da bi donio obilati plod.

Isus je na Veliki četvrtak nazvao Judinu izdaju svojom proslavom. Djelo spasenja ljudi nije ljudsko djelo nego Božje. Isus znade da njegova muka i smrt donosi proslavu. I ta njegova muka doista je bila "čas" njegove proslave. Nameće se pitanje: Kakva je to proslava kojoj prethodi najveće poniženje čovjeka?

Na Veliki četvrtak Isus govori svojim učenicima: "Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji". U Kani Galilejskoj Isus je svojoj majci rekao da još nije došao njegov "čas". Ali ovoga puta doista je došao njegov "čas", čas smrti na križu i proslave. Križ, taj znak sramote i poniženja, s Isusom postaje znak spasenja. Isus to osvjetljava izrekom: "A tko mrzi život svoj na ovome svijetu, saču-

vat će ga za život vječni". Tko prihvaća Božji put križa dolazi do proslave. Tako Isus Krist postaje začetnik novoga života.

Isus je došao da ostvari Očev plan. Iz ljubavi prema Ocu svome Isus prihvaća Božji plan i moli: "Oče, proslavi Ime svoje!", to znači: Oče, ostvari spasenje". Sličan hod nalazimo kod blaženog kardinala Stepinca. On je prihvatio najveća poniženja i na kraju vlastitu smrt da bi se po njemu i u njemu proslavio Isus Krist. Krist je jedini koji nenasiljem pobjeđuje nasilje, smrću svojom pobjeđuje smrt svijtu, ljubavlju - snagom križa osigurava čovjeku vječnost.

Zar nije i naša sloboda plaćena cijenom smrti hrvatskih branitelja? Zar je trebala sloboda biti plaćena smrću njihovom? Da bi bilo još veće poniženje obranu i akciju oslobađanja vlastite zemlje pokušali su prikazati svijetu kao "zločinački pothvat".

Hrvatski narod ide preko strašnih poniženja do proslave. To je bila naša proslava, pobjeda istine, kao što je Blaženik bio osuđen na 16. godina robjice, pripisujući mu da je ratni zločinac. Dva dana nakon osude Louis Breier, predsjednik Udruženja američkih Židova dao je izjavu: "Ovaj veliki čovjek Crkve bio je osuđen kao suradnik nacizma. Mi Židovi prosvjedujemo protiv takve klevete. Znajući vrlo dobro njegovu prošlost možemo reći da je on od godine 1934. i slijedećih godina bio vjeran prijatelj Židova i nije to skrivao ni u vrijeme okrutnih progona pod Hitlerovim režimom i njegovih pristaša. Bio je on jedan od rijetkih ljudi u Europi koji su ustali protiv nacističke tiranije i u onom času kad je to bilo najopasnije". Ovo je samo jedna od brojnih izjava kako državnika tako i predstavnika religija iz različitih nacionalnosti koji su stali u obranu nevinosti blaženog kardinala.

Godina u kojoj živimo je Godina vjere. Cilj je ove godine što bolje upoznati Isusa Krista i živjeti njegovo evanđelje. Vjera se mora u svakom naraštaju iznova živjeti, iznova pronaći. Ona se može izgubiti, ako se ne živi. Vidi se kako naraštaj koji ne živi kršćansku vjeru, i ne poznaje njezinu ljepotu, traži nadomjestak u drugim sadržajima.

Blaženi Alojzije Stepinac bio je čovjek čvrste vjere u Krista Raspetoga. Vjera i predanost života Isusu Kristu bila mu je životni program i nadahnuće u njegovom životu. On je osvjedočeni primjer kako je moguće u svim životnim okolnostima ostati vjeran Isusu Kristu i biti blizak svakom čovjeku. 1945. godine suočio se sa strašnim lažima komunističkog režima. Nije se bojao reći istinu tadašnjoj vlasti. Ne zato da ju napada, nego zato što je kao pravi učitelj vjere i morala branio dostojanstvo samoga sebe, čovjeka i naroda te njegova neotuđiva prava. To je činio i kroz cijeli II. svjetski rat.

Na sudu u Zagrebu 3. listopada 1946. godine održao je Blaženik govor u trajanju od 38 minuta. Na tom je sudu, između ostalog, branio neke istine vjere, koje neki i danas izlažu sramoti. Tako reče Sudu: "Vi govorite da Isus Krist nije postojao. Znajte, Isus Krist je Bog! Za njega smo spremni umirati, a danas je nauka to, da on uopće nije postojao. Za Majku Božju kaže se u knjigama, da je bila bludnica. A znadete li, da je ona za pravoslavne i katolike najsvjetliji pojam? Drago mi je da se nedavno digla i hrvatska katolička javnost u obranu Blažene Djevice. Njima su se pridružili i predstavnici muslimanske zajednice u Zagrebu, koji poštuju Blaženu Djevicu Mariju, kao Djevicu i Majku Isusovu.

Blaženi kardinal u svom se obrambenom govoru osvrnuo i na odgoj: Rekao je da se mora otkloniti način na koji su izabrali odgoj, jer ga je monopolizirala država. I potkrepljuje to slijedećim razlozima: "Državni odgojni monopol vrijeđa pravo roditelja na odgoj djece. To njihovo pravo je prvotno, neotuđivo, i prije svakog prava države na odgoj djece. "Djeca nisu vlasništvo države, ni naroda, nego su samostalni subjekti, nad kojim vrše primarnu odgojnu vlast roditelji". I nastavlja: "Odgojna roditeljska vlast proteže se ne samo na vjerski i ćudoredni odgoj djece nego i na tjelesni i društveni. Zato roditeljima pripada pravo, da osnivaju sami škole, i barem, ako država podiže škole, roditelji imaju pravo zahtijevati, da nastava odgovara njihovim odgojnim načelima." Zar vam se ne čini da su riječi i danas suvremene, kada se želi nametnuti odgoj u školama koji je suprotan učenju Katoličke crkve, kršćana i vjernika drugih religija? I danas se na veliko vode rasprave o njemu, posebno 4. (mo-

dul) dio koji se naziva: "spolni odgoj" u kojem se zanemaruju opće kršćanske i ljudske vrijednosti. Crkva nije protiv odgoja, štoviše, ona je nositeljica evanđeoskog odgoja.

U novije vrijeme čula se više puta riječ da se Crkva nema što miješati u odgoj. Na to je pitanje već onda odgovorio Blaženik na sudu u Zagrebu: "Isus Krist je utemeljitelj Katoličke crkve, dao joj je pravo i vlast, da odgaja svoje vjernike u vjeri i ćudoređu. Državna vlast koja ne bi poštivala u načelu ili u praksi to pravo, zaslužila bi, da se nazove nasilnom nad najsvetijim pravima čovjeka."

Blaženik je u svojim brojnim propovijedima branio dostojanstvo obitelji i života, pozivao mlade na čestit i moralan život. Samo takav život bit će garancija sretnih budućih hrvatskih obitelji i društva. Čvrsto sam uvjeren da je kroz poniženje i mučeništvo bl. Alojzija Stepinca bio ponižen cijeli hrvatski katolički narod s namjerom da se uništi svaki trag čovjekoljublja, domoljublja i bogoljublja; da se razbije Crkva i ljudski životi. I to je bila Božja proslava u hrvatskom narodu i u životu blaženog Alojzija Stepinca.

I današnja situacija nije najsjajnija, štoviše, želi se poniziti Crkvu pa i sam hrvatski narod, koji u omjeru od 86 posto tvori katolički narod. Medijima, političarima, raznim udrugama i kojekakvim ljudima u ovoj zemlji kršćanske vrijednosti su nepoželjne i staromodne. Biti kršćanin znači biti staromodan. Gubi se kriterij za sve što je istinito, lijepo i dobro, gubi se poštivanje drugih. U društvu je prisutna ideološka i obojena jednostranost, a agresivnost nekih medija poprma sve veći oblik promidžbenog rata mržnje i nepodnošljivosti.

Ne treba se bojati. "Ne boj se malo stado!", poručuje Isus. Stoga je potrebno kao što kaže Papa vjeru ponovno oživjeti. Vjera je proslava Božje snage u nama: u Crkvi, papi, svećenicima, časnim sestrama, u vjernom hrvatskom katoličkom puku. Vjera je kvasac novoga.

Danas su nam potrebni ljudi vjere, poput blaženog kardinala Stepinca. Blaženik je pisao jedno pismo jednom svećeniku: "Neka Bog samo dade milost u našem narodu da sačuva dragocjeni dar svete vjere Kristove, onda se isplate ne samo tamnice i zatočenja nego i smrt (Batelja: "Uzor svećenik, str. 54). I na kraju završavam molitvom blaženog kardinala Stepinca, koji ju je izrekao na Mariji Bistrici 7. srpnja 1935. godine: "Obećajemo da ćemo ostati vjerni i iskreni štovatelji. Vjerni dok budu žuborili potočići naši, šumile rijeke naše, dok se bude pjenilo sinje more naše. Vjerni dok se budu zelenile livade naše, dok se budu zlatile njive naše, dok se budu sjenile tamne šume naše, dok bude mirisalo cvijeće domovine naše!" Amen ■

Sv. Valentin – Dan kapelanije Zagreb, 14. veljače 2013.

O sv. Valentinu imamo malo povijesnih podataka. No, ono malo što imamo dovoljno je da se može upoznati njegov lik i djelo. Bio je svećenik i mučenik ranog kršćanstva. Ubijen je zbog vjere u Boga Isusa Krista. Živio je u vremenu velikih progona Crkve.

Ima nekoliko tumačenja koja govore o njegovoj smrti. Jedno od njih kaže kako je car Klaudije II. upitao Valentina: "U čemu je uzrok da te ja ne mogu ubrojiti među svoje prijatelje?". Car je bio nekršćanin i nastavio je s pitanjima: "Zašto ne živiš po zakonima naše države? Čuo sam da si mudar čovjek. Pa kako možeš živjeti u praznovjerju?". Valentin mu je odgovorio: "Kad bi ti care znao, kakav je Božji dar kršćanska vjera, odbacio bi bogove koje su ljudi rukom napravili i ti bi priznao jednoga Boga i Sina njegovu Isusa Krista".

Na upit jednog od sudaca što misli o rimskim bogovima, Valentin je odgovorio da su oni demoni, na što je cijela skupština skočila na noge i tražila njegovu smrt. Gradski ga je prefekt dao najprije išibati, a onda je naredio da mu se odrubi glava. Bilo je to 269. godine na Flaminijskoj cesti, u doba kad je rimskim carstvom vladao car Klaudije.

Braćo i sestre! Kad je car Konstantin došao na prijestolje, dao je slobodu kršćanima poznatim Milanskim ediktom 313. godine. Tim je edik-

tom bila ozakonjena kršćanska vjera i postala je državnom religijom Rimskoga carstva. Istočna i Zapadna crkva Konstantina smatraju svecem. Inače je rođen u današnjoj Srbiji, u Nišu. Valentina su počeli štovati kao sveca odmah nakon njegove smrti. Car Julije podigao je Valentinu u čast nad njegovim grobom baziliku u 4. stoljeću. Tako se štovanje sv. Valentina sve više širilo.

Zašto se sv. Valentina naziva zaštitnikom zaljubljenih? Zbog ozbiljnosti i svetosti božićnog i uskrsnog vremena Crkva je tada tražila da ne bude vjenčanja u božićno odnosno uskrsno vrijeme. Budući da se spomendan sv. Valentina nalazi između božićnog i uskrsnog vremena, u to se vrijeme najviše vjenčavalo i udavalo. Kako se vjernici u svojim molitvama obraćaju u zagovor svecima za svoje duhovne i tjelesne potrebe, izabrali su sv. Valentina za zaštitnika, posebno bračni parovi te mladi koji se pripremaju na vjenčanje.

Mnogi bračni supruzi, a posebno mladići i djevojke, mole se sv. Valentinu da im Bog po njegovu zagovoru pomogne živjeti u duhu vjere svoj sakrament, a mladi da im pomogne otkriti pravu osobu s kojom će sklopiti brak i živjeti prema Božjim načelima i evanđelju. Papa Benedikt XVI. proglasio je sv. Valentina zaštitnikom

bračne ljubavi. Stoga se i kod nas u Hrvatskoj sve više Valentinovo naglašava kao dan ljubavi, dan zaljubljenih mladića i djevojaka.

Sigurno je da se u novije vrijeme "Valentino" sve više zloupotrebljava. Sv. Valentin se ne bi složio da bude zaštitnik svega što se danas pripisuje ljubavi, koristeći često ovaj blagdan kao dan moralne raspuštenosti, a nerijetko dolazi i do izrugivanja prave ljubavi.

Danas se u hedonističkom svijetu otvoreno podržavaju razne perverzije koje uništavaju mladog čovjeka i obitelj. Propagiraju se ideje koje s čovjekovom prirodom nemaju nikakve veze. Ovaj neprihvatljiv pristup želi se unijeti u škole kako bi se djeca poučila da je perverzija sasvim normalna. Svuda, gotovo na svakom koraku, primjećuje se taj liberalni odgoj. Ako otvorimo novine pročitat ćemo: "Djevojčica otišla slaviti Novu godinu i nije se više vratila kući"; "Bolnica puna pijane djece". A da i ne govorimo što se sve ne događa među mladima, posebno kada je riječ o 6. Božjoj zapovijedi. Ako Crkva stane u obranu morala mladih i obitelji, onda ju se naziva staromodnom i zaostalom. I tako vidimo da ima puno toga što odudara od svete i odgovorne ljubavi.

Upravo nam je danas najviše potreban zagovor sv. Valentina da mlade uputi u tajnu prave ljubavi, te da bračnim parovima dobri Bog dade snage da ostanu na visini svoga sakramenta. Prije mjesec dana imali ste prilike pročitati u našim novinama članak (Jutarnji list od 12. siječnja) pod naslovom "Grлите i ljubite bližnjega svoga" i to pred katedralom Marijina uznesenja. Bio je to masovni poziv na masovno gay ljubljenje kao reakciju na stavove koje je iznijela Katolička crkva o zdravstvenom odgoju. I sve što je Crkva tih dana govorila, štiteći pravu ljubav, neki su nazvali govorom mržnje.

Crkva je naučena na takve objede. Njoj to nije strano. Na to ju je upozorio i Isus kad je rekao svojim učenicima: "Ako vas svijet mrzi znajte da je mene mrzio prije vas. Kad biste bili od svijeta, svijet bi svoje ljubio; no budući da niste od svijeta, ja sam vas izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi... A sve će to poduzimati protiv vas poradi imena mojega jer ne znaju onog koji mene posla" (Iv 15, 18-21).

Apostol Petar je to osjetio i na svojoj koži, kao i njegovi vjernici. Stoga piše u svojoj Prvoj poslanici: Ljubljeni! Morate li i trpjeti zbog svoje pravednosti, blago vama! No ne bojte se njihova zastrašivanja ne plašite se! Naprotiv, Gospodin – Krist neka vam bude svet u srcima vašim" (1 Pt 3, 14-17).

Zašto toliki napad danas na Crkvu odnosno kršćane? Papa Benedikt XVI. je odgovorio na to pitanje: "Kršćani se ne suprotstavljaju svijetu,

nego se svijet opire njima kada se navješćuje istina o Bogu, o Kristu, o čovjeku. Svijet se buni kada su grijeh i milost nazvani svojim imenima" (Ratzinger: "Razgovor o vjeri", str. 32).

Svi ti napadi na Crkvu, kao i ponižavanje vjernika, ne moraju se uzimati odmah za zlo i tumačiti u negativnom svjetlu. Crkva je proživljavala i veće napade. Krize su samo pokazatelji i izazovi sadašnjeg stanja koje traži odgovor. Kad kažem Crkva onda mislim na sve vjernike koji sačinjavaju Crkvu. Dakle, svi ti napadi su samo pokazatelji što je nama kao vjernicima činiti, da vjera u nama bude što dublja i djelotvornija. Zato i poručuje apostol Petar: "Gospodin - Krist neka vam bude svet, u srcima vašim, te budite uvijek spremni na odgovor svakome koji od vas zatraži obrazloženje nade koja je u vama; ali blago i s poštovanjem, dobre savjesti, da oni koji ozloglašuju vaš dobar život u Kristu, upravo tim budu postidjeni, za što vas potvaraju. Ta uspješnije je trpjeti, a to je volja Božja, čineći dobro, nego čineći zlo" (1 Pt 3, 15-17).

Bog od nas ne traži mučeništvo poput sv. Valentina. Bog od nas želi da nam Isus Krist i njegovo evanđelje bude na srcu i u duši. Da bi ono to doista bilo, papi Benediktu bilo je duboko stalo da Isusa što više približi ljudima da ga upoznaju, zavole i po njemu žive. Ne može se nešto voljeti, ako se ne pozna. Stoga je nastojao da u svim svojim brojnim knjigama bude središnja osoba Isus Krist iz Nazareta. Napisao je uz ostale knjige "Isusovo djetinjstvo" i "Isus iz Nazareta". U njima spominje kako je pokušao prikazati Isusa, opisanog u evanđelju, kao stvarnog, povijesnog Isusa, i tako ga približiti ljudima na način koji može biti od koristi čitateljima i čitateljicama, koji se žele susresti s njime i njemu vjerovati.

Što znači vjerovati Isusu Kristu? Svaki je čovjek manje-više religiozan, a to znači da vjeruje u nešto i nekoga, ali to ne znači da je vjernik. I đavao vjeruje u Boga, ali ga ne ljubi. Vjerovati znači povjeriti se Isusu Kristu. Da bismo upoznali tko je i kakav je Bog moramo uzeti evanđelje. U evanđelju nam govori Bog o sebi, tko je on. Govori da je ljubav. U evanđelju nam govori ne samo o sebi nego putem evanđelja govori nam što traži od nas. On nas želi angažirati, pokrenuti naše moći, razum i volju, da ga prihvatimo. Bog želi da ga izaberemo. Stoga je kršćanstvo religija izbora Boga. No, postoji mogućnost da ga čovjek odbije. Ljudska je povijest, nažalost, puna takvih primjera. Zašto je to tako? Osim evanđelja postoji i antievanđelje, koje je na neki način prisutno i u nama.

Tko je vjernik? Možemo reći da postoje vjernici koji su vjernici u duši i tradicionalni vjernici, vjernici prakse. Tradicionalni vjernik ili vjer-

nik prakse je čovjek koji prihvaća Krista, Crkvu, vjerske istine, kao nešto što je primio u obitelji. Međutim, njegova je vjera ostala na nivou tradicije i navike. I kad takav čovjek otiđe u drugu sredinu, on se jednostavno gubi i nestaje, više ga se ne prepoznaje kao vjernika.

Vjernik u duši je čovjek koji duboko prihvaća Isusa Krista, njegovu Crkvu, vjerske istine i živi uz cijenu žrtve pa i poniženja. Vjera mu nije tradicija, običaji, nego istinsko unutarnje uvjerenje i kao vlastita odluka živjeti Isusovo evanđelje. To je čovjek molitve koji molitvu doživljava kao svoj osobni susret s Isusom Kristom. Cijeli

svoj život gleda kroz prizmu Božje providnosti. Takva je bila vjera sv. Valentina: osobna, predana, toliko jaka da je bio spreman dati i svoj život za Isusa Krista poput milijuna drugih ljudi sve do danas. Takva je vjera potrebna svima nama danas, posebno supružnicima, mladićima i djevojkama, koji su izloženi napastima da vjeru pogaze i omalovaže.

Molimo za naše mlade, da ih dobri Bog po zagovoru sv. Valentina uputi u tajnu prave i nesebične ljubavi, kako bi ona bila odgovorna i životna, da bračnim parovima udijeli snagu živjeti sakrament svete ženidbe. Amen ■

Misa zahvalnica za pontifikat Benedikta XVI. Zagreb, 28. veljače 2013.

Draga braćo svećenici i dragi pomoćnici, braćo i sestre! Svakog dana gotovo da i nema vijesti i medija koji ne bi obavještavali o odlasku Svetog Oca. Danas prestaje njegova služba pape i vrhovnog poglavara Katoličke crkve. Danas će primiti i pozdraviti sve kardinale, a popodne napušta svoje privatne i službene odaje.

U jučerašnjem govoru, pozdravljajući i hrvatske hodočasnike, podsjetio je kako je pri-

hvatio Petrovu službu prije 8 godina, zapitavši se: "Gospode, što od mene tražiš? Velik je teret koji mi stavljaš na pleća, ali ako me ti to tražiš, bacit ću mrežu među tvoje riječi, siguran da ćeš me voditi". Osjećao se tada kao Petar na Genezaretskom jezeru, uvjeren, bez obzira na oluje i teškoće, da će Gospodin biti s njime.

Papa je spomenuo da je kroz molitvu tražio odgovor za sebe što će biti najbolje za njega i za

Crkvu te da je taj korak poduzeo posve svjestan teškoća. Voljeti Crkvu znači također imati hrabrosti za tegobne i mučne odluke, rekao je papa. On poručuje da se ne vraća u privatni život, život putovanja, susreta, primanja i konferencija: "Ne napuštam križ nego na drugi način ostajem uz Raspetog Gospodina".

Možda kao nijedan papa do sada, on je ušao u misterij Isusa Krista i njegove Crkve. Stoga je i napisao brojne knjige upravo o Isusu Kristu i njegovoj Crkvi. Sadašnja situacija u svijetu potakla ga je da ovu godinu proglasi Godinom vjere, kako bismo što bolje upoznali osobu Isusa Krista i njegovo evanđelje. U apostolskom pismu „Porta fidei“ - „Vrata vjere“ piše: "Nerijetko se događa da se vjernici više brinu za društvene, kulturne i političke posljedice svoga zauzimanja, dok na vjeru i dalje gledaju kao na nešto što se samo po sebi podrazumijeva. Zato je potrebno ponovno evangelizirati i nekad kršćanske, a danas više ili manje raskršćanjene sredine". Papa je pozvao na novu evangelizaciju koja mora i treba biti nova u svom žaru, metodama i izrazu. Nova evangelizacija treba probuditi najprije biskupe, svećenike i sav Božji narod, kako bi evanđelje došlo do svakog čovjeka. "Vjera nije samo sustav znanja i poruka, nego je u biti prije svega susret s Isusom Kristom", kaže papa Benedikt XVI. A to je najvažniji susret. U susretu s Isusom Kristom javlja se svjetlo u dušama ljudi, koje nam pomaže

da shvatimo Boga, čovjeka i svijet oko sebe.

Nedavno sam primio pismo od jedne dje-latnice Ministarstva obrane u kojem mi piše kako je sretna otkako je uvedena sv. misa da može slušati Božju riječ. Opisuje koliko je sretna što je upoznala i zavoljela osobu Isusa Krista. To iskustvo prenosi i na kolegice, i pokreće među njima pokret žive krunice. Radosna ide na posao, i u obitelji je sve drugačije. To je i smisao postojanja dušobrižništva među vojno-redarstvenim snagama: donijeti Isusa među njih. Mi nismo psiholozi u vojsci i policiji iako bi to neki htjeli da budemo. Ono što im mi možemo dati, to nitko od drugih ne može dati. Toga trebamo biti svjesni.

Gdje ćemo susresti Isusa Krista? Blaženi papa Ivana Pavao II. kaže da se u evanđelju trebamo susresti s Isusom Kristom. To je često naglašavao i papa Benedikt XVI. prošlih dana. U evanđelju se susrećemo s Isusom. On nas poziva da ga izaberemo. Već sama želja znači izabrati ga. Bog je u evanđelju prisutan kao Krist. Kršćanstvo nije apstraktna religija nego je religija izbora. Evanđelje dolazi preko nas kao mogućnost izbora. Moramo izabrati Boga u Kristu. Postoji mogućnost da ga odbacimo. To zvuči strašno ali je istina. Jednako tako smo pozvani i poslani najavijestiti Radosnu vijest., pomoći drugima da učine taj isti izbor.

Što nam Isus govori u današnjem Evanđelju? Isus iznosi tako živo ovu prisposobu kao da

govori o nekom povijesnom događaju. Govori o bogatašu i o Lazaru. U ovoj prisposobi se nalazi važna poruka. Smrt je konačni trenutak za našu vječnost, sretnu ili prokletu. Bogataš nije bio osuđen zbog svojeg bogatstva i raskoši već što dobra ovoga svijeta nije dijelio s drugima, siromašnima. Ne mora se odnositi samo na materijalna dobra nego i na duhovna. Apostol Pavao je rekao: "Jao meni ako evanđelje ne navješćujem" (1 Kor 9, 16).

U 1. čitanju prorok Jeremija iznosi temeljne misli i načela koja se lako pamte i shvaćaju. Najprije iznosi suprotnost između čovjeka koji se uzda u čovjeka i čovjeka koji se uzda u Boga. Blagoslovljen čovjek koji se uzda u Boga i kome je Gospodin nada. On je kao stablo zasađeno uz vodu, kojemu i u danima žege ostaje zelenilo, ne pozna sušne godine i ne prestaje donositi plod.

Papa Benedikt XVI. bio je svjestan značenja Božje Riječi, a u isto vrijeme i svojih godina i slabosti. Godine i fizička slabost nisu mu dopuštale da nastavi s istim žarom i poletom približiti Krista i njegovo evanđelje svijetu, kao da je želio reći: nastavite vi braćo koji ste mlađi i poletniji, jer se radi o važnosti hitnosti naviještanja Radosne vijesti.

Mnogi su protucrkvveno orijentirani mediji pokušali ocrniti Crkvu i etiketirati joj nedjela prije 30 i 40 godina. Stoga je i Sveta Stolica prošlih dana više puta reagirala o neistinama i lažima. No, mi vjerujemo Svetom Ocu koji se odrekao u svojoj

poniznosti Petrove službe u želji da Isus Krist i njegovo evanđelje pridonosi obnovi svijeta.

Mi smo zahvalni prije svega dragom Bogu što nam ga je dao u ovom vremenu, što je vjeru Crkve nastojao učvrstiti ne samo svojim riječima, zapisanim i izgovorenim, nego prije svega svojim životom. Ljudi su u njemu prepoznali velikog papu koji se znao suočiti sa izazovima vremena i odgovori na njih. Očito je da je stekao velike simpatije i ljudi drugih vjera i nevjernika. To može biti samo sveti čovjek, koji u svakom čovjeku vidi brata svoga. Zahvalni smo Bogu što smo ga imali.

Zahvalni smo Bogu što smo ga imali. Susreo sam ga više puta i s njime bio u osobnom razgovoru. Govorio sam mu o duhovnim vježbama, bračnim vikendima, katehezama, seminarima, o mladima. Bilo mu je drago sve to slušati.

Dok zahvaljujemo dobrom Bogu na daru pape Benedikta XVI. nastavimo i dalje raditi, imajući pouzdanje u Boga. Organizirajmo molitvu svete krunice, po mogućnosti živu. Ljudi od nas očekuju da budemo svjesni da im možemo samo mi pružiti ono što im drugi ne mogu dati.

Braćo i sestre! Vojnici i policajci nas ne trebaju u ulozi vojnika i policajca nego dušobrižnika po Božjem srcu, posebno u ovim teškim vremenima. Mi smo im braća i sestre, službenici Boga i Crkve. Stoga zadržimo to svoje dostojanstvo. Amen ■

Križni put mladih

Krašić, 2. ožujka 2013.

Papa Benedikt XVI. je rekao: "Križni put je uz kronicu druga velika molitva koju je zapadna pučka pobožnost pronašla u srednjem vijeku. To nije samo dokument unutarnjeg sazrijevanja i produbljanja, nego je zapravo škola istraživanja savjesti, obraćenja, unutarnje promjene i suosjećanja - ne kao puki sentimentalni osjećaj, nego kao nešto što kuca na moju dušu, što me tjera da se upoznam i postanem bolji". U svetoj krunici razmišljamo o pojedinim otajstvima iz Isusovog života od rođenja sve do smrti i uskrsnuća, a u križnom putu razmišljamo o najdramatičnijim trenucima Isusovog života, njegove muke i smrti.

Križni put jaskanskog dekanata posebno je zanimljiv jer je jednim dijelom postaja hodao i blaženi kardinal Stepinac.

Kršćane prvih stoljeća nisu slučajno nazivali "sljedbenicima puta" (usp. Dj 9, 2). Isus je sebe nazvao da je on Put, Istina i Život, a sv. Luka naziva evanđelje jednostavno Put. U Djelima apostolskim, koje je napisao sv. Luka, između ostalog spominje nekog Židova imenom Apolon, koji je bio upućen u Put Gospodnji (u Sv. pismo) pa je "vatrene duše govorio i naučavao pomno o Isusu" (Dj 18, 24-25).

Čovjek je vječni putnik. On se nikada ne osjeća na zemlji kao u svome domu. On je svjestan da je sve prolazno pa tako i njegov život. Naime, svaki čovjek nosi u sebi unutarnju podijeljenost između onoga što jest i što bi trebao biti. Stoga su nam potrebna ne samo sveta mjesta, nego i osobe kao suputnici i putokaz na našem životnom putu. Najsigurniji put jest Isus Krist: "Ja sam Put, Istina i Život" (Iv 14, 6).

Isus je naš siguran ne samo vodič nego i Put. Na posljednjoj večeri Isus hrabri svoje učenike: "Neka se ne uznemiruje srce vaše. Vjerujte u Boga i u mene vjerujte. A kamo ja idem znate put" (Iv 14, 1.6). Sv. Toma je jedini imao hrabrosti reći da ne zna kamo ide. A Isus mu odgovara: "Ja sam Put, Istina i Život. "Put" za Izraelce značio je put istinskog življenja, put koji upućuje čovjeka na radost u ovom i vječnom životu.

"Ja sam istina" (Iv 14, 6), veli Isus. Veoma je važno znati istinu o sebi, smisao svoga života. Kardinal Kuharić često je tumačio glavne istine naše vjere, posebno istinu o čovjeku. Prva istina: Bog je stvorio čovjeka. Dolazimo iz ljubavi Božje preko roditelja, a ne iz ništavila. Druga istina: Čovjek je sagriješio. Dao se zavesti od Sotone, koji je "ubojica čovjeka od početka" (Iv 8, 44). Treća istina: Bog je poslao svog Sina da nas spasi i oslobodi od Sotone i zla tako da čovjek može opet postati dijete Božje. Četvrta istina: Čovjek za razliku od životinje, razlikuje dobro od zla. Peta istina: Čovjek je besmrtn. Započeo je život u vremenu i nastavlja ga zauvijek živjeti u vječnosti. Zato Isus veli: "Tko vjeruje u mene, živjet će ako i umre".

"Ja sam život" veli Isus. Život se sastoji u našem sudjelovanju u samom božanskom životu Isusa Krista preko molitve, sakramenata, posebno euharistije. "Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju ima vječni život" (Iv 6, 54), veli Isus. Drugi po redu glavni tajnik UN-a Dag Hammarskjöld je rekao da je ipak "najdulji put prema vlastitom srcu, put unutra, put u vlastitu dubinu".

I dok idemo križnim putem, prateći u duhu Isusa, pokušavamo ući u vlastito srce, pitajući se

koliko smo pridonijeli njegovoj mucu i smrti? Tko da se ne sjeti Isusa i njegovih dramatičnih trenutaka od trenutka suđenja, izrugivanja, pljuvanja i rугanja, viseći na križu? Tko da se ne sjeti i Marijinog križnog puta, koja je proživljavala u svom srcu muku svoga Sina, ne gubeći nadu i vjeru da je njegova muka i smrt pobjeda nad grijehom i Sotonom. On će to posebno dokazati svojim uskrsnućem tako da je apostol Pavao rekao: "Gdje je smrti tvoja pobjeda? Gdje je, smrti žalac tvoj... Hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu!" (1 Kor 15, 55-57).

Razmišljajući o Isusovoj mucu, smrti i uskrsnuću apostol Pavao veli: "Krist postade za nas poslušan do smrti, smrti na križu" (Fil 2, 8). Stoga je smisao križnog puta da se zagledamo u taj dragi Kristov lik, pitajući se: što je natjeralo Isusa da ide u smrt? Tko stoji iza njegove smrti.

Prorok Izaija je davno je odgovorio na to pitanje, kad je rekao: "za naše grijehе on je proboden, za opačine naše satrt, na njega pade kazna radi našega mira, njegovom se modricom izliječismo. Poput stada svi smo mi lutali, svatko je svojim krenuo putem. A Gospodin je svalio na nj bezakonje naše" (Iz 52, 5-6). I od tada, braćo i sestre, križ je postao kršćanima svetinja nad svetinjama, i hrvatskom katoličkom puku također, sastavljena od dva drva: vertikalne i horizontalne. Vertikalna križa povezuje nebo i zemlju, Boga s čovjekom i čovjeka s Bogom. Horizontalna križa predstavlja raširene ruke raspetog Isusa u želji da zaustave čovjeka na putu propasti, da zagrlе milosrdem i ljubavlju ne samo pojedince, nego i cijelo čovječanstvo; da ljudi budu međusobno povezani kao prijatelji, braća i sestre i jedni drugima pomoćnici i zaštitnici. Stoga je križ za kršćane poruka ljubavi i poruka obraćenja.

Križ je znak pobjede na kojem je pobijedio Isus. Nije to bila pobjeda nad čovjekom, nad Pilatom, koji ga je sudio i svjetinom koja se naslađivala Isusovim mukama. To je bila pobjeda nad grijehom, nad Sotonom, a ne nad čovjekom. Isus je pobijedio đavla i grijeh, a ne čovjeka.

Isus je umro za Pilata, za svjetinu, za sve ljude i tako je svima omogućio božanski život. "Ja sam Život", veli Isus. Isus Kristi je izašao kao pobjednik nad zlom ovoga svijeta, jer je želio zagrliti svakog čovjeka, jer je ljubav. Da Krist želi doista zagrliti svakog čovjeka, o tome govori i današnje evanđelje. Ono je Lukino remek-djelo, u kojem nam se objavljuje neizmjerena Božanska ljubav.

Evanđelje donosi prisposobu o rasipnom i izgubljenom sinu, ili bolje rečeno o milosrdnom ocu, koja svjedoči da je milost jača od grijeha, život od smrti, ljubav od mržnje. Mlađi sin je tražio od oca svoj dio i otputovao u daleku zemlju, "živeti razvratno". Kad je nastala glad, priklonio se nekom

čovjeku, koji ga je poslao da pase svinje. To je za Židove značilo najveće poniženje. U tom poniženju dolazi k sebi, spoznaје svoje grijehе i vraća se ocu.

Vrhunac evanđelja sastoji se u riječima: "Ustat ću i poći svome ocu!" Mlađić je postao svjestan da je išao krivim putem, da je gubio dragocjeno vrijeme. Odlučio je vratiti se svome Ocu. Otac ga pri povratku grli i ljubi kao da se nije ništa dogodilo. I reče slugama da mu donesu najljepše haljine, da organiziraju slavlje jer "sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se". Kad je sin odlutao, otac preuzima inicijativu da ga potraži. Sv. Ivan piše: "Nismo mi ljubili Boga, nego on je nas prije ljubio" (1 Iv 4, 10). Prisposoba nam otkriva Očevu ljubav: "ganu se, potrča prema njemu, pade mu oko vrata". To je slavlje istinskog obraćenja.

Kolike su samo suze radosnice potekle s lica obraćenika dok su čitali ovu prisposobu? U trećem prizoru evanđelja susrećemo se sa starijim sinom koji se ljuti na očevu ljubav, ponosan na svoju čestitost. On je uvjeren da nije Bogu dužnik, da se ne treba mijenjati. Pavao nemilosrdno optužuje takve kad kaže: "Svi smo grešnici" (Rim 5, 19).

1. čitanje donosi nam primjer priznanja vlastite krivnje. Prorok Miheja se obraća Bogu i govori mu da je on pravi pastir, a ljudi njegova baština. Božja se ljubav očituje u praštanju, veli prorok. Bog oprašta grijehе i prelazi preko prekršaja, "uživa u pomilovanju" (Mih 7, 18). Prošnja završava molbom: "Još jednom imaj samilosti za nas. Baci na dnu mora sve naše grijehе".

Dragi mladi, braćo i sestre, dragi hodočasnici! U Godini vjere smo. Njen cilj je da se što više približimo Isusu Kristu, da mu omilimo i da ga nasljedujemo. Samo sveti mlađići i djevojke, očevi i majke, mogu obnoviti ovu zemlju", rekao je kardinal Kuharić, koji se rodio u neposrednoj blizini Krašića, u Pribiću.

Gotovo da i nije bilo propovijedi a da blaženi kardinal Stepinac nije pozivao djecu, mlade i starije na obraćenje. 11. srpnja 1943. godine rekao je na Mariji Bistrici: "Naša domovina puna je grijehа" i nastavio se moliti: "Iznevjerili smo se Gospode tebi, pogazili smo tvoje zapovjedi. Mi se kajemo za sve zlo koje smo počinili, žalimo grijehе pojedinaca. Žalimo grijehе pojedinih obitelji. Žalimo grijehе čitavoga našega naroda".

Neka vaše hodočašće bude u duhu molitve, obraćenja, pokore, da nam dobri Bog oprostí sve naše grijehе, i našem hrvatskom narodu, da nam Isus Krist bude Put, Istina i Život. Marija Majka Isusova koju je blaženi Stepinac posebno štovao, neka vas prati na vašem ne samo ovogodišnjem križnom putu, nego i u cijelom vašem životu i u životu vaših dragih obitelji. Amen ■

Križni put Hrvatske vojske i policije Zagreb, 10. ožujka 2013.

Draga braćo svećenici, dragi hrvatski vojnici i policajci, dragi vjernici grada Zagreba, braćo i sestre! Već je postala tradicija da svake četvrte korizmene nedjelje hrvatski vojnici i policajci aktivno sudjeluju na ovom povijesnom križnom putu na Ksaveru, zajedno s vjernicima grada Zagreba.

Križni put je veoma omiljena pobožnost katoličkih vjernika, posebno Hrvata, možda i zbog toga što smo kao narod tijekom povijesti prolazili teške trenutke i nalazili smo uvijek snagu u vjeri na našem životnom putu.

Kršćane prvih stoljeća nisu slučajno nazivali "sljedbenicima puta" (usp. Dj 9, 2). Sveto pismo nam govori kako se Bog tijekom povijesti brinuo za svoj narod i bio mu oslonac i siguran put. Već je davno prorok Miheja rekao, pozivajući ljude na putove Gospodnje: "On će nas naučiti svojim putovima, i hodit ćemo stazama njegovim" (Mih 4, 1-2).

Isus je za sebe rekao da je on pravi Put, a sv. Luka naziva evanđelje jednostavno „put“. Djela apostolska spominju nekog Židova ime-

nom Apolon, koji je bio upućen u Put Gospodnji (Sv. pismo) pa je "vatrene duše govorio i naučavao pomno o Isusu" (Dj 18, 24-25).

Na posljednjoj večeri, Isus je, opraštajući se od svojih učenika, rekao: "Neka se ne uznemiruje srce vaše. Vjerujte u Boga i u mene vjerujte. A kamo ja idem znate put" (Iv 14, 1.4). Toma je jedini imao hrabrosti reći Isusu da ne zna kamo ide. Isus mu odgovara: "Ja sam Put, Istina i Život".

"Zato treba da za njim idemo kao za svojim kraljem jednako na Golgotu kao na Tabor, jednako na križ kao u blagovaonicu, jednako u smrt kao u život, jednako na ruglo kao i na počast", rekao je sluga Božji Josip Stadler, vrhbosanski nadbiskup, o kojem se vodi postupak za proglašenje blaženim.

Dragi vojnici i policajci, braćo svećenici, braćo i sestre! Kad bismo više razmišljali o Isusovom križnom putu, uvjeren sam da bismo drugačije živjeli, jer ne može čovjek biti bezosjećajan, gledajući Isusovu muku i smrt, pitajući se koliko sam i ja pridonio Isusovoj muc

i smrti. Zato mi je drago čuti kako se u ovim korizmenim danima obavlja pobožnost križnog puta lijepom našom domovinom, kojom vjernici žele ispovjediti i svoju vjeru da je Isus Put, Istina i Život.

“Ja sam Put”, Isus ne govori da će nam pokazati put do Boga. On veli: “Ja sam put i nitko ne dolazi k Ocu osim po meni”. Drugim riječima: on za sebe tvrdi da je jedini put do osobnog susreta s Bogom kao ocem. “I nema ni u kom drugog spasenja: jer nema pod nebom drugog imena danog ljudima po kojem nam se treba spasiti” (Dj 4,12).

“Ja sam istina” (Iv 14, 6), veli Isus. Veoma je važno znati istinu o sebi. Kardinal Kuharić je često tumačio glavne istine vjere, posebno istinu o čovjeku. Prva istina: Bog je stvorio čovjeka. Dolazimo iz ljubavi Božje preko roditelja, a ne iz ništavila. Druga istina: čovjek je sagriješio, dao se zavesti od Sotone, “ubojice čovjeka od početka” (Iv 8, 44), kako ga naziva Isus. Treće istina: Bog je poslao Sina svoga da nas spasi i oslobodi od Sotone i zla da čovjek može postati dijete Božje. Četvrta istina: Čovjek za razliku od životinje razlikuje dobro od zla. Peta istina: Čovjek je besmrtn. Započeo je život u vremenu i nastavlja ga živjeti u vječnosti. Zato Isus veli: “Tko vjeruje u mene, živjet će ako i umre”.

“Ja sam život” (Iv 14, 6), poručuje Isus. Život se sastoji u našem sudjelovanju u božanskom životu preko molitve, sakramenata, posebno euharistije.

Ako je Isus Put, Istina i Život, onda zaslužuje da mu se potpuno predamo i da ga slijedimo.

Braćo i sestre! Nema čovjeka koji se nije susreo s vlastitim križem. U naravi je čovjeka da se bori protiv patnje i križa. Stvoreni smo da živimo a ne da trpimo. Isus nije odabrao patnju. Sam je rekao: “Oče, ako je moguće neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš”. To je jedan od najdirljivijih tekstova Novoga zavjeta. O tajni Kristove muke razmišljali su mnogi velikani vjere. Isus je pred sobom gledao sav ponor ljudske strahote grijeha, koji će ga koštati života da spasi i otkupi čovjeka. Isusova smrt bila je cijena našega spasenja. Mi smo ovdje na križnom putu ne zbog Isusove patnje nego zbog misterija njegove vjernosti i ljubavi prema Ocu svome nebeskom, kad je rekao: “Oče, ne moja volja nego tvoja neka bude”.

Braćo i sestre! Idući od postaje do postaje križnoga puta tko da se ne sjeti Isusovih postaja od sudnice pa sve do raspeća. Idući od postaje do postaje križnoga puta tko da se ne sjeti hrvatskih križnih putova i križnog puta

branitelja, koji su s ljubavlju prihvatili svoj križ u želji da obrane svoju dragu domovinu. Stoga svaka postaja Isusovog križnog puta je prije svega svetkovina vjernosti Bogu ali i poziv da ga slijedimo unatoč patnji.

Križni put nam očituje Boga koji dijeli s nama naše patnje, čija ljubav ne ostaje neosjetljiva i udaljena od nas, nego silazi među nas, sve do smrti na križu (usp. Fil 2, 8). I zato želi preobraziti naše srce i pozvati nas da i mi sudjelujemo u patnjama drugih. Stoga je križni put i škola vjere koja se očituje u djelotvornoj ljubavi.

Braćo i sestre! Vjera je puno značila našem narodu, posebno u totalitarnim režimima. Vjera nas je održala posebno u Domovinsko-obrambenom ratu, kad smo prolazili svojim križnim putem. Štoviše, izišli smo kao pobjednici istine nad lažima, ljubavi nad mržnjom. I tu memoriju treba čuvati i neprestano je obnavljati. Nakon mnogih bojazni, ponižavanja, presudom hrvatskim generalima u Hagu izišla je prava istina o hrvatskom narodu i istina o našem obrambenom ratu.

Molimo narednih dana i za naše Hrvate iz Bosne i Hercegovine koji su optuženi na Međunarodnom sudu u Hagu da presuda bude pravedna i da se vrate svojim obiteljima, jer optužnica ne tereti samo njih osobno nego i

našu domovinu.

Braćo i sestre! Današnji križni put Hrvatske vojske i policije jest memorija na Isusov križni put, njegovu spremnost da prihvati smrt, ali i odluka da želimo ostati vjerni Bogu Isusu Kristu i njegovoj majci Mariji. Današnji križni put Hrvatske vojske i policije je memorija i na naš križni put kojeg su naši branitelji prihvatili s ljubavlju, ali i poticaj da se ta ljubav ne zaboravi.

Braćo i sestre! I danas smo na velikom ispitu vjernosti vjere. Suočeni smo s velikom ekonomskom svjetskom krizom, koja nije ostala bez odjeka i kod nas. Današnja ekonomska kriza nalazi svoje korijene u moralnoj krizi čovjeka. Zato je ona izazov za sve nas, da posvetimo više pažnje vjeri i duhovnoj obnovi svoga naroda. Zato vjernik nikada ne smije poput Isusa gubiti nadu, ni u najtežim trenucima života.

Završavajući danas križni put Hrvatske vojske i policije, zajedno s građanima grada Zagreba, zahvaljujem svima, posebno Počasno zaštitnoj bojni Hrvatske vojske, kadetima Hrvatske vojske, polaznicima Policijske akademije, svima koji su sudjelovali na ovom križnom putu. Blažena Djevica Marija neka nam bude svima pomoćnicom. Vidimo se, ako Bog dade, iduće godine još u većem broju. Amen ■

<p>Uprava Vojne biskupije Vojni ordinarijat u Republici Hrvatskoj</p> <p>Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 (centrala) tel: +385 1 4670 659 (centrala) faks: +385 1 4670 662 www.vojni-ordinarijat.hr uprava@vojni-ordinarijat.hr vojni.ordinarijat@morh.hr</p> <p>Mons. Juraj Jezerinac, vojni ordinarij</p> <p>O. Jakov Mamić, generalni vikar tel: +385 1 3784 489 jakov.mamic@morh.hr</p> <p>Don Josip Stanić, biskupski vikar za pastoral tel: +385 1 4670 660 josip.stanic@morh.hr</p> <p>Robert Stipetić, kancelar tel: +385 1 4670 660 robert.stipetic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Dragan Logarušić, ekonom tel: +385 1 4568 572 mob: +385 99 5793 911 dragan.logarusic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>S. M. Gordana Miškić, tajnica Vojnog ordinarijata tel: +385 1 3784 389 gordana.miskic@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Marinko Nikolić, osobni tajnik vojnog ordinarijata tel: +385 1 4568 587 marinko.nikolic@vojni-ordinarijat.hr</p>	<p>Samostalni odjel za potporu Vojnog ordinarijata (MORH)</p> <p>Vojni ordinarijat u RH Odjel za potporu Vojnom ordinarijatu Ksaverska cesta bb HR - 10 000 Zagreb tel: +385 1 4670 660 faks: +385 1 4670 662</p> <p>Bojnik Petar Klarić, načelnik Odjela tel: +385 1 4670 657 perica.klaric@morh.hr</p> <p>Vladimir Krpan, osobni tajnik generalnog vikara tel: +385 1 4568 580 vladimir.krpan@vojni-ordinarijat.hr</p> <p>Mladen Čobanović, viši stručni savjetnik za organizaciju tel: +385 1 4568 570 mladen.cobanovic@morh.hr</p> <p>Marija Vukovojac, stručni savjetnik tel: +385 1 4670 660</p>	<p>Samostalna služba za suradnju s Vojnim ordinarijatom (MUP)</p> <p>Policajska akademija Avenija Gojka Šuška 1 HR -10 000 Zagreb tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) faks: +385 1 2391 496 (specijal 26 496)</p> <p>Josip Zagorščak, voditelj Službe tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525) jzagorscak@mup.hr</p> <p>Mato Topić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 527 (specijal 26 527) mob: 091 4554 649 (specijal 82 649) mtopic@mup.hr</p> <p>Mario Dokmanić, policijski službenik za međunarodnu vjersku suradnju tel: +385 1 2391 523 (specijal 26 523)</p> <p>Branko Šarkanj, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 528 (specijal 26 528) mob: (specijal 82 958) bsarkanj@mup.hr</p> <p>Darko Šantek, policijski službenik za organizaciju i potporu tel: +385 1 2391 529 (specijal 26 529) mob: 091/4565 464 (specijal 82 644) dsantek@mup.hr</p> <p>Sanja Vrkljan Horvat, administrativna tajnica tel: +385 1 2391 525 (specijal 26 525)</p>
---	--	---

ZAŠTITNIK KAPELANIJE	POSTROJBA	KONTAKTI UREDA	KAPELAN	POMOĆNIK KAPELANA
„Gospa Snježna“ 5. kolovoz	MORH I GSOSRH Stančićeva 4 Zagreb	tel: 01/486-1345 faks: 01/456-7986	fra Marko Medo mob: 098/9044-000	stn Srećko Žmalec srecko.zmalec@morh.hr tel: 01/456-8080 mob: 091/7635-866
„Bl. Alojzije Stepinac“ 10. veljače	Zapovjedništvo HKoV Karlovac	tel: 047/626-388 (536) faks: 047/626-456	vlič. Andrija Markač, dekan Karlovac mob: 098/213-393	stn Dražen Čulig drazen.culig@morh.hr mob: 091/8811-862
„Sv. Leopold Mandić“ 12. svibnja	Zapovjedništvo ZOD „FKF“ Osijek	tel: 031/236-623 faks: 031/236-841	o. Ante Mihaljević, dekan Osijek ante.mihaljevic@morh.hr mob: 098/269-599	prč Darko Boban mob: 091/799-1789 darko.boban@morh.hr
„Gospa Velikog hrvatskog krsnog zavjeta“ 11. rujna	2. motorizirana bojna „Pauci“ vojarna „Kralj Zvonimir“ Knin	tel/faks: 022/617-841	fra Ilija Mikulić mob: 098/432-607	voj Marko Buzuk marko.buzuk@morh.hr mob: 091/533-8266
„Sv. Martin Tourski“ 11. studenoga	BSD Delnice	tel: 051/652-806 faks: 051/652-940	p. Mirko Vukoja mob: 099/6226-236	stn Anton Zic anton.zic@morh.hr mob: 098/917-0427
„Sv. Petar i Pavao“ 29. lipnja	Zapovjedništvo HRZ I PZO Zagreb	tel: 01/6228-862 faks: 01/6228-484	o. Viktor Grbeša mob: 098/9737-473	voj Lorenc Tomkić mob: 098/946-7773
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Zapovjedništvo HRM Split	tel: 021/354-913 faks: 021/354-323	don Branimir Projić branimir.projic@morh.hr mob: 098/510-737	ds Manda Sartori tel: 021/354-323 mob: 098/9554-177
„Sv. Nikola Biskup“ 6. prosinca	Pomorska baza Split Split	tel: 021/354-160 (650) faks: 021/354-650	o. Jozo Mravak mob: 091/579-4868	sk Darijo Rajčić mob: 098/744-330
„Sv. Antun Padovanski“ 13. lipnja	Dom Glavnog stožera Zagreb	tel: 01/6631-299 faks: 01/6631-397	o. Ivan Magdić mob: 091/8870-374	nprč Damir Sedlar mob: 091/943-0134
„Sv. Petar i Pavao, apostoli“ 29. lipnja	VOB Ogulin	tel: 047/627-483 faks: 047/627-483	fra. Marijan Jelušić mob: 098/245-294	Nenad Veriga mob: 098/906-0816
„Sv. Ilija Prorok“ 20. srpnja	Logistička pukovnija Petrinja	tel: 044/562-350 (345) faks: 044/562-346	don Milenko Majić mmajic@morh.hr mob: 098/924-1483	prč Mario Barišić tel: 044/562-345
„Kraljica svete Krunice“ i „Sv. Ivan Kapistran“ 7. listopada	GOMB Vinkovci	tel: 032/348-460 faks: 032/348-460	vlič. Alojz Kovacek alozj.kovacek@morh.hr mob: 091/251-0821	npr Adam Dakić adam.dacic@morh.hr mob: 091/725-8290
„Uzvišenje svetog Križa“ 14. rujna	Gardijska motorizirana brigada Knin	tel: 022/617-810 faks: 022/617-722	fra Božo Ančić mob: 098/760-979	sžn Borislav Lapenda mob: 091/172-8512
„Sv. Franjo Asiški“ 4. listopada	1. motorizirana bojna „Vukovi“ voj. „Eugen Kvaternik“ Gospić			
„Sv. Anđeli čuvari“ 2. listopada	Inženjerska pukovnija Karlovac	tel: 047/626-603 faks: 047/626-622	p. Vladislav Mandura vladislav.mandura@morh.hr mob: 091/586-3400	ds Daniel Radinović 098/186-3426 tel: 047/626-621
„Bl. Ivan Merz“ 10. svibnja	SBO poligon „Eugen Kvaternik“ Slunj	Tel: 047/626-824 faks: 047/626-846		stn Jurica Hećimović jurica.hecimovic@gs.t-com.hr mob: 098/980-7134
„Sv. Valentin“ 14. veljače	Počasnno-zaštitna bojna Zagreb	tel: 01/4566-344 (367) faks: 01/4566-368	o. Zdravko Barić, dekan Zagreb mob: 091/576-2764	stn Dolores Rečić-Vragović drecic@morh.hr mob: 091/5570-112
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	HVU „Petar Zrinski“ Zagreb	tel: 01/3786-004 (272) faks: 01/3784-657	p. Zoran Vujičić mob: 098/337-162	prč Marijan Puljić mob: 099/2486-662

„Sv. Gabrijel Arkandeo“ 29. rujna	93. zrakoplovna baza Zadar	tel: 023/358-209 (239) faks: 023/358-209	o. Ivo Topalović, dekan Split mob: 098/423-533	npr. Vinka Rogić vinka.rogic@morh.hr mob: 098/532-045
„Sv. Ivan Krstitelj“ 24. lipnja	SzOjDL Požega	tel/faks: 034/245-117	v.č. Željko Volarić mob: 098/340-798	stn. Antun Mandić amandic@morh.hr mob: 091/786-1333
„Sv. Obitelj“ 28. prosinca	ZJP Velika Buna	tel/faks: 01/2025-802	v.č. Slavko Rajčić slavko.rajcic@morh.hr mob: 098/1632-359	prč. Gordana Slukan mob: 095/519-1977
„Sv. Nikola Tavelić“ 14. studenog	Središnjica EI Zagreb	tel/faks: 01/6631-422	v.č. Željko Savić mob: 098/197-5987	npr. Ranko Vrban mob: 098/969-6794
„Sv. Sebastijan“ 20. siječnja	Pješaka pukovnija vojarna „Dračice“ Đakovo	tel: 031/839-166 faks: 031/839-156	p. Drago Majić mob: 098/186-6901	
„Majka Božja Kamenitih vrata“ 31. svibnja	MUP PU zagrebačka Petrinska 20 10 000 Zagreb	tel: 01/4563 295 (293) faks: 01/4563 699	v.č. Marin Drago Kozčić mob: 095/8888-991	Mišo Josipović mob: 099/229-2432 (spec. 25 293) mjosipovic@mup.hr
„Sv. Mihovil Arkandeo“, podružnica Split 29. rujna	MUP PU splitsko-dalmatinska 2. policijska postaja 21 000 Split	tel: 021/215-659 faks: 021/309-395	fra. Kristijan Kovačević mob: 097/7954-376	Luka Galčić tel: 021/307 511 (specijal 41 987) fax: 021/307 512 mob: 098/9591333
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Policijska akademija Av. G. Suška 1 10 000 Zagreb	tel/faks: 01/2391-490 (specijal 26 490)	fra. Frano Musić mob: 099/2584-982	Luka Norac Kevo tel: 01/2391 526 (specijal 26 526) mob: 098/918-7427
„Sv. Vid“ 15. lipnja	MUP PU primorsko-goranska 1. Policijska postaja 51 000 Rijeka	tel: 051/430-495 faks: 051/430-687	p. Mirkko Vukoja mob: 099/6226-236	Branko Mustapić mob: 091/731-7287
„Sv. Mihael Arkandeo“ 29. rujna	MUP Zagreb Sjedište i Ravnateljstvo Av. gr. Vukovara 33	tel: 01/6122-712 (715) faks: 01/3788-653	o. Stjepan Harijač, dekan mob: 098/473-185	Vinko Bakula tel: 01/3788 853 (specijal 88 853) mob: 098/208-304
„Sv. Mauro“ 21. studenoga	MUP PU istarska Trg Republike 1 52 100 Pula		don Ivan Borić mob: 098/1935-705	
„Sv. Juraj“ 23. travnja	MUP PU varaždinska Ivana Milčeca 10 42 000 Varaždin	tel.: 042 372 392 (spec. 86 087)	v.č. Ivica Horvat tel/faks: 042/749-400 mob: 099/2680-732	
„Sv. Matej“ 21. rujna	MUP PU bjelovarsko-bilogorska Vlahe Paljetka bb 43 000 Bjelovar	fax: 043/886-955	v.č. Damir Vrabec mob: 091/2376-470	
„Sv. Jeronim“ 30. rujna	MUP PU osječko-baranjska Trg Lavoslava Ružičke 1 31 000 Osijek	tel.: 031/237-553 faks: 031/237-267	p. Željko Rakošec zrakosec@mup.hr mob: 099/7065-885	
„Sv. Luka evanđelist“ 18. listopada	MUP PU šibensko-kninska Velimira Škorpika 5 22 000 Šibenik		don Darko Poljak mob: 091/4446-432	
„Sveti Filip i Jakov, apostoli“ 3. svibnja	MUP PU zadarska Andrije Hebranga bb 23 000 Zadar			
„Sveti Marko Križevčanin“ 7. rujna	MUP PU kopriwničko-križevačka Trg Eugena Kumičića 18 48 000 Koprivnica		v.č. Ozren Bizek mob: 098/551-421	
„Sveti Hrvatski mučenici“ 9. rujna	MUP PU licko-senjska Ulica Hrvatskog sokola 2 53 000 Gospić	tel/faks: 053/572-380	v.č. Ivan Blaževac mob: 098/9084-983	